

СЮЗЪН КЕРИ

АНГЕЛЪТ НА ДЖАЗА

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Най-после ключът бе в ръката ѝ. Но тъкмо сега не ѝ се искаше да го използва. Седнала пред старото очукано бюро на баща си, тя се вслушваше в тишината и се питаше какво ли щеше да открие.

Всички, които се бяха стълпили в четиристайната паянтова къща край Бейо Блек след погребението, вече си бяха отишли. Дори най-близките им съседи, Джим и Леони Будро, си бяха тръгнали след многократните уверения на Ани, че ще може да се оправи сама. *Моите* най-близки съседи, поправи се тя, като опитваше да свикне с мисълта за смъртта на баща си. Събитията през изминалата седмица ѝ изглеждаха някак нереални. Струваше ѝ се, че всеки момент якият неразговорлив Нед Дюпре ще завърже лодката си на малкия пристан пред къщата. Ще свали ботушите си и ще ги остави на линолеума край кухненската печка. Сетне ще повдигне капака на тенджерата, за да види какво има за вечеря...

Баща и дъщеря не разговаряха много и въпреки това бяха твърде близки. Свързваше ги любовта един към друг, макар че Нед никога не бе успял да разбере напълно дъщеря си, която се наложи да отгледа.

Сега тя оставаше съвсем сама. Все още не бе омъжена, макар баща ѝ да се бе надявал, че Ани ще си вземе за съпруг някой от местните хора и ще се задоми. Сега бе единствената обитателка на къщата, където винаги бе живяла, с изключение на дните, прекарани в колежа в Лафайет. За първи път бе освободена от ограниченията, които присъствието на баща ѝ налагаше. Вече не можеше да отлага изпълнението на мечтата си с извинението, че ако тръгне по следите на майка си, това би го съсипало. Нямаше причина да не надникне в миналото, да отлага мига, в който щеше да узнае съдържанието на тайното чекмедже в бюрото на Нед.

Бе сигурна какво има вътре — спомени за Соланж Троклер Дюпре, съпругата му, за която той никога не говореше, и майката на Ани, която никога не я бе виждала.

Ани пхна ключа в ключалката и го превърта. Обзе я вълнение. Нед сигурно се досещаше за желанието на дъщеря си да узнае нещо повече за Соланж. Всъщност Ани знаеше, че майка и бе избягала от Картре, семейната плантация край Ривър Роуд, за да се омъжи за необразован човек, препитаващ се с лов и риболов. След това бе избягала повторно, този път от него, с намерението да направи кариера като джаз певица в Ню Орлиънс. Там бе починала твърде млада. Нед категорично отказваше да говори за майка ѝ, но от малкото, което Ани знаеше, се досещаше, че тя е била разпътна жена, предпочела компанията на много мъже пред тази на един предан съпруг и изоставила детето си, без да се замисли.

Въпреки неизреченото обвинение Ани не изпитваше гняв към майка си заради нейното предателство, а по-скоро любопитство към съдбата на жената, която я бе родила.

Когато чекмеджето в бюрото най-сетне ѝ разкри тайните си, широко отворените ѝ сиви очи най-напред се спряха на избледняла черно-бяла снимка. На нея се виждаше стройна жена, почти момиче, с хубаво лице, облечена в безформена памучна дреха. В ръцете си държеше пълничко бебе. От нея се излъчваше затрогваща крехкост и изящество.

Това бе първата снимка на Соланж, която Ани виждаше. „Това е майка ми — помисли си тя и потръпна. — И аз.“ Може би Нед ги бе извел на разходка в някой неделен следобед и ги бе снимал близо до ловния заслон. Ани много обичаше това място.

Изглеждаше ѝ невероятно, че вижда себе си — не само в детето, но и в жената, която го държеше. Нямахте и място за съмнение — Соланж Дюпре бе дарила Ани с блестящата си усмивка и с дългокраката си грациозност. Дори свенливостта, която винаги съпътстваше дъщерята, прозираше в облика на майката.

Веднъж, когато уискито бе развързало езика му, Нед се бе изпуснал, че Соланж го бе привлякла най-вече с очарователната си скромност. Това се бе случило, когато бе дошла за първи път на празника в Шоувън и се бе съгласила да танцува с него.

Когато е била направена тази снимка, сигурно съм била само на две години, със свито гърло си мислеше Ани. Около главата ѝ имаше ореол от руси бебешки къдрици. Сега косата ѝ бе потъмняла почти до светлокестенява. На снимката косата на Соланж беше руса, също като

на детето ѝ. Без съмнение бе изрусена — навярно заради кариерата, която завинаги я бе откъснала от семейния живот.

С леко трепереща ръка Ани остави снимката и взе пожълтяла изрезка от вестник отпреди осемнадесет години. Това беше кратка статия от „Ню Орлиънс Таймс-Пикъюн“. Майка ѝ бе имала скромен успех. Бе си създала малка публика от постоянни посетители и туристи в един клуб на Бърбън стрийт на име „Червената врата“. Журналистът бе забелязал излъчващата се от нея невинност и я бе нарекъл „свежо и рядко срещано на сцените на града явление“.

Ани можеше само да гадае как бе реагирал баща ѝ на тази статия. Сигурно се бе усмихнал иронично на твърдението, че мъжете в опушеното малко кабаре възприемали Соланж не като лека жена, а като ангел.

Обзета от противоречиви чувства, младата жена извади от чекмеджето няколко нотни листа. Това бяха партитури на песни от ерата на суинга. През краткия период на учението си в колежа Ани се бе занимавала професионално с тази музика и я бе обикнала. Беше невероятно! Като че бе наследила от майка си не само цвета на очите, но и предпочитанията ѝ. Дори когато Соланж бе в разцвета на кариерата си, тези песни вече бяха остарели.

Ани погледна в чекмеджето и затаи дъх. Под нотните листа имаше снопче банкови чекове, пристегнати с ластик и пъхнати в разкъсан плик. Бяха от банката в Ню Орлиънс и носеха дати от ранното детство на Ани, но не бяха осребрени. Дали Соланж бе изпращала пари за издръжката ѝ? Пари, които Нед бе отказал да приеме, възпиран от гнева и гордостта си? Чековете възлизаха на близо хиляда долара — това не бе малка сума за начинаеща млада певица през онези години. Очевидно Соланж не бе забравила бебето, което държеше в ръцете си на снимката.

Внезапно в Ани сякаш нещо се отприщи. От очите ѝ рукоуха сълзи, които извираха от някаква много дълбока, недокосвана досега, част на сърцето ѝ. През целия си живот бе обичала Нед Дюпре, сдържания баща, който понякога ѝ разказваше смешни истории и ѝ пееше народни песни от Кейджън само когато беше пийнал. Все пак той винаги бе до нея, за да превързва одрасканите ѝ колене и да успокоява момичешките ѝ страхове. Усети как в нея се надига топло чувство — нещо като обич, към непознатата жена на снимката. Това я

накара да се почувства, като че ли е изневерила на баща си. Въпреки всичко бе изпълнена с непреодолим копнеж да узнае истината за Соланж и за себе си.

В миналото Ани имаше затворения характер на баща си. Неведнъж бе потискала желанието си да се отдаде на пеенето, макар че вокалният ѝ педагог в университета не пестеше похвалите си. Вместо това бе решила да стане учителка. Нед беше одобрил избора ѝ. И все пак смяташе работата ѝ за нещо временно, с което щеше да се занимава само докато се задоми и стане майка на внуците му. Той не успя да проумее как дъщеря му не се бе влюбила в някой от сериозните млади механици, рибари или майстори на риболовни мрежи, които я придружаваха на танците в събота вечер. Междувременно у нея продължаваше да тлее желанието някой ден да напусне Хума и да си опита късмета като певица.

Тя избърса сълзите си и отново погледна снимката. Може би, ако бе обикнала някой от местните мъже, нещата щяха да бъдат по-прости. Но Ани приличаше на Соланж повече, отколкото Нед бе предполагал. Дъщеря му мечтаеше как ще пренесе слушателите си в свят, създаден от самата нея, как ще ги накара да почувстват музиката и как ще си тръгват — възвисени и пречистени след концертите ѝ. Ако някога имам съпруг, мислеше Ани, той ще трябва да ме разбира, а не да се опитва да ме задържи само за себе си.

В чекмеджето бяха останали само още няколко неща: обикновена брачна халка, очевидно предназначена за пръста на баща ѝ, и два плика, но без писмата, които някога бяха съдържали. На едното от тях, адресирано до баща ѝ, на мястото на подателя беше посочен някакъв пансион в Ню Орлиънс. Другото бе изпратено до Ерве Троклер, дядо ѝ, във Вашри, и очевидно беше върнато неразпечатано.

Бе научила твърде малко от съдържанието на чекмеджето. И все пак, докато гледаше снимката на майка си, Ани взе едно важно решение. Ако успееше да склони Лърей Бърнс, учителката по музика, която се бе пенсионирила преди няколко години, да я замести, щеше да поиска отпуска до края на учебната година. След това щеше да заключи къщата и със скромните си спестявания, както и с чековете, които вероятно все още можеха да бъдат осребрени, щеше да се отправи в търсене на истината за съдбата на майка си. Първо щеше да се отбие във Вашри, за да се срещне с роднините си от семейство

Троклер и да ги помоли да ѝ разкажат това, което знаят. След това щеше да отиде в Ню Орлиънс, за да си потърси работа като певица и да се опита да открие някакви следи, останали от Соланж Дюпре.

Но когато късно вечерта заспа, Ани не сънува нито миналото на майка си, нито собствените си перспективи за бъдещето. Вместо това в самотните ѝ сънища се появи образът на тъмноок красив непознат, дошъл от света, който тя мечтаеше да завоюва...

Една седмица по-късно Ани пътуваше на север към Вашри, настанена в кабината на хладилния камион на Джо Гайдри. В куфара ѝ бяха скътани снимката на майка ѝ и няколко окъсани нотни листа, които Нед бе запазил.

Осребряването на чековете не се бе оказало лесна работа. Касиерката, която не знаеше как да постъпи, повика началника си, който на свой ред се обърна към управителя на банката. Последва телефонен разговор с банката в Ню Орлиънс, където майката на Ани бе внасяла парите си. Накрая все пак чековете бяха осребрени.

Ани гледаше към спретнатите ферми, разположени в низината покрай магистралата. Подхвърляше от време на време някоя реплика в отговор на непрестанния словесен поток на Джо и си мислеше, че Хума ще ѝ липсва. Но знаеше, че не може да остане тук завинаги. Трябваше да опита късмета си. Когато влязоха във Вашри, тя съвсем замлъкна и сърцето ѝ заби по-бързо. Малкото съвсем обикновено градче се нижеше покрай тях с ниските си къщи, банките и пощата. Шосе номер двадесет свършваше при речния кей и шофьорът, стар приятел на баща ѝ, зави на запад към Картре.

Макар че живееше само на шестдесет километра от мястото, където бе израсла майка ѝ, Ани никога преди не беше идвала тук от чувство на лоялност към баща си. Сега, когато вече беше в градчето, Ани се запита дали изобщо трябваше да идва. Вероятно семейство Троклер нямаше да я посрещнат с голямо въодушевление. Всъщност дори можеше да не пожелаят да допуснат в къщата си някой, който имаше нещо общо със Соланж Дюпре. Но въпреки че стомахът ѝ се бе свил на топка от вълнение, любопитството в нея надделя. Погледът ѝ жадно попиваше всяка подробност от селския пейзаж — кравите, пасящи спокойно по тревистия склон на стръмния бряг, скриващ

реката от погледа, равните полета със захарна тръстика, плантаторските къщи, скрити сред дърветата.

— Това е Картре — заяви Джо, спирайки на чакълестата алея, над която хвърляха сянка няколко дъба.

Ани насочи вниманието си към имението на семейство Троклер. То приличаше повече на креолска плантация, отколкото на имение от началото на века. Широко външно стълбище водеше към разположена на втория етаж дървена галерия с тесни колони и нисък парапет. Масивният стръмен покрив беше покрит с ръждясала тук-таме ламарина и увенчан с две капандури. Но макар че къщата имаше нужда от преобядисване и храстите около нея бяха подрязани твърде небрежно, имението Картре бе образец на съразмерност и хармония.

— Да те откарам ли до вратата? — попита Джо и загрижено я изгледа. — Аз не бързам. Ако искаш, мога да те почакам.

— Не, благодаря, Джо. Наистина съм ти много признателна, че ме докара. Но... Днес няма да се върна в Хума.

Тя слезе от камиона и с леко изпотени длани пое единствения си куфар. Бе забелязала завесата на един от прозорците леко да се повдига и след това отново да се спуска. За миг се почувства самотна, загледана в белия облак прах, вдигнат от камиона на Джо, който се бе насочил обратно към Вашри. Когато отново се обърна към къщата, входната врата се отвори.

— Добър ден — колебливо я поздрави слаб тъмнокос мъж на средна възраст.

Ани преглътна:

— Господин Троклер?

Той кимна.

— Аз съм Ани Дюпре, дъщерята на Соланж...

Ани не разбра как се озова в салона със спуснати щори, водена от братовчед си Зенон Троклер. Бе очевидно, че той се чувстваше по-неудобно дори от нея. Тя отговори с леко треперещ глас на няколкото му кратки въпроса, след което той ѝ обясни, че дядо ѝ, Ерве Троклер, е починал преди няколко години.

— Баща ми, Алфонс, вашият... Ъ-ъ-ъ... Братът на майка ви, е сегашният собственик. Сестра ми Ади и аз живеем с него. Аз съм

управител на клона на Плантадорската банка във Вашри. — Той се поколеба. — Може ли да ви попитам... Защо идвате сега, след толкова години?

За своя изненада Ани изпита нежелание да обяснява за разочарованието на Нед, за тайното чекмедже или да настоява за подробни обяснения, както бе възнамерявала в началото.

— Баща ми почина съвсем скоро — каза тя. — Реших да замина за Ню Орлиънс. Там ще се опитам да открия подробности за живота на майка ми. Надявах се, че нейното семейство ще може да ми помогне с нещо.

Зенон Троклер я изгледа в мълчание.

— Тук нейното име не е споменавано от деня, в който напусна този дом — призна той накрая. — Не съм сигурен дали Папа ще одобри, че съм ви поканил вкъщи. Обаче... — отново се поколеба — ... разбирам желанието ви да научите семейната си история. Лично аз не си спомням Соланж много добре. Виждате ли, бях много малък, когато тя ни напусна. А след като... почина, собственичката на пансиона, където живееше, ни изпрати вещите ѝ. Те все още са горе на тавана. Не виждам защо да не ви ги дам.

Ани го последва нагоре по тъмното тясно стълбище. Очуканият мукавен куфар на Соланж съдържаше малко неща. В него имаше снимка на Ани като бебе, ноти, повечето от тях на песни от ерата на джаза след Втората световна, които явно бяха основата на творческото ѝ амплоа. Имаше също и дрехи в стил от шейсетте години, които по някаква ирония на съдбата отново излизаха на мода. Явно повечето от парите на майка ѝ бяха отивали за сценични облекла. Куфарът съдържаше бяла прилепнала рокля с висока яка, костюм в яркосиньо и сребристо, който все още блестеше след толкова години, и черна кадифена рокля с открити рамене, която би подходдала на някоя кралска особа.

Личните вещи на Соланж бяха придружени от бележка, написана от нейната хазайка, Мари Арнон. Но освен името на жената, тя не съдържаше никаква съществена информация. Ани вдигна очи към братовчед си:

— Това ли е всичко?

Той кимна.

— Почти всичко, което е притежавала, е отишло за лечението ѝ. Тя... Починала е от остра левкемия.

По бузата на Ани се търкулна една сълза. Зенон смутено ѝ подаде носната си кърпичка.

— Вече е време баща ми да се върне — каза той. — Може би ще бъде... Ъ-ъ-ъ... по-добре, ако му кажа за посещението ви, след като вече сте си тръгнали. Има ли още нещо, с което мога да ви помогна?

— Бихте ли ми посочили някой в Ню Орлиънс, който да си спомня нещо за нея? — настоя тя, решена да не се предава толкова лесно. — Ами пансионът, в който е живяла, и клубът, в който е пяла? Знаете ли дали все още съществуват?

— Съмнявам се, че хазайката на майка ви е още жива — поклати глава Зенон. — Но пансионът е на Есплънейд стрийт, в покрайнините на Френския квартал. Клубът вече се казва „Изгубения рай“. — Той млъкна и мрачните черти на лицето му се смекчиха от бледа усмивка. — Последният път, когато слизах в града, се отбих там да пийна нещо.

Дали необщителният банкер — братовчед на Ани, споделя тайната страст на семейството към джаза, зачуди се тя. Или бе отишъл в малкия клуб от носталгия и поради интерес към семейната история? В момента нямаше възможност да узнае това. Не искаше да подлага късмета си на изпитание и да причинява допълнително неудобство на Зенон Троклер.

— Мисля, че е по-добре да си вървя — колебливо каза тя и се изправи.

— Почакайте първо да ви донеса чаша студена вода — с очевидно облекчение каза братовчед ѝ — и да намеря някой, който да ви закара до града.

Половин час по-късно тя пое към Ню Орлиънс, настанена до един дебел потен фермер. Багажът ѝ бе натоварен в задната част на пикапа му, при доматите, краставиците и пъпешите, които той караше на пазара.

Ани не знаеше какво точно бе очаквала от посещението си в Картре. Със сигурност обаче не и сърдечен прием. С държанието си Зенон ясно бе показал, че баща му не желае да има нищо общо със Соланж.

За първи път през ума ѝ мина мисълта, че желанието да разкрие миналото на майка си вероятно е обречено на неуспех. Въпреки това

нямаше намерение да се предава, макар че трябваше да се справи съвсем сама с тази трудна задача...

Ани се облегна на седалката и затвори очи.

Пристигнаха в Ню Орлиънс по здрач. Минаха по високия мост, издигнат над Мисисипи, от който се откриваше гледката на метрополиса, проснат под тях, обгърнат в синкава омара. Право пред тях, в центъра на града се издигаха островърхите кули от стъкло и стомана на небостъргачите. Тя инстинктивно погледна надясно, по посока на Стария квартал.

На следващото отклонение отбиха от магистралата.

— Къде да ви оставя, госпожице? — попита фермерът.

— На пресечката на Бърбън стрийт и Сейнт Питър стрийт, ако ви е удобно. — Тя наблюдаваше през прозореца тълпите и потока от коли в най-големия град, който някога бе виждала.

— Ще ми е удобно — сви рамене той. — Макар че вечер тук става голяма лудница.

Навлязоха в тесните улици на Френския квартал, задръстени от движението и осеяни с множество магазини, ресторанти и балкони от ковано желязо. След няколко минути спряха на един оживен ъгъл. Ани разбра какво искаше да каже фермерът. Хора от всички възрасти и типове се разхождаха посред Бърбън стрийт, която беше пешеходна зона. На паважа момчета танцуваха степ под звуците на класически джаз, долитащи откъм близкия клуб. Пред тях беше поставена кутия от пури, в която минувачите хвърляха пари.

Ани слезе, вдигна куфарите и се огледа наоколо с широко отворени очи, като едва не забрави да благодари на фермера. В следващия миг бързо отскочи на тротоара, за да избегне малката чуждестранна кола с гюрук, която зае мястото на потеглилия пикап. Срещу нея се намираше клубът, откъдето долиташе музиката — „Изгубения рай“, който някога се бе казвал „Червената врата“. Тя пресече улицата и видя, че музикантите тъкмо са излезли в почивка. Тълпата, събрана пред отворените врати, се разпръсваше. Ани приближи до входа и надникна вътре.

„Майка ми е пяла тук!“ — помисли си тя и огледа отрупаната с музикални инструменти тясна сцена, множеството кръгли мраморни

масички и плетените столове. В дъното имаше масивен махагонов бар.

Запита се доколко ли се е променила обстановката през изминалите години. Погледът ѝ отново се плъзна към сцената, на която един от музикантите, барабанистът, тъкмо палеше цигара и си разменяше шеги с басиста. За нейна изненада ѝ се стори, че този мъж ѝ е познат, макар да бе сигурна, че никога преди не го е виждала.

Той не бе красив в общоприетия смисъл на думата. Чертите му бяха твърде неправилни. От погледа ѝ не убягнаха тъмната му стилно подстригана коса, подвижните изразителни вежди, тънките линии около устата му, очертаващи шеговитата и не твърде невинна усмивка. Бе към края на тридесетте, добре сложен и среден на ръст, може би с няколко сантиметра по-висок от нея. Не беше образец на елегантността, доколкото можеше да се съди по неописуемите му широки панталони и навитите ръкави на ризата му. И все пак, в него имаше нещо необикновено — някакво неопределено излъчване, което го отделяше от останалите.

Той сигурно е водачът на квинтета, а също и отличен музикант, предположи тя, членът на групата, който винаги бе готов да поддържа доброто настроение на публиката със закачки и шеги. Личеше, че този мъж е желан и обожаван, че се чувства като у дома сред тайнствения и сложен свят на джаза. Тъкмо този мъж бе сънувала в нощта след погребението на баща си...

Ани леко трепна и се опомни. Осъзна, че го е зяпнала втренчено. Тъмнокосият барабанист също я бе забелязал.

— Ще свирим отново след няколко минути, скъпа — небрежно подвижна той към нея и ѝ отправи лукава усмивка. — Хайде, седни някъде.

Тя се изчерви. Не знаеше какво да отвърне. Въпреки неудобството си трябваше да признае, че свойските маниери на непознатия ни най-малко не намаляваха чара му. Такъв мъж никога не би я задържал само за себе си, подсказваше ѝ някакво вътрешно чувство. Но и тя не би могла да го задържи, дори да опиташе.

— Не обръщай внимание на Джейк — каза някакъв глас зад нея. — Той винаги се закача с туристите.

Ани се обърна и се озова лице в лице с възрастния пианист на групата, който се усмихваше, обгърнат в облак цигарен дим. Тя не можа да се сдържи да не се усмихне на свой ред:

— Аз не съм туристка. Просто... Тези куфари...

Той кимна. Белите му зъби проблеснаха на абаносовото му лице.

— Значи, тогава търсите работа?

— Ами, да. Всъщност наистина е така. Най-напред дойдох тук, защото някога майка ми е пяла в този клуб.

— Може би я познавам? — Той леко повдигна едната си вежда.

Ани с надежда му каза името на майка си, както и своето име. Пианистът, който ѝ се представи като Оскар Уошингтън, поклати глава:

— Съжалявам. Не си я спомням. Но по една случайност търсим певица. По-добре седни на някоя маса, както ти каза Джейк. Той е този, с когото ще трябва да разговаряш...

ВТОРА ГЛАВА

Ани отправи бърз поглед към барабаниста, който хвърли цигарата си така, че тя описа малка дъга. Ще трябва да работя с него, ако искам да се кача на сцената, където е пяла майка ми, каза си тя. Тази мисъл ѝ се видя привлекателна, макар че краткият им диалог я бе накарал да се почувства неудобно. Той бе човек, който знаеше какво иска, и го постигаше. Това я възхищаваше и същевременно я плашеше. Като се стараяше да изглежда равнодушна, тя отново се обърна към Оскар Уошингтън.

— Той ли? Мислех, че е само един от музикантите.

Възрастният човек се засмя и поклати глава.

— Никога не съм чувал някой да се изказва така за Джейк — призна той. — О, понякога сяда да посвири с нас. Но всъщност, той е съсобственик на заведението заедно с Хари Уилсън, журналист във вестника.

— Сигурно наистина е добър барабанист, щом може да си позволи собствен клуб!

— Така е, мила. Джейк обаче произхожда и от заможно семейство. Освен това, той има и друга работа. Прави проекти на сгради.

— Искаш да кажеш, че е архитект?

— Точно така. Няма ли да влезеш? Време е отново да посвирим.

Ани не можа да му откаже. Много ѝ се искаше да чуе Джейк.

— Добре. Наистина бих желала да поговоря с приятеля ти, щом има свободно място за певица. Мислиш ли, че би ме наел?

Пианистът протегна ръце да поеме куфарите ѝ.

— През следващата почивка ще го пратя при теб. Кажи на келнерката, че си ми приятелка, за да не ти вземе четири и петдесет за чаша газирана вода.

Членовете на квинтета вече се бяха качили на подиума. Ани си поръча джин с тоник и отпи, заслушана в музиката. Джейк очевидно беше водачът, но оставяше място за изява и на другите

инструменталисти. Макар че беше добър — дори повече от добър — той се задоволяваше само да държи фона на солата им. Ритъмът и брейковете едва загатваха за възможностите му.

„Бих искала да чуя някое негово соло — помисли си Ани, забелязала удоволствието му от музиката и вниманието, с което следеше другите музиканти. — Обзалагам се, че наистина го бива.“ Тя неволно се опиваше от ритъма на движенията му, така съзвучни с музиката.

Другите музиканти също не бяха лишени от талант, дори според изискванията на този град, който се считаше за родно място на джаза. Тънкия черен младеж с тромпета притежаваше едновременно плам и сдържаност. Големите кокалести ръце на Оскар се плъзгаха по клавишите на пианото с такава лекота, сякаш бяха правили това стотици години. Саксофонистът, пълен и приятен мъж на средна възраст, излъчваше енергия и стил. А емоционалният басист с разпилени коси, почти момче, свиреше на очукания си инструмент с чувство и майсторство.

Още след първото парче квинтетът засвири коктейл от евъргрийни от трийсетте и четирийсетте години. Това бе тъкмо стилът, който допадна на Ани. В края на серията пиеси се разнесоха аплодисменти, след което групата подхвана една от любимите ѝ балади — бавна романтична мелодия, която бе видяла сред нотите в куфара на Соланж. Те изсвириха темата плавно и сантиментално. Ани откри, че безгласно си тананика думите на песента. Представи си как, застанала на подиума при тях, импровизира върху мелодията, люлеейки микрофона в ръцете си като малко дете.

Барабанистът я наблюдаваше. Очите му бяха присвити под тъмните вежди. Когато тя го забеляза, между тях сякаш припламна искра. Той задържа погледа ѝ и краищата на устните му леко се извиха. Внезапно ѝ хрумна щурата мисъл, че Джейк нарочно е избрал тази известна лирична песен като продължение на диалога им.

Ани се опомни от моментното замайване. Разбира се, това бе само игра, закачка с туристите, както бе казал Оскар. И все пак устните ѝ неволно се разтвориха. Той ѝ отправи своята влудяващо самоуверена усмивка, сякаш за да ѝ покаже, че го е разбрала правилно. Като продължение на закачката музиката внезапно преля в буйна импровизация върху лиричната тема.

Ани усети, че отново се изчервява, но упорито не откъсваше поглед от него. Когато Джейк завърши краткото си стремително соло, тя заръкопляска най-силно от всички.

По време на следващата пауза той отиде при нея. Беше малко по-висок, отколкото изглеждаше на подиума. Усмихна ѝ се с леко кривата си усмивка и запали цигара. Оскар бе с него. Ани усети, че способността ѝ да общува леко и непринудено с мъжете изведнъж ѝ изневерява.

— Ани Дюпре, Джейк Сейнт Арнолд — представи ги един на друг пианистът без излишна церемониалност.

— Здравей — рече тя.

— За мен е удоволствие. — Гласът на Джейк беше дълбок и приятно дрезгав. За неин ужас той хвана ръката ѝ и изгледа Ани с израз на одобрение, примесено с леко съмнение. Морскосините му очи блестяха под тъмните мигли. Погледът му беше пряк, сякаш никога не изпитваше нужда да крие мислите си. Отблизо изглеждаше още по-привлекателен. От него се излъчваше силен магнетизъм, на който бе невъзможно да се устои. Притежаваше отличителните белези на галската раса типични за наследниците на френските креоли, които екзотично се съчетаваха с английското му презиме. Излъчваше увереност и добро настроение, макар че явно не хранеше илюзии по отношение на живота.

— Оскар ми каза, че майка ти е пяла тук. — Той пусна ръката ѝ, сякаш усетил, че я смущава твърде много.

— О! — възкликна тя. — Да. Името ѝ е Соланж Дюпре. Нося със себе си статия от един вестник... — Бръкна в чантичката си и извади пожълтялата изрезка от „Таймс-Пикъюн“. Джейк Сейнт Арнолд я прегледа с интерес.

— Права си. — Подаде ѝ изрезката, като докосна пръстите на Ани със загорялата си ръка. — Преди това клубът се е наричал „Червената врата“, макар че оттогава е било преименуван поне десет пъти. Името на майка ти ми звучи познато, но не мога да си спомня откъде точно. Хари може да знае. Той е музикален и театрален критик в „Таймс“.

— Оскар ми каза — кимна тя. — Бих била много благодарна, ако му споменеш името ѝ.

— С удоволствие бих го направил. Но ти можеш да го попиташ и сама, ако искаш. Той ще дойде тук утре следобед. Тогава ще направим прослушване за джаз певица.

— Аз вече ѝ казах — намеси се Оскар, преди Ани да успее да изрече и дума. — Тя също е певица — поясни той.

Джейк хвърли поглед към куфарите ѝ и леко повдигна вежди.

— Работа ли търсиш? Изглежда най-напред трябва да намериш място, където да преспиш. — Думите му със сигурност не означаваха покана.

— Не се притеснявай — отвърна тя. — Смятам да си наема стая.

— Имаш ли опит като певица?

— Не съвсем. Аз... Преподавах музика в училище. Но в колежа съм пяла в джаз група. Ако ми дадете възможност, обещавам, че няма да ви разочаровам. — Още докато изричаше тези думи, тя осъзна, че Джейк вероятно ги е чували хиляди пъти. Но този посвоему красив, синеок мъж с нищо не издаде това.

— Ами добре, защо да не те прослушаме? — Сви рамене с привичен жест. — Ако си подходяща, ще е добре и за двама ни. Обаче трябва да те предупредя, че работата не е високо платена и е само три вечери седмично. Търсим певица с добър усет към суинга. Не искаме рок интерпретации.

— Разбирам.

— Тогава ще се видим утре в три. И се облечи подходящо.

Джейк и Оскар отново се качиха на сцената. Тя остана още малко, като наблюдаваше Джейк и се стараеше да не издава интереса си към него. Допи остатъка от питието си.

Макар че ѝ се искаше да остане още, ставаше късно, а трябваше да намери подслон поне за тази нощ. Като се надяваше да се измъкне незабелязано, Ани стана, вдигна куфарите си и тръгна към изхода. Джейк обаче я видя и извика след нея, без да изпуска ритъма:

— Не забравяй, Ани Дюпре! Имаме среща!

Ани се озова на многолюдния тротоар и инстинктивно се насочи към пансиона, където бе живяла майка ѝ. Повървя доста до Есплънейд стрийт, като мина през сравнително запусната жилищна част на Френския квартал. Когато най-сетне откри пансиона „Оуклийф“,

куфарите ѝ се струваха ужасно тежки. Тя изкачи стръмните стъпала и натисна звънеца. Отвори ѝ пълна жена с посивели коси.

— Госпожа Арнон? — с надежда попита Ани.

— Съжалявам, мила — рече жената с акцент и поклати глава. — Тук не живее никой с това име. Аз съм управителката и се казвам Сабрина Джонсън. Ако искате, влезте да прегледате телефонния указател. Може би жената, която търсите, живее наблизо.

Ани се опита да прикрие разочарованието си. По-късно щеше да има достатъчно време да разпитва за бившата собственичка.

— Всъщност — каза тя — търся стая. Казаха ми, че тук трябва да попитам за Мари Арнон. Но в края на краищата, няма значение. Все трябва да се подслоня някъде.

Сабрина Джонсън я изгледа изпитателно. Очевидно Ани издържа преценката ѝ, защото внезапно кръглото лице на жената се проясни. Тя каза по-любезно:

— Имаме свободни стаи. Мога да ви предложа спалня с хладилник, котлон и баня. Седемдесет и пет долара. Предплаща се за седмица.

— Добре. — Внезапно се почувства безкрайно изморена от събитията през изминалия ден. Не беше в настроение да се пазари.

Собственичката се оживи.

— Предполагам, че първо бихте желали да я видите, преди да решите, миличка — каза тя и я поведе към стълбите.

Стаята се намираше на третия етаж на старата къща и в общи линии отговаряше на очакванията на Ани. В ъгъла имаше боядисано в бяло желязно легло с дюшек на бучки. От прозореца се виждаха покривите на съседните сгради. Отвъд Бърбън стрийт и жилищната част на Френския квартал блестяха небостъргачите, извисяващи се в центъра на Ню Орлиънс.

— Наемам я — каза Ани, остави куфарите си на пода от чамови дъски и затършува в портфейла си.

След като Сабрина Джонсън излезе, Ани отвори прозореца и се надвеси над перваза. Не можеше да повярва, че наистина е тук, в града, където майка ѝ бе дошла да опита късмета си. Дали и тя бе срещнала някой като Джейк Сейнт Арнолд? Дали някой тъмнокос мъж с усмихнати опасни очи не бе завладял и нейните мечти?

Тя се отдръпна от прозореца, съблече се и се изтегна на леглото. След няколко мига вече спеше.

Настъпи утрото, а с него у Ани назря твърдата решимост да получи мястото в „Изгубения рай“. Но за да бъде сигурна в успеха си, трябваше да изглежда възможно най-добре. Затова събра смелост и реши да изруси дългата си до раменете коса. Извади боята, която бе донесла в куфара си, и се отправи към банята. Бе помагала безброй пъти на съквартирантките си в колежа да се изрусят, но за първи път се решаваше да го стори със своята коса. Светлият цвят щеше да подчертае сценичното ѝ присъствие. Освен това се надяваше, че като блондинка ще ѝ е по-лесно да се изправи пред Джейк Сейнт Арнолд.

Четиридесет минути по-късно тя застана пред запотеното напукано огледало в банята и се огледа. Косата, която обикновено носеше прибрана нагоре, падаше върху раменете ѝ като златисто сияние. В допълнение към тази промяна бе сложила повече грим, отколкото обикновено.

Ефектът бе поразителен. „Приличам на Соланж повече от всякога!“ — помисли си Ани. Но изведнъж, както бе застанала пред огледалото, установи и нещо друго. „Божичко, та аз съм почти красива!“ — каза си тя и се взря с нарастващо удивление в собствените си сиви очи.

Оставаше само един проблем — какво да облече за срещата с Джейк и другия съсобственик. „Облечи се подходящо“ — ѝ бе казал той. Но тя не бе сигурна дали в багажа ѝ има дрехи, подходящи за сцената на джаз клуба. През последните няколко години гардеробът ѝ се бе ограничил до няколко поли и блузи, каквито носеха повечето учителки в Хума. А малкото ѝ по-официални дрехи бяха твърде скромни и не достатъчно изискани. Изведнъж я озари внезапно вдъхновение.

Отначало идеята да облече някой от костюмите на Соланж, престояли толкова време на тавана у семейство Троклер, ѝ се видя твърде щура. И все пак, заслужаваше си да опита. Леко разтреперана, тя прегледа съдържанието на куфара. Соланж не бе притежавала много дрехи, подходящи за през деня. Но един от тоалетите ѝ хареса — къса прилепнала рокля без презрамки от блестяща сребристосива

изкуствена коприна, украсена по края на корсажа с дантела от бяло пике. Към нея имаше тясноскроен жакет, също украсен с пике, очевидно предназначен за тънка талия. Благодарение на няколкото килограма, свалени през изминалата напрегната седмица, роклята с лекота се плъзна по стройните ѝ бедра и Ани без усилие затвори ципа. Макар че бе много стар, костюмът сякаш бе скроен за нея. Цветът му подчертаваше оттенъка на очите ѝ и чудесно се съчетаваше с нейните високи остри обувки без пети, които чудно преобразяваха краката ѝ. „Все пак, ще вдигна косата си — реши Ани. — Когато е пусната, изглеждам твърде млада...“

Макар и малко притеснена, тя пристигна в „Изгубения рай“, грижливо издокарана. Този ден клубът бе затворен за посетители, макар че една от стъклените врати беше отворена. Ани я бутна леко и влезе. На една от масичките седеше човек с прошарена коса, облечен в джинси и тениска, и преглеждаше някакви книжа.

— Здравейте — нерешително каза тя. — Аз съм Ани Дюпре...

Сивокосият мъж вдигна поглед и се усмихна:

— Вие сигурно сте певицата. — Той стана и ѝ протегна ръка. — Аз съм Хари Уилсън. Джейк е горе, а Оскар пуши в двора. Извинете ме за малко, ще отида да ги доведа.

Ръкостискането му бе приятелско. Ани от пръв поглед го хареса, най-вече защото между тях не припламнаха опасните искри, които бе усетила в погледа на Джейк. След минута Хари се върна, придружен от сияещия Оскар Уошингтън.

— Джейк говори по телефона. Ще дойде след малко. — Хари изгаси централното осветление и запали няколко прожектора, след което се настани на един стол. Оскар седна пред пианото.

— Кажи ми, когато си готова — рече ѝ той. Ани внимателно се качи на сцената и почука по микрофона. Беше включен.

— Какво ще изпееш? — попита Оскар с бащински, насърчителен тон. Тя избра една бавна чувствена балада. Оскар свиреше по слух и не се нуждаеше от ноти.

— Така добре ли е? — Той изсвири няколко такта в тоналност, която идеално подхождаше на гласа ѝ. Ани кимна и опита да прогони

страха си, а пианистът продължи бавната интродукция. Както винаги, напрежението ѝ изчезна, щом се потопи в звуците на музиката.

Ани спонтанно направи импровизация на една фраза. Пианото веднага я последва. В репризата тя опита няколко скат вокала и усети, че гласът ѝ звучи по-добре, отколкото смееше да се надява. Докато пееше, задълженията ѝ и самотата в новия живот, който бе избрала, сякаш отлетяха надалеч.

С крайчеца на очите си Ани забеляза, че Джейк влиза. Стараеше се присъствието му да не я разсее и се потопи още по-дълбоко в музиката. С частица от съзнанието си долавяше, че наистина пее много добре. Гласът ѝ бе копринено мек във високия регистър, а ниските тонове бяха сочни и леко дрезгави като кадифе, посипано с пясък.

Когато свърши, отпусна ръце край тялото си. Тишина изпълни залата. Дали я бяха харесали? Изведнъж Хари заръкопляска и разсея напрежението. Пианистът се присъедини към него. Само Джейк се въздържахе от преценка. Той пристъпи по-близо и застана на няколко метра от сцената. Носеше бели памучни шорти, които откриваха силните му крака, и светлокафява риза с разтворена яка. Между тях отново припламнаха магнетичните искри — също както миналата вечер — от които сякаш в залата стана по-светло.

— Много добре, ангелче — провлече той с мекия си, леко дрезгав глас. — Ти наистина си много талантлива. Но изпълнението ти някак не съответстваше на музиката.

— Не съответстваше? — Тази неочаквана критика я разстрои. — Какво... Какво искаш да кажеш?

— Джейк! — Хари бе скочил на крака, готов да я защити. Но тя можеше да се справи и сама.

— Не разбирам — по-твърдо настоя Ани. — Обясни ми, моля те.

— Не зная — сви рамене той. — Песента беше чудесна. Обаче цялостното ти изпълнение беше някак си... сковано, като че си позволяваше да се отпуснеш само в музиката. Съжалявам, но просто останах с такова впечатление. Може би заради жакета ти... И заради косата...

Преди тя да се опомни, той се качи при нея, сръчно свали жакета ѝ и освободи косата ѝ от фибите.

— Така е по-добре. — Джейк нагласи косите ѝ да се спускат косо над челото. Устата му бе така близо до нейната, че усещаше топлината

на дъха му. Какво ли щеше да е усещането, ако той притиснеше чувствената си уста към нейната? Тази мисъл я накара да се смути още повече.

Джейк леко се отдръпна. Типичната леко крива усмивка не слизаше от лицето му.

— Сега изглеждаш идеално — със задоволство отбеляза той. — Хайде да опитаме още веднъж.

ТРЕТА ГЛАВА

Оскар вече бе подел встъпителните тактове на мелодията, когато Джейк пристъпи напред и седна пред Ани.

— Хайде — окуражи я той. — Изпей тази песен само за мен.

Тя бе сконфузена от забележката му за изпълнението ѝ, но трябваше да признае, че той донякъде има право. От момента, в който бе влязла в „Изгубения рай“, тя съдържаше чувствата си. Може би се страхуваше да се изправи лице в лице с мечтата си. Или пък причината беше в Джейк? Трябваше да внимава! Този мъж можеше да обърка всичките ѝ планове.

Е, щом той желаете изпълнението ѝ да бъде по-секси, добре. Бездруго Джейк я караше да се чувства секси. „Ще му покажа аз кой е скован!“ — закани се тя наум. Изведнъж осъзна, че Оскар свири интродукцията за втори път.

— Ани? — изгледа я Джейк.

— Всичко е наред.

„Ще го накарам да усети чувствата ми — обеща си тя и запя първите тонове. — И ще получа работата, пък каквото ще да става!“ Изведнъж в нея сякаш нещо се отприщи. С чувственост, каквато преди не бе подозирала у себе си, тя пееше, сякаш бе жена, лудо влюбена в мъжа на мечтите си и решена на всяка цена да го притежава. Имаше хубаво тяло — възхитеният поглед на Джейк го потвърждаваше — и тя реши да използва докрай възможностите си. Косата се спускаше по раменете, а големите ѝ сиви очи искряха. Бедрата ѝ се извиха леко напред в тясната пола, сякаш имитираха любовен акт. Представи си, че е в прегръдката на Джейк. Почти усещаше как заравя пръсти в гъстата му тъмна коса, как той я притегля към себе си и устните им се сливат...

И все пак това бе само един блус. Към края му, макар и с нежелание, тя трябваше да изрази болката си от раздялата с любимия. Когато песента свърши, отново никой не проговори. Но тя знаеше, че наистина е страхотна.

Накрая Джейк наруши тишината. Гласът му бе сериозен. В сините му очи се четеше уважение.

— Изпей още нещо. Изненадай ме.

По-късно тя не можеше да обясни защо избра една народна мелодия, която баща ѝ понякога пееше или свиреше на хармоника. Може би бе възприела буквално думите на Джейк и се бе опитала да го изненада.

Ани отмести поглед от Джейк и се обърна към пианиста:

— Може и да не си чувал тази песен. Просто ме следвай, доколкото можеш.

Блестящото черно лице на Оскар изрази учтиво недоверие, че може да съществува песен, която да не знае. Но макар че вероятно наистина преди не я бе чувал, той успя да улови по слух достатъчно от мелодията, за да ѝ акомпанира. Жаловитият лиричен напев от Кейджън се понесе в залата. Този път тя пееше с неподправена невинност, сякаш искаше да заличи предишното впечатление.

След като последният тон на песента заглъхна, Ани се впусна в импровизация върху известна джазова мелодия.

— Страхотно! — възкликна Оскар, когато престана да свири.

Увереността на Ани бликаше на радостни вълни. В този момент напълно владееше гласа си. Това бе нейният инструмент, на който можеше да достигне съвсем чисто и най-високите пронизителни тонове, както и да се спусне с лекота в дълбините на регистъра си. Когато свърши, Хари тръсна глава.

— Това беше просто сензационно! — Той хвърли поглед към съдружника си. — Що се отнася до мен, тя е наета.

Оскар широко се усмихна и добродушно сгълча едно момче на осем-девет години, което бе влязло и бе застанало до него. Ани погледна Джейк, който я наблюдаваше със замислен израз.

— Съгласен съм — каза той накрая. — Ще пийнем ли нещо, за да го отпразнуваме? Или веднага ще отидем в офиса да оформим договора? Както ти казах, ангелче, ако искаш да постъпиш, работата е твоя. Засега ще сключим договор за пробен срок, а ако нещата потръгнат, ще останеш за постоянно. Какво ще кажеш?

Той за втори път я бе нарекъл „ангелче“. Макар че може би имаше навика да се обръща така към повечето жени, тя се почувства поласкана.

— Да — отвърна Ани и за първи път свенливо му се усмихна. — Бих желала да работя за теб.

— Добре. Оскар, ела да пийнеш с нас за сметка на заведението.

Очевидно зарадван от развоя на събитията, пианистът поклати глава:

— Съжалявам, но не мога. Обещах на внука ми Дебни, че този следобед ще го уча да играе бейзбол. Ти наистина имаш хубав глас, Ани. Гордея се, че ще работя с теб, момиче. — Той обви ръка около раменете на малчугана и двамата излязоха.

Телефонът в отсрещния край на бара иззвъня. Хари отиде да се обади. Седнала на старомодно високо столче пред махагоновия бар, Ани наблюдаваше как Джейк смеси за нея джин и тоник и наля скъпо уиски за себе си и за Хари.

— Какво си направила с косата си? — безцеремонно попита той, като ѝ подаваше питието. — И тази рокля... Като че си я взела от някой стар филм.

„Явно не е впечатлен от външния ми вид“ — помисли Ани.

— Роклята беше на майка ми — призна тя. — Може би не трябваше да я обличам. Но нямах почти нищо друго. И... Мисля, че косата ми беше твърде обикновена, за да направи впечатление.

Неочаквано Джейк повдигна брадичката ѝ с една ръка.

— Не се оправдавай — каза той. — Всъщност роклята ми харесва. А косата ти блести като слънце. Но дори когато вчера влезе в бара с куфарите си, изморена и прашна, ми направи по-добро впечатление, отколкото предполагаш.

Тя се изчерви. За щастие Хари се върна и седна до нея. Той сякаш не забеляза, че е прекъснал разговора им.

— Бих искал да вдигна тост за госпожица Ани Дюпре. Дано съвместната ни работа бъде дълга и плодотворна.

— Браво! — Джейк отправи към нея полушеговит поздрав. Макар при идването на Хари да се бе отдръпнал от нея, Ани усещаше как погледът му продължава да я пронизва. Нямаше съмнение, че той представлява опасност за нея. С него се чувстваше съвсем несигурна.

— Къде си се научила да пееш така? — попита Хари.

— Предполагам, че това е комплимент, след като току-що ме наехте — усмихна се тя. — Подбирах песните предимно от стари плочи, докато бях в колежа. Имах един приятел, водещ в нощно джаз

шоу. Той ме запозна със суинга. Всъщност това не беше точно запознанство, а по-скоро среща с нещо, което винаги е било част от мен.

— Но ти изпя песен, която няма нищо общо с джаза — забеляза Джейк.

— О, френската песничка? Научих я от баща ми.

— От Кейджън е, нали?

Ани кимна.

— Мисля, че той я пееше често, защото тя беше нещо като разказ за съдбата му.

— Защо, да не би майка ти да го е напуснала? Явно той разбираше диалекта на Кейджън.

— Точно така. Заради кариерата си... Още докато съм била съвсем малка. Всъщност дори не си я спомням.

Джейк се обърна към Хари:

— Искях да ти спомена, че Ани се опитва да открие някакви следи за живота на майка си, Соланж Дюпре. Тя е пяла в този клуб в началото на шейсетте.

— Да ме вземат мътните! — Хари сбърчи пясъчнорусите си вежди. — Страхувам се, че не мога да си спомня това име, макар да ми звучи познато. Какво е пяла?

Ани им разказа малкото, което знаеше, като се стараеше гласът ѝ да звучи равно и спокойно.

— И аз като нея винаги съм искала да пея — завърши тя. — Когато баща ми почина, не остана нищо, което да ми попречи да опитам. Но това е само една от причините да дойда в Ню Орлиънс. Искях също да откроя някой, който е познавал Соланж, да разбере какъв човек е била.

Джейк сериозно кимна. Шеговитият му израз бе изчезнал. Съдружникът му я изгледа с интерес:

— Та това е страхотна история! Струва си да я публикуваме във вестника, след като те представим на публиката.

— Ако не открием повече информация за Соланж, половината от историята ще липсва — забеляза Ани.

— Не виждам защо — замислено се намеси Джейк. — Историята на самото търсене може да привлече вниманието на някой, който да успее да ни помогне.

— Може и да си прав. — Хари пресуши чашата си. — Но това би било прецедент. Нямах представа колко много хора в този град търсят изчезнали роднини.

— Тогава цялата история е безсмислена, нали? — Ани отмести поглед към Джейк. — Защото аз не мога да ви разкажа твърде много.

— Може би няма да е необходимо. Вероятно в моргата — така наричаме вестникарските архиви — е останало нещо, което да свърши работа. В тях има изрезки на статии от стари издания, картотекирани по имена, които стигат доста назад във времето. Може да изровя нещо.

— Ще ми направите голяма услуга!

Джейк, който мълчаливо ги слушаше, сякаш изведнъж си спомни нещо.

— Ани — каза той, — щях да забравя да ти кажа. Снощи си спомних откъде ми е познато името на майка ти. Виждал съм го на една стара плоча, която купих на битака миналата есен. Тя е на четиридесет и пет оборота, и не е в много добро състояние. Но все пак можеш доста ясно да чуеш гласа на Соланж. Всъщност той много прилича на твоя... — Поколеба се при вида на умолителния поглед на големите ѝ сиви очи. — По-късно ще ти я пусна, ако искаш.

— О, да, много, много бих искала!

За момент настъпи тишина. Накрая Джейк каза:

— Тази вечер „Изгубения рай“ е затворен. Защо не отидем в офиса да обсъдим договора? След това ще се качим в апартамента ми да чуем майката на Ани. Какво ще кажеш, Хари?

— Наистина би ми било много приятно, но се страхувам, че ти ще трябва да преговаряш с нея от името на двама ни — отвърна Хари. — Преди малко позвъни издателят ми. Тази вечер трябва да отида до Батон Руж заради една статия. Ани, внимавай с този мъж! И ми позвъни утре следобед във вестника. Дотогава може да съм открил нещо за Соланж.

— Ще се обадя. Благодаря много!

Хари вдигна книгата, които преглеждаше при пристигането ѝ, и ги занесе в офиса на клуба. След секунда вече изкарваше спортната си кола от частния паркинг. Ани и Джейк отидоха в двора и застанаха край ромолящия фонтан, в средата на който имаше бронзова скулптура на две деца, скрити под огромен чадър. Тя огледа двора, застлан с каменни плочи, банановите дръвчета и напуканите саксии с герании.

— Какво очарователно място! — забеляза Ани. Чувстваше се малко неловко, останала насаме с него.

— И на мен ми харесва — тихо каза Джейк.

— Обаче не мога да си обясня защо е тази бронзова фигура — добави тя. — Изглежда по-подходяща за двора на училище, отколкото за нощен клуб.

— Може би е така. Аз я поставих тук. Всъщност обичам децата... Дори аз самият имах дете.

Вече бе забелязала, че не носи венчална халка. И макар че това не беше показателно, по равнодушния му тон се досети, че в момента не е женен. Тя се запита защо ли се чувства щастлива при тази мисъл.

— Можем да преговаряме за условията и тук — заяви Джейк и запали цигара.

Той предложи една цифра, твърде щедра за три вечери седмично, но все пак недостатъчна, за да може Ани да се издържа. В момента явно не флиртуваше с нея. И все пак, останала сама с него, тя се почувства още по-силно завладяна от чара му. Неволно проследи с поглед очертанията на устните му и голата плът, подаваща се от разкопчаната му риза. Светлите му сини очи сякаш проникваха в най-съкровените й мисли. Ани си напомни, че трябва да внимава. В края на краищата, ставаше дума за бизнес.

— Смятам предложението за добро — отговори тя, като се стараеше да изглежда делова.

Краищата на устните му се извиха в лека усмивка.

— Оставяш се твърде лесно да те убедят. Но аз не възразявам. Знаеш, че ще трябва да подпишем официален договор, в който е предвидена неустойка за неизпълнение на условията, както и обичайното разрешение от твоя страна да използваме името ти в нашите реклами, заедно с твои снимки...

— Страхувам се, че нямам снимка — смути се тя.

— Тогава ще трябва да си направиш. — Джейк извади портфейла си, измъкна оттам няколко визитни картички и й подаде една. — Ето ти телефона на един познат фотограф. Позвъни и се уговори да отидеш утре или вдругиден. — Той се поколеба, сетне й подаде още една визитна картичка. — Това е моят телефон. През деня работя като архитект. Звънни ми, след като се свържеш с фотографа.

— Ще ми дадеш ли някакъв съвет какво да облека за снимката?

— Разбира се — засмя се той. — Облечи най-сексапилната си вечерна рокля. И косата ти трябва да пада над челото така съблазнително, както сега.

Ани не знаеше какво да отвърне.

— Кога започвам работа? — попита тя, като се оттегли в безопасните води на деловия разговор.

— Не ти ли казах? В събота вечер. Дотогава ще успеем да отпечатаме рекламата във вестника.

Стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Но аз ще трябва да направя няколко репетиции.

— Ако желаеш, можеш да репетираш сутрин с Оскар. Той живее точно до офиса ни, на първия етаж. Репетициите с цялата група ще бъдат след три през нощта в сряда и четвъртък.

При това необичайно разписание зениците ѝ се разшириха.

— Нали твърдиш, че желаеш да работиш като певица? Ако искаш да пробиеш, по-добре свиквай да водиш нощен живот. Значи, разбрахме се. Защо не отидем горе в апартамента ми, за да ти пусна плочата?

След кратко колебание Ани се съгласи. Тя се изкачи пред него по тясна стълба от ковано желязо, водеща към жилището му на втория етаж. Когато пристъпи вътре, се оказа неподготвена за красотата, разкрила се пред очите ѝ. Боядисаните в бяло стени се издигаха към високия таван, който придаваше на стаята просторен вид. Подът бе покрит с бели керамични плочки, стопляни от контрастния колорит на килима в меки бежови, светлокафяви и сини тонове. Камината, украсена с тежки медни и железни орнаменти, изпъкваше на фона на изящните линии на мебелите. Навсякъде имаше цветя и предмети на изкуството. Виждаха се скици в рамки и акварелни портрети на знаменитости в джаза, както и изумително разнообразие от орхидеи в сочни кремави, вишневи, розови и бледозлатисти цветове. В един от ъглите вита стълба от махагон и ковано желязо водеше нагоре, към спалнята, както предположи Ани. През сводестия прозорец се виждаше зеленината на двора.

— Чудно е! — промълви тя.

Той повдигна едната си вежда и отвърна с едва загатнато задоволство:

— Благодаря. Това е домът ми. Заповядай... Разполагай се удобно. Забелязах, че не довърши питието си. Да ти донеса ли нещо друго? В хладилника има чай с лед.

— Да, благодаря. — Тя потъна в луксозните обятия на един диван с кадифена тапицерия. — Без захар. И с много лимон, ако обичаш.

— Ще изпълня всяко твое желание. — Изчезна зад една летяща врата и след миг се върна с две кристални чаши, пълни с чай.

— Заповядай. Аз ще пусна плочата.

Стереоуредбата бе скрита в едно шкафче в стил арт деко. Джейк извади плочата от обложката.

— Записът е на „Делта“. Групата се нарича „Бърбън стрийт Файв“. Надявам се, че няма да се разочароваш от качеството на звука. — Постави плочата на грамофона и седна до Ани.

Най-напред се чу само леко прашене, причинено от някаква драскотина върху плочата. След това стаята се изпълни с тръпчиво-сладките звуци на една от най-известните песни на Лена Хорн. Глас, който поразително приличаше на този на Ани, подхвана мелодията.

Ани бе разтърсена от тръпка на възмущение. Седеше като омагьосана, стиснала чашата си с такава сила, че Джейк внимателно я измъкна от ръцете ѝ и я постави на масата. Гласът на майка ѝ се носеше в стаята, чудодейно съхранен след изминалите години...

Ани тръпнеше при мисълта колко талантлива е била Соланж. Не усещаше сълзите, които се стичат по бузите ѝ. Каква злощастна съдба! Горестта, за която се разказваше в песента, бе съвсем истинска за майка ѝ. И все пак Ани не успяваше да намери сили да прости на жената, която така сърцераздирателно пееше за страданието. Тя беше ангелът, разбил сърцето на баща ѝ. От устните ѝ се изплъзна несъзнателен стон...

Джейк изключи грамофона. Тишина изпълни стаята. Заровила лице във възглавниците, Ани не забеляза болката в очите му, когато се върна при нея и пое ръката ѝ в своята.

— Скъпа... — промълви той. Изведнъж поривисто я изправи на крака и я прегърна. Тя се сгуши в обятията му и избухна в несдържани ридания. Гласът на Соланж, тъй ангелски, и все пак така болезнен, бе разбудил в нея старата болка и гняв заради самотните дни на баща ѝ, заради липсващата ѝ майчина обич...

— Мила, недей! — Ръцете му я притиснаха по-силно. Тези изразителни ръце, на които така се бе възхищавала, сега галеха косата ѝ тъй нежно, сякаш беше дете. Ани зарови лице в рамото му и се насили да спре да плаче.

— Моля те... Прости ми. Съжалявам, че бях такава глупачка.

— Недей да се извиняваш. Кажи ми, какво да направя за теб?

Тя сдържа хълцанията си.

— Просто ме прегърни.

При тези думи между тях припламна познатата искра. Без да съзнава какво прави, тя също обви ръце около него. Двамата стояха по средата на стаята. Тъмната му глава бе склонена над русите ѝ коси. Галювните му ръце се плъзгаха по гладката кожа на гърба и раменете ѝ. Горещи и уверени, те говореха, че съчувствието му е отстъпило място на желанието...

— О, Джейк! — прошепна Ани, замаяна от пламналите си чувства. Без да мисли за последствията, прокара ръце по гърба му, зарови пръсти в тъмната му коса, също както в мечтите си.

Той безпомощно въздъхна и я прегърна по-силно. Тя усети твърдите очертания на мъжественото тяло, силните мускули на бедрата му, притиснати към нейните. Мирисът на Джейк — тръпчив одеколон, примесен с едва осезаемия специфичен аромат на загорялата му от слънцето кожа — изпълни ноздрите ѝ. Барабанистът обсипваше челото и бузите ѝ с леки целувки, като че открай време бяха заедно.

— Ани, Ани... — дрезгаво прошепна Джейк. — Ти си твърде добра, за да те прегръщам!

По-късно тя си казваше, че това бе критичният момент, в който все още можеше да се отдръпне, да се извини, че злоупотребява с гостоприемството му и да се скрие в банята под претекст, че трябва да поправи грима си. Но в момента нямаше сили да се съпротивява. От Джейк Сейнт Арнолд се излъчваше някаква сила, която я обезоръжаваше. Не бе способна да мисли трезво. Усещаше как в нея на вълни се надига желание, което постепенно побеждаваше самоконтрола ѝ. С изумление осъзна, че жадува да се люби с него, да му разкрие всичките си тайни и той да я притиска в обятията си, докато реалният свят престане да съществува...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Горещите настойчиви устни на Джейк докоснаха нейните и нежно ги разтвориха. Като че усетил желанието ѝ, той задълбочи целувката, докато на Ани ѝ се стори, че е достигнал същността ѝ. Ръцете му мачкаха и милваха гърдите ѝ, докато зърната им се втвърдиха под сребристосивата тъкан на роклята. Останала без дъх, тя си представи как той разкопчава ципа ѝ и оставя дрехата да се свлече на пода. При тази мисъл страстта ѝ се усили още повече. Никога никой мъж не я бе карал да го желае така. Противно на разума и благоприличието, макар че го познаваше едва от един ден, а и бе твърде сдържана към мъжете, бе готова да му позволи да я съблече, да я отнесе в спалнята...

— Не! — внезапно каза Джейк. За нейно удивление и смущение той се отдръпна и нежно, но твърдо се освободи от прегръдката ѝ. Краят на изпятия от нея блус се бе превърнал в действителност.

— Аз... Не разбирам — съкрушена прошепна тя.

— Не бих могъл да очаквам от теб да разбереш. — Той се обърна, явно ядосан на себе си. Смутена и почти разплакана, Ани някак успя да овладее чувствата си. С треперещи пръсти оправи косата и приглади роклята си.

— Мисля, че ми дължиш обяснение. — Гласът ѝ леко трепереше. — Без съмнение ти изпитваше удоволствие от това, което правехме... Също както и аз.

Джейк ѝ хвърли изненадан поглед.

— Права си. Така беше. Но ти си... Хм, не си от типа момичета, с които бих си позволил да имам връзка.

Сега беше неин ред да се учуди:

— Така ли? А какъв тип... жена съм аз според теб?

— Ти си от онези порядъчни и благовъзпитани момичета, които са крайно опасни. При това си страстна и ме възпламеняваш. Ако искаш да знаеш истината, съжалявам, че няма да мога да се възползвам от последните две неща.

— Какъв джентълмен!

— Не съвсем. Но си имам причини да постъпвам така. И не очаквам да ме разбереш. Моля те, приеми извиненията ми. Моя беше вината, че се увлякохме.

— Наистина ли? Загрижеността ти ме изумява! — Тя събра нещата си.

— Ани — хвана ръката ѝ той, — ако ще работиш за мен, и двамата трябва да превъзмогнем онова, което се случи преди малко.

Тя се освободи от ръката му.

— Това ли е всичко, което искаш? Да работя за теб?

— Нима има нужда да питаш? Ти си страхотна певица, независимо дали го съзнаваш, или не. Ще вдигнеш реномето на „Изгубения рай“.

Ани трепна. Сякаш по ирония на съдбата най-накрая Джейк бе признал таланта ѝ на певица... След като бе унищожил самочувствието ѝ на жена.

— Е? — попита той с чувствения си дрезгав глас, който бе в състояние да накара краката ѝ да се подкосят. — Все още не си подписала договора. Ще спазиш ли уговорените условия?

След този случай щеше да ѝ бъде дяволски трудно да работи за него. А и вече се досещаше какво би означавало да бъде негова любовница.

— Добре — съгласи се Ани. — Ще ги спазя. Но също така ще ти обещавам нещо. Между нас никога вече няма да се случи нещо подобно... Дори ако ти промениш намеренията си.

В красивите му очи се появи съжаление.

— Така ще бъде най-честно — съгласи се той. — Не забравяй да ми се обадиш, след като си уговориш час при фотографа. Искam да бъда там, за да се погрижа всичко да е наред.

— Добре. — Тя предизвикателно вирна глава. — Довиждане.

— Довиждане...

Вратата се затвори след нея. Ани слезе по тесните стълби. Чувствата ѝ бяха в хаотично състояние. Бе сигурна в едно — той я бе пожелал. Но бе решен да не се обвързва с нея, както ѝ бе казал, по свои лични съображения.

Постепенно смущението ѝ отстъпи място на трезвия разсъдък. Тя с възмущение откри, че се опитва да оправдае Джейк. „Обзалагам

се, че предишната му съпруга е била ужасно порядъчна и благовъзпитана — мислеше си тя. — Сигурно е някоя превзета лигла, която не е знаела как да задоволи мъж. Или пък е смятала, че е твърде добра за него. Трябва така да се е опарил, че да не смее отново да се обвърже. Освен с жена, в която е сигурен, че няма да се влюби.“

Ако догадките ѝ бяха верни, той ѝ бе направил неволен комплимент, който не бе сигурна, че заслужава. Поведението ѝ в апартамента на Джейк доказваше, че тя съвсем не бе благовъзпитана и порядъчна. За стотен път, откакто бе отворила тайното чекмедже на Нед Дюпре, Ани се запита дали самата не е такава, каквато си представяше, че е била майка ѝ — чувствена авантюристка, неспособна на постоянство. Може би бе от жените, които биха изоставили любимия си, увлечени в преследването на своята цел. Дали двете не бяха замесени от едно тесто — жени, които притежават само амбиция и чувственост?

И все пак в аргументите ѝ имаше едно слабо място. Нима, докато бе в прегръдката на Джейк, не бе почувствала как всичките ѝ планове за бъдещето отлитат надалеч? Не беше ли той най-важен за нея, не бе ли готова да стане завинаги негова любима, ако не я бе отблъснал?

Но в момента нямаше смисъл да размишлява над това. Джейк я беше отблъснал, бе я спасил от самата нея. Сега я чакаха по-важни неща — да репетира песните, да разпита хазайката си дали не знае нещо за майка ѝ, а също така да си намери още някоя работа на половин ден.

Трябваше да се опита да забрави, че на устните ѝ още гори целувката на Джейк...

Разговорът, който проведе на следната сутрин със Сабрина Джонсън, не ѝ разкри нищо ново. По-късно Ани позвъни във фотографското ателие от телефонния автомат. Отговори ѝ женски глас, едновременно чувствен и делови. След като спомена името на Джейк Сейнт Арнолд, тонът на жената моментално се промени.

— Ах! — възкликна тя с едва прикрит интерес. — Вие сигурно сте певицата, за която той ми разказа.

Значи Джейк вече я бе обсъждал с тази личност, която вероятно беше секретарка на фотографа! Ани се зачуди дали са интимни

приятели.

— Точно така — потвърди Ани. — Трябва да си направя снимки колкото може по-скоро.

От другата страна настъпи кратко мълчание, придружено от прелистването на няколко страници.

— Ще можем да ви приемем в петък в десет — отговори най-сетне секретарката. — Вие имате адреса. Ако искате, ще позвъня на Джейк и ще го уведомя за часа на снимките.

— Ще ви бъда много благодарна. — В гласа ѝ неволно се прокрадна нотка на раздразнение.

Ани се върна в стаята си още по-разстроена от вчера. Облече се скромно — в бяла блуза, бежова ленена пола и удобни спортни обувки. И все пак у нея имаше нещо от новата Ани Дюпре, джаз певицата. Косата свободно се спускаше по раменете ѝ, а в очите гореше непознато досега чувство...

Бърбън стрийт изглеждаше различно на дневна светлина. Бариерите, които вечер спираха движението, сега бяха вдигнати и улицата бе задръстена от камиони, които зареждаха многобройните магазинчета. По тротоарите още имаше локвички, останали от почистването след снощните гуляйджии.

Като не знаеше накъде да поеме, Ани се шляеше по улицата заедно с тълпата от туристи. Също като тях се взираше в многобройните нощни заведения, ресторанти, джаз клубове и магазини. Изведнъж на витрината на един ресторант на име „Джерико Ойстър Бар“ видя обява: „Търси се сервитьорка на половин работно време“. Тя пристъпи по-близо и надникна вътре. Хареса ѝ старомодният под от осмоъгълни плочки и облицованите с дърво стени. Одобри дори менюто, изложено на витрината. То се състоеше предимно от аламинути, наливна бира и блюда с раци и стриди.

Тя стеснително влезе вътре и пристъпи към бара. Един огромен мъж, облечен в бяло, с традиционната висока бухнала шапка, облегна лакти на барплота и я зачака да заговори. Ани му отправи най-хубавата си усмивка, след което каза името си и обясни, че е дошла във връзка с обявата.

— Никога преди не съм била келнерка — призна тя. — Работя като певица в „Изгубения рай“. Но се нуждая от допълнителна работа през свободното си време.

— При мен постъпват на работа само певици — оплака се дебеланкото и погледна към единствената келнерка — стройно момиче с кестенява коса, което се усмихна на Ани.

Тя учтиво зачака. След известно време мъжът неохотно се представи като Буба Райт и започна да обяснява в какво ще се състои работата ѝ. Двадесет минути по-късно, за своя изненада, тя бе наета. Но трябваше да започне веднага.

— Здравсти, аз съм Сали Райън. Не можах да се сдържа да не подслушам разговора ви — каза новата ѝ колежка, когато Ани се появи от стаята за преобличане в сервитьорска униформа. — Аз също съм нещо като певица. Ти отскоро ли си в града? Случайно да търсиш някой, с когото да живеете заедно?

Вечерта, когато Ани се върна в пансиона, краката ѝ тежаха като олово. Но бе свършила добра работа. Освен това имаше перспектива за постоянно жилище. Когато се мушна в леглото, погледът ѝ попадна на бялата вечерна рокля на Соланж, закачена да се проветрява пред отворения прозорец. На следната сутрин трябваше да репетира с Оскар, след това да отиде при фотографа. Джейк също щеше да бъде там.

„Ще се справя с това глупаво увлечение, ако ще дори да ми струва живота! — каза си тя и загаси лампата. — Освен това, тази вечер съм твърде уморена, за да мисля за него.“

Фотографското студио бе на втория етаж на една жилищна сграда в Понталба с изглед към Джексън Скуеър — сърцето на Френския квартал. Ани изкачи стълбите. Носеше на закачалка вечерната рокля на Соланж, обвита в голям найлонов плик. Когато влезе в преддверието на студиото, я обзеха опасения. Как точно смяташе Джейк да я накара да позира? И дали неговата приятелка, секретарката с глас на сирена, щеше да заподозре случилото се между тях?

Сякаш в отговор на въпросите ѝ, от студиото излезе висока закръглена брюнетка в бежови панталони и широка риза от рисувана

коприна. Двете жени мълчаливо се втренчиха една в друга и помежду им се надигна взаимна неприязън. Като се опитваше да изглежда равнодушна, Ани се представи и огледа късата коса на брюнетката, яркото червило и самоувереното ѝ държание. Значи това бе типът любовница, какъвто Джейк би избрал! В никакъв случай не бе невинна. Изведнъж жената рязко я откъсна от мислите ѝ.

— Аз съм Йоланд Кар. Гримьорната е нататък. Защо не се преоблечете и не ми покажете какво ще снимам? Джейк трябва да пристигне всеки момент.

— Вие ли сте фотографът? — без да иска, издаде учудването си Ани.

Брюнетката ѝ отправи блестяща усмивка.

— А вие какво мислехте? Че тази професия е само за мъже ли?

— Не съвсем. Просто Джейк не спомена...

— Типично в негов стил. — Йоланд сви рамене. — А сега, ако нямате нищо против...

Ани се отправи към гримьорната, благодарна на възможността да излезне за малко от погледа ѝ.

— Сложи си повече грим — извика след нея фотографката. — Това, което в момента е на лицето ти, ще излезне напълно под силната светлина на прожекторите.

Няколко минути по-късно, гримирана и с поправена прическа, Ани влезе в студиото и видя, че Джейк я чака. Той я огледа от глава до пети. В сините му очи проблесна пламъче на възхищение.

— Красива си. — Гласът му бе леко грапав. — И си облечена точно така, както се надяхах.

— Значи според теб роклята е достатъчно изрязана?

За момент погледът му се задържа на дълбокото деколте.

— Не съм казал такова нещо. Може би не съм склонен да платя, за да притежавам това, което е в роклята, но нищо не ми пречи да позяпам.

Ани кипна от гняв. За нейно възмущение пулсът ѝ отново се бе ускорил по същия глупав начин, а въображението ѝ бе готово да се впусне в безумен полет.

Сякаш прочел мислите ѝ, Джейк се отдръпна от нея.

— Да започваме, Ланд — нехайно каза той. — Направи няколко пробни снимки, за да видим как ще потръгне.

— Добре. — Йоланд нави розовите си копринени ръкави, включи прожекторите и ги нагласи. — Застани тук — нареди тя и погледна цифрите на светломера. — Готово.

За изненада на Ани Джейк ѝ подаде микрофон.

— Не е включен — предупреди я той, и пусна касета с плейбека на песента, която бе изпяла в онзи следобед. — Но искам да пееш, като че за теб свири цял оркестър.

Застанала с лице към прожекторите, тя не можеше да види почти нищо в студиото. Джейк превъртя касетата от началото и Йоланд изщрака няколко пробни снимки. Ани с ужас откри, че гърлото ѝ се е свило. Бе напрегната много повече, отколкото при прослушването преди два дни.

— Прекалено е скована — промърмори Йоланд. — Нищо няма да излезе.

— Ще видя какво мога да направя — сви рамене Джейк и спря касетофона. — Добре, Ани. — Той приближи към нея така, че лицето му остана в сянка. — Затвори очи за момент. Само ме слушай и не мисли за нищо друго.

Ани се подчини, макар че се чувстваше отчаяна, а отгоре на всичко започваше да се поти от горещината на прожекторите.

— Искам да си представиш, че тук сме само двамата с теб и репетираме заедно, аз свиря на пиано, а ти пееш само за мен. Разбра ли?

— Разбрах — прошепна тя.

— А сега... Започни да пееш сама, а аз постепенно ще усиля музиката.

Някак тя успя да направи както той ѝ каза. Отначало гласът ѝ бе накъсан и леко несигурен. След малко, когато Джейк отново пусна музиката, Ани млъкна и отвори очи.

— Точно така, ангелче — меко я окуражи той. — Ти си така дяволски красива, че няма защо да се притесняваш. Не обръщай внимание на фотоапарата. Пей само за мен!

Може би ѝ помогна това, че не можеше да го види добре. Или пък особената нотка в гласа му, която бе чула само веднъж, когато ѝ бе казал, че е твърде добра, за да я прегръща. Но каквато и да бе причината, Ани се остави песента да я увлече и скоро затанцува с микрофона. Отметна косата си така, че да падне на челото ѝ по онзи

екзотичен начин, който Джейк харесваше. Чрез класическите думи на текста му предаваше посланието си, внушаваше му, че ако бяха любовници, всяка нейна песен щеше да бъде покана да направят онова, което и двамата желаеха...

— Точно така, скъпа.

Зад него Йоланд щракаше с фотоапарата, но Ани не я чуваше.

— Използвай великолепното си тяло — почти й прошепна той. Гласът му беше изпълнен с обещания. — Завърти се... Точно така... Отметни глава и изнеси бедрата напред, както когато пееше пред мен и Хари. Накарай ме да пожелаая това, което и двамата знаем, че можеш да дадеш...

Като насън Ани се остави на чувствата си и те се изляха в сантименталната песен. Гласът ѝ вече не трепереше, а се лееше красиво, изтръгвайки и последната капка емоционалност от всяка дума.

Изведнъж, преди да успее напълно да се осъзнае, песента свърши. Оркестърът поде друга мелодия, а Джейк изключи касетофона.

— Това е всичко, Ани. Беше фантастична!

— Мисля, че хванах няколко добри пози — каза Йоланд, докато изключваше прожекторите. Думите ѝ явно бяха отправени към Джейк. — Доколкото разбрах, бързаш със снимките. Ще бъдат готови към четири. Отбий се следобед.

Джейк кимна.

— Смятам да отидем да обядваме.

За момент Ани остана неподвижна и премигна, за да се приспособи към промяната на светлината. Значи Джейк щеше да я отпрати така лесно, след като бе предизвикал у нея буря от емоции? Какво ли си мислеше фотографката за малката игра, която си бе позволил? Вероятно смяташе, че ако Ани се бе хванала, значи беше глупачка. Тя се почувства излишна. Остави микрофона на пода и се запъти към гримьорната.

— Поканата се отнася и за теб! — извика след нея Джейк. Ани се насили да не се обръща.

— Благодаря, но не мога. — Постара се гласът ѝ да прозвучи колкото може по-равнодушно. — Имам други ангажименти...

ПЕТА ГЛАВА

Ангажиментът на Ани, чието естество тя не сметна за нужно да обяснява на Джейк, всъщност беше работата ѝ в „Джерико Ойстър Бар“. През четирите часа, прекарани на крак в разнасяне на храна и напитки, Ани нямаше възможност да мисли за снимките. И все пак, през цялото време се чувстваше някак потисната. Очакваше със свито сърце следобеда на другия ден, когато трябваше да подпише договора.

Когато си тръгваше от студиото, Джейк я бе помолил да се отбие в офиса му, за да приключат с тази формалност.

— Хари също ще дойде, за да сложи подписа си под него — бе добавил той.

Но Ани го осведоми, че вече се е уговорила с Хари да отидат заедно. Бе я поканил просто да прегледат заедно малкото статии за майка ѝ, които бе успял да открие. Но изразът на лицето на Джейк — смесица от добре овладяно равнодушие и сянка на ревност — в известна степен я бе възнаградил.

Макар че бе много изморена след работа, заедно със Сали Ани извървя няколкото пресечки до жилището на колежката си, за да го огледа. За нейна изненада, то ѝ хареса, макар че изглеждаше бедно и зле поддържано.

— Ето, че пристигнахме! — заяви Сали.

Двете минаха през сводестия вход, водещ към покрит пасаж, и сгушен между антикварен магазин и малка арт галерия. Покрай стените на пасажа в безпорядък бяха струпани множество картини и няколко велосипеда. Над тях имаше избелял надпис: „Чайна Зодиак — предсказания“. На отсрещния край на пасажа се виждаше дворче. За разлика от това на Джейк, то бе обрасло с бурени и мръсно. Ани неволно се усмихна, когато погледът ѝ се спря на овехтелия плажен чадър, разкривените сламени столове и саксиите с растения от всевъзможни видове. В срещуположния десен тъгъл мигащи светлилки ограждаха входа на гледачката. По балкона на втория етаж се виеше

лозница, чиито филизи се бяха прехвърлили върху парапета на разнебитеното стълбище, водещо към апартамента на Сали.

— Харесва ми — каза Ани в отговор на въпросителния поглед на новата си приятелка.

— И на мен — радостно отвърна Сали. — Хайде да се качваме.

Малкият апартамент с две мънички спални не беше кой знае какво. Но Ани се съгласи да се нанесе, без много да мисли. Щеше да изчака само до края на седмицата, която бе предплатила в „Оуклийф“. Тук поне щеше да има постоянен адрес и телефон, изобщо — нещо подобно на дом.

На другия ден, когато пристигна в сградата на „Таймс-Пикъюн“, Ани отново бе обзета от тревога. „Макар че ще бъде трудно да работя за Джейк — мислеше си тя, — ще трябва някак да се справя. Не мога да си позволя отново да се паникьосам, когато до премиерата ми остава само един ден!“

Тя влезе във високото два етажа мраморно фоайе на сградата. Каза името си на рецепцията и изчака служителката да позвъни в кабинета на Хари. След като остави слушалката, тя се усмихна на Ани.

— Очакват ви. Качете се по стълбите и завийте надясно, а след като влезете в стаята на редакторите, още веднъж надясно. Бюрото на Хари Уилсън е в края.

Ани лесно откри Хари сред морето от бюра и видеотерминали. Той стана и я прегърна.

— Е, как вървят репетициите с Оскар?

— Мисля, че много добре. — Тя се поколеба. — Макар че трябва да призная... Малко съм неспокойна за утре.

— Недей да се притесняваш. — Посочи ѝ стол. — И недей да се чувстваш неудобно заради Джейк. На премиерата ти той няма да свири с групата, така че няма да делиш сцената с него. Просто си избери някое приятелско лице в дъното на залата.

Значи за всички бе очевидно, че Джейк я смущаваше! Щеше да ѝ се наложи да контролира по-добре чувствата си. Тя седна край отрупаното с книжа бюро на Хари.

Забрави за Джейк веднага щом Хари ѝ подаде няколко изрезки от статии за Соланж. Най-напред погледът ѝ се спря на един некролог,

придружен от снимка колкото пощенска марка. Заглавието гласеше: „Певицата на «Червената врата» почина след кратко боледуване“. В него бе посочена датата и мястото на смъртта — някаква местна болница. Като опечалени бяха посочени Нед, Ани и семейство Троклер от Картре. Ани се зачуди защо бяха поместили името на баща ѝ, след като са били разведени. Тя се взря в малката снимка. Напразно обаче се мъчеше да познае младата си майка в тази блестяща руса красавица с огромни гримирани очи.

— Била е много красива — каза Хари и погледна към Ани. — Ти много приличаш на нея.

— Благодаря. Надявам се, че ще покажа и нейния талант.

— Предполагам, че онзи ден Джейк ти е пуснал плочата.

— Да. — Колкото по-малко говорим за това, толкова по-добре, мислено добави тя, докато вземаше друга изрезка от вестник. Това беше статия, много прилична на онази, която Нед бе пазил дълги години.

Трета вестникарска статия описваше някакъв побой, станал в клуба. Като свидетели бяха посочени Соланж и собственикът на клуба по онова време, Харолд Дорси.

— Името на Дорси е единствената нова следа, която успях да открия — поде Хари. — Но не зная доколко ще ни бъде от полза. Потърсих телефонния му номер в указателя и на още няколко места. Но Дорси може да е умрял или да се е преселил другаде. Поне според официалните регистри, той вече не е в Ню Орлиънс. Страхувам се, че не успях да ти помогна много. Позволи ми като компенсация да те покана на обяд.

След като хапнаха набързо в стола, слязоха в центъра със спортната кола на Хари. Офисът на Джейк се намираше на двадесет и първия етаж на висока модерна сграда. На табелката на вратата му пишеше: „Джейкбсън Енд Сейнт Арнолд, архитекти“. След секунда една секретарка на средна възраст ги покани вътре.

— Влизайте, очаквах ви — рече Джейк и се усмихна по онзи особен начин, който така привличаше Ани.

За неин ужас, облечен в костюм, Джейк изглеждаше още по-привлекателен. За да прикрие смущението си, тя бързо се огледа. Очите ѝ поглъщаха просторното светло помещение с цял ред прозорци, обърнати към града, луксозното бюро и чертожната маса,

отрупана с планове. С одобрение разгледа картините по стените, полиците с книги и старите джазови инструменти, служещи за украса. В месингова саксия бе засадено смокиново дръвче.

Кабинетът беше съвсем различен от офиса в „Изгубения рай“ и от артистичния апартамент на Джейк.

— Няма ли да седнете? — попита той и им посочи две кресла, тапицирани с виолетово кадифе, които изящно контрастираха на бледосивите стени и гълъбовия килим. — Да ви приготвя ли нещо за пиене, докато прегледате договора?

— Аз не мога, на работа съм — промърмори Хари, докато четеше документа. — Смятам, че всичко е наред. Имаш ли писалка?

— А какво мислиш ти, Ани? — попита Джейк, докато подаваше на съдружника си тънка черна писалка, на която със златни букви бяха гравирани инициалите Д. С. А. — Мога да ти приготвя джин с тоник, ако искаш.

— Не, благодаря — отвърна тя, като се стараеше да не изглежда поласкана, че той си бе спомнил любимото ѝ питие. — Сега имаме работа. Нали отпразнувахме събитието онзи ден? — Веднага съжали за думите си. Бе му припомнила не само наздравецата в бара, но и сцената в апартаментата му. Забързано взе договора, подаден ѝ от Хари, и го зачете.

— Условиата в него са същите, както се уговорихме — потвърди Ани и също драсна подписа си върху четирите екземпляра. — В случай, че тръгваш веднага, Хари, ще съм ти много благодарна, ако ме закараш до вкъщи.

— Наистина тръгвам. Трябва да предам статията си за неделния брой най-късно до шест следобед.

И двамата се изправиха.

— Аз ще те откарам до квартирата ти. Ако искаш, разбира се — намеси се Джейк. — И без това трябва да ходя нататък, а пътят на Хари не минава оттам. Освен това, ако имаш една свободна минута, бих искал да поговорим за нещо.

— Не може ли да го отложим? — намръщи се тя.

— Да, но предпочитам да свършим преди премиерата ти.

— Добре тогава. — Тя каза „довиждане“ на Хари, отиде до прозореца и се обърна с гръб към стаята, докато Джейк и Хари се сбогуваха. Сетне чу вратата да се затваря.

Джейк застана зад нея.

— Искам да ти се извий — започна той с дълбокия си леко дрезгав глас.

— Сега пък за какво? — Решително не откъсваше поглед от моста на Мисисипи, но вътрешно потръпна от собствения си ироничен тон.

— За начина, по който се държах в апартамента ми. И за това, че вчера в студиото те накарах да се почувстваш неудобно. Честна дума, не исках да стане така.

— Забрави го — сви рамене тя.

— Бих предпочел да ми простиш. Може да ти достави удоволствие да узнаеш, че снимките, които направихме, си струваха мъките. Бих ги нарекъл зашеметяващи, поради липса на по-подходяща дума.

Ани не захапа въдицата, макар че ужасно се изкушаваше да го направи. „Дори да изглеждам най-прекрасната след Били Холидей с гардениите й — мислено се закле тя, — ще изчакам, докато той сам предложи да ми покаже снимките.“

Но той не й предложи, поне не веднага.

— Имам подарък за теб. Надявах се, че той ще помогне да изгладим отношенията си — тихо рече Джейк.

Тя се обърна към него.

— Не си въобразявай, че ще приема каквото и да било от теб!

— Можеш да приемеш това. — Той извади от бюрото си плочата на Соланж и й я подаде. — Мислех да ти я дам още онзи ден. Тя трябва да бъде твоя, независимо дали ще решиш, че можем да бъдем приятели, или не.

С треперещи ръце Ани пое плочата. Сякаш едно малко късче от наследството, което й бе липсвало тъй много, най-сетне се връщаше при нея.

— Благодаря ти... много — прошепна тя. — Бих искала... да бъдем приятели.

— Значи всичко е наред. — Без да я докосва с ръце, той се наведе и леко я целуна по бузата. — Знаеш ли, ти наистина си като ангел в нашето време. Точно както майка ти е била ангел на своето.

— Грещиш. Соланж не е била ангел. И аз не съм.

Джейк й се усмихна невярващо.

— Извинявай — каза той. — Но те смятам наистина за ангел. Изненадан съм, че още не си видяла рекламата. Излезе в сутрешния вестник.

Половин час по-късно той ѝ помогна да слезе от неговия лъскав черен корвет пред пансиона „Оуклийф“. В джоба на Ани имаше сгънато копие от вестникарската обява, на която с големи черни букви пишеше: „Горещ джаз и балади от Кейджън в изпълнение на госпожица Ани Дюпре, Ангелът на Бейо“. Беше ѝ трудно да повярва, че бляскавата и емоционална певица на снимката е самата тя...

Напрежението не я напусна дори по време на четиричасовата ѝ смяна в „Джерико“. Дълго след като се прибра, Ани се унесе в неспокойна, изпълнена с видения, дрямка.

— Ти цялата си само нерви, момичето ми — каза ѝ Оскар на следващата сутрин, когато тя пристигна за последната репетиция преди премиерата. — По-добре се успокой и се остави музиката да те води.

За щастие, Джейк го нямаше.

— Ще се опитам. — Тя нервно се усмихна на добросърдечния пианист и пристъпи към микрофона. — Но това е голяма отговорност. Тази обява във вестника... Не искам да накарам Джейк или Хари да се чувстват като глупаци.

— По дяволите, нищо такова няма да стане, момичето ми! — засмя се Оскар. Ръцете му леко погалиха клавишите и изтръгнаха от тях няколко фрази. — Остави се на музиката да те успокои. Ти живееш в нейния свят, не забравяй това.

Съветът на Оскар сякаш подежда. Когато в един и половина се върна в „Оуклийф“, за да подремне, тя за първи път се чувстваше сигурна в репертоара си. И все пак бе твърде нервна, когато в седем и петнадесет се върна в клуба. В специална чанта носеше черната кадифена рокля с открити рамене.

Когато влезе през входа откъм двора, на сцената свиреше подгрыващата група и немалко хора вече седяха около кръглите масички. Джейк все още не се бе появил. Хари я откри почти веднага и я отведе в малката гримьорна, която бяха стъкмили с Джейк в съседство с офиса.

— Съдружникът ми ще се забави — осведоми я той, забелязал неспокойния ѝ поглед. — Има среща с клиента, който му е поръчал проекта за търговския център „Флорида“. Вероятно ще успее да пристигне точно за началото на програмата ти.

По разписание Ани трябваше да започне в осем. Докато се обличаше и гримираше с леко треперещи ръце, откъм двора се носеха звуците на коктейл от стари джазови парчета. „Не знаей защо придавам значение на това — каза си тя и се огледа в огледалото, — но избрах тази рокля, защото тя противоречи на теорията на Джейк, че съм ангел.“

Внезапно на вратата се почука.

— Готова ли си? — долетя отвън гласът на Джейк.

— Да. — По гърба ѝ полазиха тръпки. — Влез.

Той отвори вратата и прекрачи прага. Изглеждаше много елегантен в снежнобялата вечерна риза и превъзходно скроените официално сако и панталони.

— Ани! Божичко, но ти си невероятно красива! Тази рокля... Кожата ти е като мляко. Публиката направо ще се побърка! — В очите му се четеше искрено възхищение. Ани понечи да отвърне, но думите заседнаха в гърлото ѝ. — Кажи нещо — подхвърли Джейк с обичайния си шеговит тон. — Да не би да си глътнала езика си? Искам да съм сигурен, че когато излезеш под светлината на прожекторите, ще можеш да пееш.

— Не се притеснявай — успя да изрече тя. — Чувствам се чудесно. Щом Оскар е до мен, всичко ще бъде наред.

— Добре. Предполагам, че Хари ти е казал... Той е уредил един негов познат критик да отрази събитието. Навярно вече е сред публиката. Леля ми и чичо ми също са тук. Освен това един от най-добрите ми клиенти, почитател на джаза, в момента е в града и реши да дойде да те види.

Без съмнение Джейк не съзнаваше, че думите му не я успокояват ни най-малко. Колко типично за мъжете, помисли си тя. Всъщност нямаше значение на кого искаше да я покаже. Ани бе убедена, че всичко ще мине добре.

— Ще видиш, че ще се шашнат — увери го тя.

Той кимна. Изразът му като че се смекчи.

— Ти караш и мен да се чувствам по този начин, Ани.

Преди тя да разбере какво става, силните ръце на Джейк я прегърнаха и устата му се сведе към нейната. Този път целувката му не беше страстна, а изпълнена с огромна нежност. О, в устните му имаше и страст, която можеше да пламне при най-малката провокация от нейна страна. Но в момента не си позволяваше да ѝ даде воля. Ани остана неподвижна, замаяна от чувствата си.

Накрая той леко се отдръпна. Топлината на ръцете му все още изгаряше раменете ѝ. Изглежда този път ни най-малко не съжаляваше за това, което бе направил.

— Джейк... — поде тя.

Той поклати глава и изтри с крайчеца на носната си кърпа петънце размазано червило край устните ѝ.

— Не исках да променям правилата, без да поискам твоето мнение. Нека сметнем просто, че това е целувка за късмет. Желая ти успех от все сърце.

Вълнението и копнежът, които Джейк отново бе разпалил, изпълваха Ани. Те пресякоха двора заедно. Стрелките на часовника над входа на клуба откъм Бърбън стрийт показваха осем без пет. Подгряващата група си бе отишла. На сцената заемаха местата си музикантите, които бе чула в онзи първи следобед. На мястото на Джейк седеше мършав черен младеж с неизменна усмивка на уста. Оскар, който тази вечер щеше да ръководи квинтета, хвърляше погледи към задната врата в очакване на Ани.

— Първо ще изсвирят две парчета сами, за да загреят публиката — прошепна Джейк в ухото ѝ. — Ще почакаме тук. Когато Оскар ми даде знак, че е време, ще те представя и ще те повикам пред микрофона.

— Добре.

Той стисна ръката ѝ.

По-късно Ани не си спомняше кои песни бяха свирили и какви шеги бе подхвърлял Оскар, за да поддържа настроението на посетителите. Докато Ани бе в гримьорната, клубът се бе препълнил. Много хора бяха във вечерно облекло — те бяха роднини на Джейк и Хари, приятели и делови познати. Явно след това щеше да има купон. „Трябва да се представя добре“ — напомни си тя и усети как отново я обзема нервност.

Беше по-лесно, отколкото мислеше. След като стисна ръката ѝ за последен път, Джейк излезе и каза за Ани няколко комплимента, които я накараха да се изчерви, макар че по-късно не може да си припомни какви точно бяха. Тя тръгна към подиума, съпроводена от приятелски ръкопляскания. Свенливостта ѝ контрастираше с дръзката рокля. За момент блясъкът на прожекторите я заслепи. Оскар бе решил да започне с няколко бързи темпераментни парчета, с които да възпламени публиката. Той засвири встъпителните тактове на един стар хит на Хелън Конъл. Ани се потопи в музиката, понесена от устрема на чувствата си. Сякаш чрез някаква мигновена химическа реакция свенливостта ѝ се изпари, а на нейно място се извиси блестящата развълнувана мощ на чистия ѝ глас.

След края на песента се разнесоха бурни аплодисменти. Тя се поклони ниско, като се молеше корсажът на роклята да издържи, и промълви няколко благодарствени думи към публиката. Най-сетне страхът я бе напуснал. Взе микрофона от стойката, излезе пред музикантите и заговори на присъстващите за това колко дълго е мечтала да пее тук, на тази сцена, където някога е стояла майка ѝ. Окрилена от одобрението и възхищението на хората, тя с увереност показва пълните възможности на тялото и гласа си.

До този момент не бе пяла специално за Джейк. Видя, че е седнал на една масичка заедно с посивял изискан мъж и възрастна двойка — вероятно леля му и чичо му. Макар че бе очаквала Йоланд също да дойде, тъмнокосата фотографка не се виждаше никъде.

Изпълнена със смелост, Ани запя за Джейк и се откъсна от омагьосващия му поглед едва когато стана очевидно, че между тях двамата се разменя съобщение, твърде интимно, за да бъде споделено с останалите. Тя отправи последния куплет към Хари, който седеше с приятели в отсрещния край на залата. Сетне, без да дочака ръкоплясканията да стихнат, се впусна, както я бе посъветвал Оскар, в бурна искряща импровизация.

— Накарай хората да искат още — ѝ бе казал пианистът. — Накарай ги да съжаляват, че изпълнението ти е свършило.

Ани се поклони сред оглушителни аплодисменти. Отново постави микрофона на стойката и слезе от сцената. За нейно учудване, музикантите също я аплодираха. Хората се стълпиха около нея, но

Джейк решително я измъкна от тълпата и я отведе на своята маса. Там ги очакваше шампанско, а също и Хари, който братски я целуна.

— Бяхте изключителна, мила моя — каза ѝ елегантната сърдечна дама, представена ѝ като Бетиа Джейкъбсън, леля на Джейк и съпруга на съдружника му в архитектурното бюро.

— От сърце се присъединявам към тези думи, млада госпожице. — Този комплимент бе изречен от Стивън Моуръл, клиента на Джейк от Сейнт Питърсбърг. — Сигурен съм, че и великата Елла Фицджералд би одобрила интерпретацията ви на последната песен.

Ани инстинктивно погледна Джейк. „Ние имаме да си кажем толкова неща! — казваха очите му над ръба на чашата с шампанско. — Когато останем сами.“

— Съгласен съм, беше забележително — изрече той на глас. — Изпълнението ти беше от класа, ангелче.

От този момент нататък сякаш цялата вечер се разтвори в ослепителен водовъртеж от музика, ръкопляскания и искрящо шампанско. През паузите, докато квинтетът свиреше без нея или също се оттегляше в заслужена почивка, Джейк не се отделяше от Ани. Той непрекъснато пълнеше чашата ѝ, след което я закачаше, че е пила твърде много. Бе праметнал едната си ръка върху облегалката на стола ѝ.

Тя усещаше, че Хари ги наблюдава и сигурно се пита какво ли се е случило. Но в момента това нямаше никакво значение. Леко замаяна от шампанското, Ани щедро раздаваше блестящи усмивки и бе по-разговорлива от обикновено. Всъщност бе опиянена от музиката, аплодисментите и от... Джейк.

На сцената тя съзнаваше, че пее както никога през живота си. Общуването ѝ с публиката наподобяваше любовна игра. В желанието си да я слушат още и още, посетителите я подтикваха да се раздава изцяло, да разкрие същността си... За първи път бе усетила какво означава да пееш непрекъснато, ала без да се уморяваш.

Към три сутринта Джейк обяви, че клубът е затворен и обясни на поканените гости, че истинският купон едва сега започва.

Като крепеше в една ръка чашите си с ром и кола, Оскар сърдечно я прегърна. Сетне се върна на подиума, за да изсвири още няколко мелодии — този път заедно с няколко от гостите, които бяха донесли със себе си инструменти за импровизирания джем сешън. За

изненада на Ани, келнери в униформи вкараха на колички откъм двора изискани закуски. След това отвориха още шампанско и наляха на гостите.

Докато най-напред Хари, след това и Стивън Моуръл я заведоха на дансинга, Джейк се остави да го замъкнат до барабаните. Макар че първоначално той само поддържаше ритъма на групата, Ани усети леката промяна в музиката. От погледа ѝ не убягнаха бръчиците на насмешливо задоволство, докато я наблюдаваше как танцува с Моуръл.

При следващото парче всички го замолиха да направи соло. Той накара Ани да си спомни за Бъди Рич. В изпълнението му се усещаха същите стремителни, емоционални ритмични последвания и почти мелодични тонове, които отличаваха големия барабанист от простия водач на група. Всички спряха да танцуват. Тя бе опиянена от тремолото на чинелите. Палките се бяха слели в размито очертание във вълшебните му пръсти. Взираше се в него, като се мъчеше да го запомни така завинаги — с разхлабената вратовръзка и разтворената яка на ризата, с капчиците пот, блестящи по кожата му, с намръщения съсредоточен вид...

След това всичко свърши. Джейк изтри чело. Гостите заръкопляскаха. Джим и Дарнъл, младият барабанист, който бе съпровождал Ани, го потупа по гърба и отново седна на барабаните. След миг Джейк отново застана до нея. Хвърли сакото си на един стол, хвана ръката ѝ и нежно я притегли към себе си. Сините му очи я гледаха така, че дъхът ѝ спря.

— Време е да потанцуваме заедно, моя красива госпожице Дюпре — каза той тихо и настойчиво. — Без или с правила, тази нощ нямам намерение да се разделям с теб.

ШЕСТА ГЛАВА

Без да го е грижа дали някой е чул думите му, Джейк взе Ани в прегръдките си. Двамата се понесоха в такт с музиката, притиснати толкова плътно един към друг, че усещаха дъха си. Разбира се, Джейк беше великолепен танцьор — тя бе убедена, че ще се окаже така. Леко, грациозно и непринудено я водеше по дансинга с по-голямо майсторство и усет към музиката, отколкото би могла да си представи. Тънките му пръсти, които обгръщаха талията ѝ през кадифената рокля, насочваха всяка нейна стъпка, караха я да се усеща обградена с внимание и лека като перце, макар и притисната здраво в ръцете му. Как бе копняла да ѝ се отдаде такъв случай да прегръща Джейк, да вдъхва смесения мирис на цигари, одеколон и едва доловимия аромат на кожата му!

Одевешните му думи със скрития в тях дързък намек бяха развихрили фантазията ѝ. Дали той имаше предвид това, което тя си въобразяваше? И нима нямаше отново да промени намерението си? Сякаш усетил колебанието ѝ, Джейк я притисна към себе си така, че тя усети очертанията на тялото му. В нея не остана съмнение за огромното му желание. На пианото, като ангел-пазител, Оскар поде бавна, чувствена и сантиментална мелодия. Вълните на арпезите и дългите, изпълнени с копнеж, тонове, бяха сякаш създадени за двамата танцьори, които се носеха заедно, наслаждавайки се на чувственото удоволствие от прегръдката.

Мъж и жена, влюбени един в друг, мислено добави Ани и усети, че ще полудее от желание.

— Ани? — В тази единствена дума, отронена от Джейк, се съдържаше въпрос, който тя безпогрешно отгатна.

— Тук съм... — Виеше ѝ се свят от изпитото шампанско и от вълнението.

— Зная, че си тук — прошепна той, постави ръката ѝ на гърдите си и я прегърна, като облегна буза на косата ѝ. Ани интуитивно усети,

че се е предал и желае — поне за тази нощ, да наруши самоналожените правила и да получи онова, за което и двамата жадуваха.

От този момент те непрекъснато танцуваха за едно. Копнежът им се усилваше от пронизителното страстно соло на тромпета, от завладяващия ритъм на барабаните, от изразителните паузи на Оскар. Дори след като напуснаха дансинга, не се разделиха. Джейк стискаше ръката ѝ властно, като че никога нямаше да я пусне. Тя знаеше, че чувствата им са очевидни за всички — бяха се превърнали в двойка, изгаряща от страстно желание един към друг.

Накрая, когато вече приближаваше четири и половина, пожелаха „лека нощ“ на последните гости.

— За мен беше такова удоволствие да се запозная с теб, Ани! — сърдечно каза лелята на Джейк, като я гледаше любопитно и одобрително иззад очилата със златни рамки. — Ти имаш необикновен талант, мила моя. Съпругът ми и аз бихме били очаровани да присъстваш на събирането, което той устройва по случай рождения ми ден. — Тя спомена датата и адреса. Ани погледна Джейк.

— Аз ще се погрижа да дойде, лельо Бетиа — намеси се той.

След това всички си отидоха, освен Оскар и Хари. След като изключиха лампите и озвучителната апаратура, Оскар им пожела „лека нощ“ и се отправи към квартирата си, за да нагледа внука си. Хари някак неловко потупа Джейк по рамото и свенливо целуна Ани. За момент очите на двамата мъже се срещнаха в безмълвно разбирателство.

— Ще се върна след минута — промълви Джейк, след като съдружникът му си тръгна. Той остави Ани в средата на помръкналия дансинг и отиде да заключи входната врата откъм улицата. След това се върна при нея със сако, праметнато на рамо.

— Готова ли си, скъпа? — Мелодичният му глас бе малко подрезгав от обикновено, сякаш този път беше по-различно, без значение колко жени бе имал преди.

Тя кимна. Той я изведе на двора, заключи вратата и обгърна с ръка раменете ѝ. Тръгнаха през двора и заобиколиха фонтана. Сетне изкачиха тясното стълбище, също както преди няколко дни. „Този път наистина ще се случи — помисли си Ани, разтърсена от лека тръпка. — Ще узная какво е да изпиташ пълната сила на неговата страст и след това да заспиш в обятията му.“

— Ела при мен — тихо каза той, остави сакото си и нежно я притегли към себе си.

Ани събу обувките си и ги изрита настрани. Сетне обви ръце около врата му и безмълвно предложи устните си. Този път той не се отдръпна.

— Господи, колко те желях, Ани! — Обсипа устните ѝ с леки целувки, които предизвикаха тръпки по цялото ѝ тяло.

Сетне той плъзна език във влажните дълбини на устата ѝ, сякаш имитираше любовния акт. Тя леко изстена, усещайки как ръцете му бързо достигат гърдите ѝ и смъкват корсажа на кадифената рокля. След миг той коленичи и я обърна към светлината, за да се наслади на зрялата пълнота на разголените ѝ гърди. Сетне ги обхвана с длани и нежно погали зърната им с палци.

Устата му отново докосна нейната. Последните остатъци от разсъдък на Ани се изпариха. Тя леко се олюля, докато той смучеше поред зърната ѝ, като леко ги докосваше с трепкащия си език. От гърдите по цялото ѝ тяло се разляха горещи вълни на желание. Тя буйно притисна тъмната му глава към тялото си. Никога никой мъж не ѝ бе обещаващ такава наслада, такова блаженство. С него не изпитваше никакъв свян.

Той отново се изправи. Ръцете му се плъзнаха от гърдите към ципа на роклята ѝ. „Искам да не остави нито част от мен недокосната, да ме прегърне и да ме изпълни с плътта си!“ — мислено изстена Ани.

Бе изумена от опитността му. Той я освободи от роклята така лесно, че само след миг дрехата се свлече около глезените ѝ. Тръпнеща пред неговия поглед, Ани му позволи да свали бельото ѝ.

— Кожата ти е като коприна — дрезгаво промълви Джейк, все още облечен във вечерните панталони и полуразкопчаната риза. Той прокара ръце по пищните извивки и нежни очертания на тялото ѝ. Миг по-късно, когато пръстите му достигнаха сърцевината на желанието ѝ, Ани осъзна, че вече никакви задръжки не са в състояние да спрат любовната игра.

— Джейк, моля те... — Гласът ѝ бе задъхан. Усещането бе така непоносимо сладостно, че гърлото ѝ се сви. — Съблечи се. Моля те... Искам те...

— Ще се чувстваме по-удобно в леглото ми. — Той също се задъхваше от страст. Грабна я на ръце и я понесе нагоре по витото

стълбище.

Голямата спалня с висок таван тънеше в мрак. Джейк положи Ани върху леглото и впи устни в нейните. После я остави за момент и вдигна щорите, покриващи високите сводести прозорци. Над древните покриви на Френския квартал се виждаха няколко светлини, които все още горяха в прозорците на небостъргачите.

На бледата лунна светлина Ани успя да различи и част от стаята — ефирния бял балдахин над тежкото легло с четири бамбукови колони, сянката на полилея-вентилатор над главата ѝ. Джейк отново бе застанал край леглото и безмълвно я наблюдаваше. За миг ѝ се стори, че съзира в очите му едновременно желание и някаква вътрешна съпротива.

— Джейк? — въпросително каза Ани.

Без да отвърне, той проследи с пръста си тялото ѝ, като започна от носа ѝ, мина през разтворените устни, стегнатите гърди, плоския корем и стигна до стъпалото на единия ѝ крак.

— Ти си така дяволски красива, че е опасно да те гледам! — Леко поклати глава.

— Тогава недей само да гледаш! — Протегна ръце към него. — Съблечи се.

— Както желаете, скъпа. — Разхлаби вратовръзката си и я хвърли на пода. Без да сваля очи от голата жена, той разкопча ризата си и се измъкна от нея.

Ани копнееше да му помогне, докато той събуваше панталоните си. Не носеше бельо. Тя рязко пое въздух, когато очите и се спряха на плоския му корем, тесните бедра и доказателството за мъжкото му желание.

— Скъпи... — дрезгаво промълви тя.

— Не още. — Джейк легна до нея и притисна тялото си към нейното. — Искам да ти доставя истинска наслада. — Опитните му ръце и устни се заеха с тялото ѝ. — Ще те накарам да полудееш.

Ани знаеше, че никога няма да забрави тази нощ. Лежеше в прегръдките на Джейк като доброволна пленница на опитните му ласки. Пред нея неочаквано се бе разкрил един нов свят, див и възхитителен. С финеса на любовната игра Джейк я отведе отвъд пределите на онова, което бе смятала за възможно, накара я да изгуби всякакъв контрол над себе си.

Той наистина бе така добър, както ѝ бе обещал. Прилагаше уменията си и отново, и отново я довеждаше до границите на желанието, отлагайки своето удоволствие. Заше метена от любовния плам, предизвикан от него, и възбудена до крайност от страстните думи, които ѝ шепнеше, Ани му се отдаде изцяло. Твърде лесно бе забравила, че не трябва да предизвиква съдбата, че щеше да ѝ бъде извънредно трудно да се раздели с него, ако чувствата ѝ се задълбочеха.

Въпреки всичко тя предложи на Джейк сърцето заедно с тялото си и му се отдаде без задръжки. Сега вече знаеше — той бе необикновеният страстен мъж, за когото бе мечтала през всички години в Хума, докато баща ѝ непрекъснато ѝ бе намеквал, че трябва да се задоми. Негова бе тъмнокосата глава, която бе мечтала да усети на гърдите си. Негова бе устата, която болезнено бе копняла да прокара пламтяща пътека по тялото ѝ, да я хвърля пак и пак в бездната на удоволствието. Негови бяха силните крака, които бе сънувала да разделят гладките ѝ бедра и да си пробиват път към нея, точно както сега.

Внезапно я обзе лудо желание да го накара да я пожелае по същия начин, както тя него — така отчаяно, че да не може да издържа повече, да се хвърли като лавина върху нея и да я покрие с тялото си. Дръзна да го докосва така смело, както той нея, да достига и обсипва с ласки мъжкото му желание...

— Ако продължаваш така — изръмжа той с глас, леко треперещ от изненада и удоволствие, — ще свършим твърде скоро, ангелче.

Ани разтърси глава. Косата ѝ се разпиля по възглавницата.

— Не ме е грижа! — пламенно изстена тя. — Искам да усетя... как връхлиташ върху мен... И това няма да е последният път, когато ще го направим... А едва първият...

Думите ѝ разгоряха страстта му. Ани шепнеше колко силно го желае, докато най-сетне той навлезе дълбоко в нея с мощен тласък.

Хиляди слънца избухнаха под стиснатите ѝ клепачи. За момент той остана неподвижен, като се бореше да възстанови самоконтрола си.

„Сега зная какво означава да бъдеш слята с вселената“ — помисли си тя, когато Джейк отново започна да се движи в нея, подканвайки я да влезе в ритъма, древен като самото човечество.

Той бе предсказал вярно, че насладата няма да трае дълго. Вълните на удоволствието ги заляха и, неспособни да се сдържат, двамата достигнаха екстаза почти едновременно.

Когато телата им застинаха неподвижно, Джейк се отпусна със стон върху нея и я притисна към себе си. Тя любовно го прегърна. Чувство на дълбоко задоволство се разля по бедрата ѝ и я потопи в сладка нега.

„Колко те обичам, Джейк! — безгласно промълви Ани. Горещината, разливаща се по тялото ѝ, накара бузите ѝ да запламтят. — Не исках да стане така и сигурно ще съжалявам. Но не можех да се боря със себе си! И не бих заменила тази нощ за нищо друго!“

Неделното утро отдавна бе настъпило. През прозорците се процеждаше бледа светлина. Ани, целувана и любена до насита, бе заспала в обятията на Джейк.

Когато в далечината се разнесе звънът на камбаните на катедралата „Сейнт Луис“, Ани се размърда. Докато бе спала, Джейк бе спуснал щорите. За момент тя се почувства обърквана от това, че леглото до нея е празно. След това видя мъжа, с когото се бе любила...

Той седеше само по къси панталонки в едно кресло, пушеше, пиеше кафе и я наблюдаваше. До ноздрите ѝ достигна приятен аромат, разнасящ се от сребърна кана и покрита със салфетка чиния, поставени на малката масичка. Роклята на Ани бе закачена на гардероба, а бельото ѝ — прилежно сгънато и подредено край леглото. Тя се разсъни напълно, внезапно осъзнала с болка, че заедно с кроасаните и кафето няма да има утринна любов, може би няма да има дори целувка за „добро утро“.

— Е — каза той и присви сините си очи, — най-после се събуди. Знаеш ли, че минава единадесет? Предполагам, че ще искаш халат, за да си изпиеш кафето.

Тонът му бе студен и делови. Вероятно в подобни ситуации винаги се държеше според изискванията на благоприличието и поднасяше закуска, преди да отпрати любовницата си. „Това наистина е последният път, когато бяхме заедно“ — горчиво си помисли Ани. Сега щяха да се разделят. Завинаги.

— Кажи нещо — подкани я той. Край устата му трепна мускул, макар че в очите му нямаше и следа от усмивка. — Искаш ли да ти дам халат или ще предпочетеш роклята си?

„Колко романтичен си тази сутрин, Джейк Сейнт Арнолд“ — иронизира наум Ани. Чувстваше се засрамена и потисната.

— Нито едното, нито другото — сръза го тя. — Аз винаги закусвам гола.

Зениците му се разшириха от учудване. Тя опита да се разсмее:

— Хвана ли се? Всъщност ще облека халата. Другите ми дрехи са долу, в гримьорната. Но, преди да си изпия кафето, бих искала да взема душ.

Горещите водни струи бяха като заместител на сълзите. „Ти получи каквото искаше и сега ще трябва да си платиш — повтаряше си тя. — Сега няма значение, че го обичаш. Вече си голямо момиче и ще продължиш да работиш за него. Ще се опиташ отношенията ви да си останат приятелски. Снощи усети със сърцето си, че част от него не желаше това да се случи. Но ти му помогна да заглуши този вътрешен глас, принуди го да се поддаде на страстта си!“

Когато излезе от банята, загърнатата в халата, бе успяла да си придаде безгрижен вид. Докато беше вътре, Джейк бе донесъл нещата ѝ и ги бе поставил на леглото до бельото ѝ. Тя седна и си взе кроасан. Смяташе да се държи хладно, дори това да ѝ струваше живота. Отпи от силното кафе с дъх на цикория, докато Джейк преглеждаше неделния вестник.

Но когато Ани се надигна, за да си тръгне, държанието му се промени.

— Ани, почакай. — Сложи ръце на раменете ѝ. — Трябва да поговорим...

Точно сега последното нещо, което искаше, бе Джейк да я докосва. Тя отстъпи встрани и се усмихна студено.

— Знаеш ли, наистина трябва да си отида вкъщи и да се преоблека. Следобед трябва да ходя на работа.

На лицето му се изписа изумление.

— Но днес клубът е затворен... Събота е — започна той. Въпреки разочарованието и смущението си, Ани усети горчиво задоволство.

— Зная — отвърна тя с преувеличено търпение, взе дрехите си и се запъти към банята. — Но ти сигурно разбираш, че от работата в „Изгубения рай“ не получавам достатъчно за прехраната си. Постъпих като келнерка на половин ден в „Джерико Ойстър Бар“. — Без да изчака отговора му, тя се обърна и затвори след себе си вратата на банята.

След като се облече, Джейк настоя да я закара до дома ѝ. Когато спряха пред пансиона, ѝ хрумна нелепата мисъл, че той може да я целуне за „довиждане“.

— Ще се видим в сряда вечер — нехайно подхвърли тя през рамо и като избягна възможността за целувка, бързо слезе от колата.

С озадачен вид, сякаш не бе сигурен кой от двамата е избягал по-бързо след нощната им авантюра, Джейк отвори уста, може би за да я спре, но каза само:

— Довиждане, Ани.

Следобедът, преди да отиде на работа, тя пренесе малкото си багаж в апартамента на Сали. След това двете отидоха в ресторанта. По пътя Сали каза:

— За теб имаше статия във вестника. Много бих искала някой ден и моето пеене да бъде оценено така.

— Статия ли? — Ани с удивление изгледа новата си приятелка. — Джейк не ми каза нищо...

Сали леко вдигна вежди.

— Мислех, че тази сутрин сте чели вестника с шефа си — отвърна тя, бързо разбрала положението.

— Не е точно така — изчерви се Ани. След това поклати глава. Защо да крие? — Смятах да ти кажа... Джейк и аз прекарахме нощта заедно. Но това никога повече няма да се повтори.

— Кой знае? — Сали се усмихна закачливо.

За своя изненада Ани откри, че е станала знаменитост в малкото заведение за морски специалитети. Клиентите, които я бяха разпознали, обещаваха да дойдат да я чуят. Дори Буба, който и при най-добро настроение не изглеждаше твърде общителен, се суетеше и разправяше наляво и надясно, че в заведението му работи знаменита певица.

Работата и всеобщото одобрение повдигнаха самочувствието ѝ и я отвлякоха от мислите за Джейк. Едва когато остана сама в новата си спалня в апартамента на Сали, Ани истински изпита болката от случилото се. Легнала в най-хубавите чаршафи на приятелката си, тя болезнено копнееше за нежните и жадни целувки на Джейк. От очите ѝ бликнаха сълзи и намокриха възглавницата.

Не, тя бе последната жена, която би се опитала да го задържи завинаги. Защо той не смееше да я пожелае?

СЕДМА ГЛАВА

Настъпи сряда вечер. Джейк беше в клуба, но се държеше така, сякаш Ани първа се бе отдръпнала след романтичната им нощ. През почивките Хари й носеше кока-кола от бара и й поднасяше стола. Ани бе уверена, че за в бъдеще отношенията й с Джейк ще бъдат изключително делови. Затова бе твърде изненадана, когато в четвъртък в ресторанта й предадоха съобщение от него. Бележката, написана с уверения му почерк, гласеше: „Хари ми каза, че търсиш човек на име Харолд Дорси. Разпитах за него и открих къде е. Но мястото е такова, че не те съветвам да ходиш там сама“. Бе добавил името и адреса на непознат за нея клуб на Бърбън стрийт. Може би Джейк не искаше Ани да бъде негова любовница и сигурно си имаше причини за това. Но тя грешеше, като смяташе, че не го е грижа за нея.

Ани се развълнува. Пред нея най-сетне се откриваше нова следа, от която може би щеше да научи нещо за майка си.

В петък следобед, дълго преди вечерното представление, тя пое към източната част на Бърбън стрийт, за да намери „Три Стар Лаундж“. След няколко пресечки откри малката постройка, притисната между две по-големи къщи. Над входа имаше мръсна тента. По прозорците бяха налепени снимки на голи жени. Нищо чудно, че не съм го забелязала по-рано, каза си Ани и надникна в малкото порнографско заведение.

Отпред някакъв старец метеше тротоара. Приличаше на скитник, а лицето му бе подпухнало и зачервено като на алкохолик. Вероятно припечелва няколко долара за поредната бутилка, реши Ани със смесица от съжаление и отвращение.

— Извинете — обърна се тя към него, — знаете ли дали управителят е тук?

Човекът спря на нея замъгления си поглед.

— Ако търсиш работа, питай горилата. Трябва ни едно маце за довечера. — Той й описа подробно анатомичните прелести,

необходими за екзотичните танцьорки, след което продължи: — Казва се Стив. Ще пристигне към шест.

— Аз... Не търся работа. — Леко се отдръпна, отвратена от киселия дъх на стареца и още по-неприятните му приказки. — Всъщност трябва ми един човек на име Харолд Дорси. Не е ли той управителят на заведението?

Човекът иронично се изсмя и поклати глава.

— Аз съм Дорси. Познаваме ли се отнякъде, мадам?

Сега бе неин ред да се удиви. Това ли бе човекът, който бе играл за Соланж ролята на Джейк?!

— Вие... сте познавали майка ми — промълви тя със свито сърце.

— Ей, лицето ти май ми изглежда познато. — Дорси свали окъсаната си шапка и се почеса по главата, след което преценяващо я изгледа. — Как каза, че ѝ е името?

— Соланж Дюпре — призна тя и се почувства предателка на майчината памет. — Пяла е в „Червената врата“ преди много години, когато вие сте били управител там.

По лицето му се прокрадна сянка на носталгия, която обаче изчезна твърде бързо.

— О, французойката! — процеди той. — Да, спомням си я.

— Как... Какво представляваше тя? — колебливо попита Ани. — Виждате ли, аз не я познавам.

— Така ли? Тогава значи не си малката сополана, която тя вечно мъкнеше със себе си. После баща ѝ дойде да я вземе със съдебно нареждане и я отведе от оная развратна дупка.

На Ани ѝ се зави свят.

— Казвате, че е имала дете... Но аз мислех...

— Искаш ли да знаеш какво мисля аз за нея? — прекъсна я Дорси. — Добре, ще ти кажа. Тя беше снобка... Бе твърде добра за онази компания. Имаше си много изтънчени приятелчета, от Гардън Дистрикт та чак до Карлтън.

Ани потрепери, но реши да продължи. Не искаше да избяга от истината само защото можеше да се окаже неприятна.

— Много ли бяха? — отчаяно попита тя. — Искам да кажа, приятелите ѝ?

Дорси сякаш прочете по лицето ѝ какъв бе отговорът, който не желаше да чуе.

— По дяволите, да — довольно рече той. — Всяка вечер излизаше с различни мъже, макар все още да беше женена за оня нещастен мухльо.

Очите на Ани пареха от напиралите сълзи. Тя се обърна и се запрепъва, като се отдалечаваше бързо по неравните плочки. Мили боже, мислеше си тя, не е чудно, че Нед не искаше да разговаря за Соланж, нито пък да осребрява чековете, които бе изпращала.

Ани се закле да не следва стъпките на майка си. Да не се омъжва и да не създава дете само за да ги изостави и да съсипе живота им.

Неусетно се озова отново на тротоара пред „Изгубения рай“. Смеси се с тълпата, събрала се да послуша музикантите, и загледа хлапетата, които танцуваха брейк на тротоара и събираха подхвърляните пари. Децата бяха малко по-големи от Дебни Уошингтън. Какво ли щеше да стане, ако и тя бе израсла тук? Може би съдбата ѝ нямаше да е същата като на Дебни. Той поне си имаше Оскар, който да се грижи за него.

Ани сви зад ъгъла и едва не се блъсна в самия Дебни. Внукът на Оскар изглеждаше самотен и чертаеше на паважа неравни полета за игра на дама.

— Какво става, Дебни? — с усмивка попита тя. — Мислех, че дядо ти те е извел на разходка в парка.

Момчето сви тесните си рамене.

— Разболя се, госпожице Ани. Пак жлъчката. Можете ли да играете дама?

Ани се почувства щастлива да се пораздвижи. В тениската, късите панталони и тенис обувките не изглеждаше много по-възрастна от Дебни. Тя скача по фигурките на дамата близо четвърт час, когато наблизко спря един меденозлатист мерцедес. От него слезе Йоланд, понесла кожена чантичка и огромен букет азалии. Тъмнокосата фотографка мина покрай Ани, без да я познае, и изкачи тясното стълбище, водещо към апартамента на Джейк. Стегнатото ѝ тяло бе облечено в широки панталони от сурова коприна и прилепнал пуловер без ръкави. След миг вратата на Джейк се откряна и се затвори след нея.

Ето каква бе причината той да не ме желае, с тъжна увереност си помисли Ани. Може би беше отегчителна и неопитна в сравнение с пицната госпожица...

Тази вечер Ани откри познато лице сред публиката. С изненада съзря братовчед си Зенон Троклер, седнал на една масичка в дъното. Бе придружен от набит възрастен човек, с когото странно си приличаха.

Бе уверена, че това е Алфонс. Просто не можеше да повярва. Той бе успял да доведе баща си тук, за да я чуе как пее! Този суров човек бе по-големият брат на майка ѝ. Сигурно добре си спомняше Соланж.

В почивката тя се поколеба дали да отиде на масата им да ги поздрави. Докато се чудеше как да постъпи, Зенон си проправи път през тълпата, стигна до нея и леко се поклони.

— Виждам, че носиш една от роклите, които бяха на тавана — каза той с присъщия си откровен маниер. — Много ти отива. Този следобед слязохме с Папа в града по работа и аз... го склоних да дойдем. Той иска да се запознае с теб.

— Би ми било много приятно — усмихна се тя.

Когато наближиха масата, Алфонс Троклер тежко стана на крака. Дори отблизо Ани не успя да забележи и следа от прилика със Соланж. Зенон ги представи един на друг.

— Да ви поръчам ли питие, госпожице Дюпре? — попита Алфонс с дълбок глас.

— Моля ви — рече тя, — наричайте ме Ани. И, да, благодаря, бих изпила чаша кока-кола.

Зенон направи поръчката. Ани усети, че Джейк я наблюдава от отсрещния край на залата.

— А сега — рече Алфонс, — позволи ми да ти кажа колко много приличаш на майка си. И пееш също така хубаво... Може би дори по-добре, макар че, разбира се, аз не съм компетентен.

— Благодаря. — Ани скромно сведе очи. — Много сте любезен. Кога... Бихте ли ми казали кога сте я чували да пее?

Под гъстите сиви мустаци на Алфонс се появи нещо като усмивка.

— Веднъж тайно дойдох в града да я чуя, макар че баща ми щеше да ме убие, ако беше разбрал. — Той леко се засмя при вида на Зенон. — Знаеш ли какво? Макар че приликата ти със Соланж е поразителна, има и някои разлики... — Напитките пристигнаха и той

чукна чашата си с нейната. — Мисля, че тя беше по-слабохарактерна от теб — замислено продължи Алфонс, като я пронизваше с големите си кафяви очи. — Да... Рибарят от Кейджън те е дарил с част от упоритостта си.

Ани се усмихна, зарадвана, че е познавал Нед.

— Той твърдеше същото — рече тя. Чичо ѝ кимна.

— Зенон ми каза, че баща ти е починал и ти си заминала за Ню Орлиънс, за да откриеш следи от миналото на майка ти. А също и да се опиташ да направиш кариера като певица. — За нейна изненада, в гласа му нямаше нотки на неодобрение. — Зенон е прав. В семейството ни настъпи отчуждение. Ще ти разкажа каквото мога, макар че след като природената ми сестра ни напусна, съм я виждал твърде рядко.

— Природена сестра?! — удивена възкликна Ани. — Не знаех.

Алфонс сви масивните си рамене:

— Соланж беше дъщеря на втората жена на баща ми, която почина при раждане. Тя беше глезеното дете, тази, която получаваше всичко, което пожелаеше. Обаче можеше да бъде и много сладка — добави той, като че съжалил за откровеността си. — Беше мила и невинна като ангел. Както вече споменах, ще се радвам да ти разкажа всичко, което поискаш да чуеш. Но не тук, в тази обстановка. Зенон, братовчедка ти Ади и аз се надяваме, че ще можеш да дойдеш при нас в Картре на обяд в неделя. Ако си съгласна, Зенон ще те докара.

Ани бързо започна да премисля. В неделя леля Бетиа я бе поканила на рождения си ден. Но сега Джейкъбсънови сигурно нямаше да я очакват, тъй като Джейк нямаше да я придружава.

— За мен ще бъде голямо удоволствие, вуйчо Алфонс.

— Добре. — Той доволно разтърси гривестата си глава. За първи път, откакто бе седнала при тях, Зенон отново проговори:

— Ще те взема в девет, ако ти е удобно — каза той и извади от джоба си малък бележник, за да си запише адреса ѝ.

Те си тръгнаха. Ани искаше да остане насаме с мислите си и излезе през задната врата на клуба. Озова се в дворчето. Там се скри в сянката на едно бананово дръвче и се загледа в меко осветения фонтан.

— Напоследък ме отбягваш — изрече до нея дълбок, добре познат глас. Беше Джейк, разбира се. Ани събра смелост и се извърна към него.

— Не е точно така. Напоследък бях доста заета, а и ти също.

Пламъчето на цигарата му проблесна като светулка в мрака.

— Виждам, че имаш нови приятели. Кой бяха обожателите ти?

Ани потисна желанието да се усмихне.

— Не че е твоя работа — каза тя, — но са ми роднини... Поточно това са братовчед ми и вуйчо ми от Вашри. Поканиха ме на обяд в плантацията си в неделя.

Бе изненадана и доволна от себе си, че успя да говори така нехайно. Джейк се намръщи.

— Надявам се, че си имала достатъчно ум, за да им кажеш „не“. Нали имаш друг ангажимент?

— Не знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш. Положително си спомняш за рождения ден на леля ми.

— Всъщност наистина имаше нещо подобно. Но, доколкото зная, плановите ни не бяха сигурни. Пък и при тези обстоятелства...

— Какво им е на обстоятелствата, Ани? — нетърпеливо каза Джейк. Това бе жестоко от негова страна.

— Ти много добре знаеш как стоят нещата между нас, Джейк Сейнт Арнолд! — избухна тя. Настъпи напрегната тишина.

— Значи отиваш... във Вашри. — Джейк издуха облак дим.

— Да — непреклонно отвърна Ани.

В неделя сутринта, една седмица след неловката сутрин у Джейк, братовчедът Зенон пристигна, за да я вземе от апартамента на Сали. По време на дългото пътуване у Ани се затвърди убеждението, че той е мил и изключително пряк човек.

— Ади е потисната заради пристигането ти — призна той, когато свиха след моста над Мисисипи към западната магистрала. — През последните няколко дни се наслуша на приказки за Соланж и нейната красота, както и за приликата ти с нея. Ади... не е красива. Ще бъде най-добре, ако се държиш с нея... хм, колкото е възможно по-скромно. Според мен това е най-добрият начин да спечелиш приятелството ѝ.

Когато паркираха на дългата чакълена алея в Картре, Ани се почувства сякаш пристигаше у дома. Докато изкачваше широките

стръмни стъпала, си припомни страховете при първото си посещение. Но днес идваше като канена гостенка, почти като член на семейството.

Застаряващата неомъжена Аделаид Троклер, бледолико копие на Зенон, посрещна Ани свенливо и сдържано и почти веднага изчезна в кухнята с домашната помощница.

Обядваха в традиционно обзаведената трапезария. Ани възкликна от изненада при вида на печените стриди, задушеното пиле и крокетите с фасул, докато братовчедка ѝ Ади се изчерви от похвалите ѝ. И макар постепенно разговорът да потече по-свободно, се усещаше, че Алфонс е главата на семейството. Той с удоволствие разказваше за детството на Соланж. Спомняше си смешни истории за нея — как гонела гъските, как се издокарвала с дрехите на покойната си майка, как сетне сядала пред пианото в салона и пеела с часове.

— Ерве, баща ми, искаше тя да се омъжи за плантатор като него. Сватбата беше почти уредена, когато Соланж избяга с младия Дюпре. Сега представите за морал са различни. Може би днес дядо ти би могъл да я разбере.

След обяда седнаха в същия салон, където Соланж бе свирила, и разгледаха семейния албум. Ако беше търпелива, след време Ани можеше да научи още повече от Троклерови. Изглежда дълбоката рана в семейството бе започнала да заздравява...

Зенон откара Ани до апартамента ѝ към пет следобед. Сали тъкмо излизаше.

— Търсиха те по телефона — забързано ѝ извика тя. — Госпожа Джейкъбсън. Каза, ако се върнеш навреме, непременно да отидеш на рождения ѝ ден и да не се притесняваш, че ще закъснееш за вечерята.

След като Сали излезе, Ани прекара почти час в размишления дали да приеме поканата, като непрекъснато променяше решението си. Накрая се предаде и извади от гардероба сребристосивата рокля и жакета.

„Знаеш, че ти се иска да видиш как живее семейството на Джейк“, призна си тя. Толкова бе любопитна, че не можеше да се сдържи! Само не биваше отново да си въобразява разни неща, за да не хлътне окончателно по него!

Докато пътуваше с автобуса към Гардън Дистрикт, Ани не можеше да не мисли за Джейк и се проклинаше за слабостта си.

Непрестанно си повтаряше, че е гостенка на Бетиа и Джон Джейкъбсън, а не на Джейк.

Отвори ѝ прислужница, която я отведе право при Бетиа Джейкъбсън веднага щом Ани ѝ съобщи името си. Очевидно вечерята бе свършила. Бетиа обикаляше сред гостите си, пръснати из двойния салон, които изглеждаше приказно с високия почти пет метра таван, меките старинни ориенталски килими и малките огледала над бюфетите.

— Така се радвам, че успя да дойдеш! — посрещна я Бетиа. — В момента сервират кафето и ликьорите. Ще се присъединиш ли към нас? Бих искала да те запозная с няколко души.

За кратко време Ани бе представена на повече гости, отколкото можеше да запомни. Но озадачена забеляза, че Джейк го няма.

— Почти стана време да отвориш подаръка на Джон — весело извика една приятелка на домакинята.

Бетиа се засмя и кимна. След това обясни на Ани, че подаръците на съпруга ѝ за рождения ден с всяка изминала година стават все по-невероятни и екстравагантни.

— Те са се превърнали в гвоздеа на рождените ми дни! Никой не иска да пропусне това събитие.

— Тогава защо Джейк не е тук? — попита Ани. — Не е ли дошъл?

Бетиа я изгледа особено.

— Мислех, че няма да ме попиташ. Ще дойдеш ли с мен за момент в кухнята да проверя нещо?

Озадачена, Ани я последва. Бетиа се засуети с някаква дреболия, след което застана до задната врата, водеща към градината.

— Джейк вечеря с нас. Предполагам, че сега е в градината и пуши на спокойствие. Знаеш ли, много му е тежко... Днес се навършва една година, откакто почина Джейми.

Ани се намръщи. Някакво странно чувство сви сърцето ѝ.

— Кой е Джейми?

Лелята на Джейк поклати глава и се загледа към сенчестата градина отвъд перилата.

— Смятам, че е редно да ти кажа. Джейми беше осемгодишният син на Джейк. Загина в Хюстън заедно с майка си при автомобилна катастрофа.

Внезапно Ани изпита прилив на съчувствие към Джейк.

— Не знаех. Съпругата на Джейк...

— Джейк и Лоуръл не бяха женени... — Бетиа въздъхна. — Не че той не искаше да се ожени за нея, особено след като се роди момчето, но тя не пожела... Отведе Джейми в Тексас веднага след раждането му. Там ѝ бяха предложили по-добра работа. Обаче позволи на Джейк да вижда сина си през лятото. На Джейми много му харесваше тук. Обичаше да ни идва на гости, да играе с Дебни Уошингтън, просто да бъде с баща си.

— А... Джейк? — прошепна Ани.

— Той обичаше момчето повече от собствения си живот. След катастрофата едва не умря от мъка.

Горещи сълзи напиреха в очите на Ани. Какво значение имаше, че той предпочита Йоланд пред нея? Реакцията на Ани безпогрешно показваше, че е влюбена в него!

— Имате ли нещо против да отида да го потърся, госпожо Джейкъбсън? — тихо попита тя. Бетиа я прегърна.

— Ни най-малко, скъпа моя. Всъщност надявах се, че ще направиш тъкмо това.

Ани заслиза по задното стълбище. Не бе сигурна какво точно да каже на Джейк. Прекоси в мрака росната ливада и откри Джейк по пламъчето на цигарата му.

— Здравей. — Пристъпи към него на малката, покрита с розови храсти, площадка.

— Мислех, че няма да дойдеш — сухо каза той. Думите му прозвучаха неестествено.

— Промених решението си.

За момент и двамата замълчаха, застанали на малко повече от една ръка разстояние. След това тя рече:

Ужасно съжалявам за сина ти. Леля ти ми каза.

— Господи! Не зная защо го е направила. — Обърна се с гръб към нея и стъпка цигарата си. Ани зачака мълчаливо, застанала зад него. — Джейми бе изключително дете! Беше интелигентен и общителен. В ресторанта си поръчваше скариди вместо обичайния за децата хамбургер, и поставяше келнерките на мястото им, ако беше поискал лимонада, а те му носеха кока-кола. Обичаше изкуството...

Познаваше и стария джаз. Учеше се да свири на барабани. През лятото идваше при мен. Бях се погрижил за това.

На Ани отчаяно ѝ се искаше да се пресегне и да докосне мъжа, когото обичаше, но не бе сигурна дали ще постъпи правилно. Вместо това меко го прекъсна:

— Бетиа ми разказа.

Той я изгледа през рамо.

— А разказа ли ти за Лоуръл... Че не бяхме женени?

Ани безмълвно кимна.

— Аз я обичах — промълви той и отново се извърна встрани. — Тя обаче желаше да бъде свободна. Както и да е, това беше много отдавна. Забравих любовта си, но е невъзможно човек да забрави детето си или да престане да го обича. Джейми беше късче от моята душа... — При тези думи силният му дълбок глас се прекърши.

— Джейк! — Без да мисли какво прави, тя плъзна ръка по широкия му гръб.

— Ани, недей! — Скри лицето си с ръце. — Недей, освен ако не искаш да ме видиш, че плача.

— За бога, какво лошо има в това, скъпи? — Обви ръце около врата му. Той се обърна към нея и зарови лице в косите ѝ. Усети горещите му мокри сълзи.

— Дяволски много го обичах! — изхлипа Джейк. — Имаше такъв сериозен, не по момчешки зрял вид, когато обмисляше нещо... Моите сини очи грееха под момчешките му клепки... По формите на тялото му можеше да се досетиш какъв мъж щеше да стане. Не съм в състояние да ти опиша колко беше мил, колко прекрасен и... — Отново изхлипа и млъкна, разтърсен от ридания. — Казах ти, че ще заприличам на глупак...

— Не е така. — Тя се пресегна и отметна кичур тъмна коса от челото му. — Зная, че не мога да те утеша, както би могла Йоланд. Но ако се чувстваш по-добре в прегръдките ми, готова съм да стоя тук, докогато пожелаеш.

— Йоланд ли? — удивен възкликна Джейк. — Значи това си мислила... Едва ли ще ми повярваш, Ани, но това, че те срещнах... че се любих с теб... бе най-хубавото нещо, което ми се е случвало след смъртта на Джейми...

ОСМА ГЛАВА

Изумена, Ани го изгледа невярващо. Възможно ли бе да казва истината? Как се излъга така в чувствата му?

Като че усетил колебанието ѝ, той повдигна брадичката ѝ, взря се в големите ѝ сини очи и нежно промълви:

— Обещай ми, че отново ще ме допуснеш до себе си. Макар че се държах като глупак.

Тя се поколеба. Непрекъснато се питаше защо преди седмица се бе отдръпнал от нея. Дали се плашеше заради онова, което се бе случило между него и майката на Джейми преди толкова време? Или имаше друга причина?

— Сигурен ли си, че ме желаеш? Макар че успя да ме изкушиш, аз все още съм порядъчна жена.

— Аз също бях изкушен от теб, ангеле мой!

Той поривисто сведе устни си към нейните. Изведнъж Ани осъзна, че болката, която бе изпитвала през седмицата на раздялата им, не е по-голяма от неговата. Този мъж, когото така упорито се опитваше да забрави, бе копнял за докосването ѝ...

— Джейк — прошепна тя, когато отново успя да проговори, — нима не знаеш колко силно те искам?

— Предполагам... И аз те искам невероятно много, дори в сънищата си. — Неочаквано ъгълчетата на устата му се изкривиха в горчива усмивка. — Май няма да е лошо да се измъкнем оттук и... да отидем някъде, където да се отдам на меланхолията, докато се съвзема...

Ани без колебание реши къде да го отведе. Винаги, когато сърцето ѝ бе наранявано от детските обиди и трагедии, Нед я качваше на лодка и я разхождаше по езерото, учеше я да се разтваря в неговата красота, да се оставя на лековитото му въздействие...

— Знам едно чудесно място. — Тя мислено благодари на баща си, задето бе такъв човек. — Но е доста далеч оттук... Най-малко на час и половина път с кола.

— Тичай в къщата да си вземеш нещата. Колата ми е отзад. Ще те чакам на улицата след пет минути.

За да се преоблекат, най-напред се отбиха в неговия апартамент, след това при Сали. Сетне поеха по моста и се запътиха на югозапад, към къщата, където Ани бе израснала, мечтаейки за някой любещ мъж като него. Сгушена в извивката на ръката му, тя се питаше как ли ще изглежда домът ѝ, изпълнен с неговото присъствие.

Сега, когато отново бяха заедно, умът ѝ бе изпълнен с еротични видения. Но денят бе уморителен и изпълнен с вълнения. Двадесет минути след Гретна тя дълбоко заспа.

Той я събуди в покрайнините на Хума. Бе завалял лек пролетен дъжд. Ани сънено помоли да спрат край един денонощен магазин, за да вземе нещо за ядене. След това подкараха по тихите улици към другия край на града и спряха пред самотната къща на Нед край Бейо Блек. Джейк паркира корвета на мястото, където Нед винаги оставяше стария пикап. Ани с болка осъзна, че колата на баща ѝ никога вече няма да стои там. С мъка сдържа сълзите си.

— Ти също знаеш какво значи да загубиш някого, нали, ангелче?

Джейк взе пликите с покупките и я последва до вратата. Когато влязоха в малката къща, дъждът започна силно да тропа по покрива.

— Ела при мен, Ани — промълви Джейк.

Тя се сгуши в прегръдката му. За момент той застина неподвижно, сякаш благодарен, че е до него в този миг, когато спомените за Джейми бяха непоносимо болезнени. След това се опомни и попита с обичайния си тон:

— Защо не изпържим няколко яйца? Няма да позволя да си легнеш без вечеря заради мен.

— Благодаря — тихо отвърна тя, — но не съм гладна.

— Добре, тогава хайде да си лягаме.

Ани го отведе в малката си спалня. Двойният креват с овехтял дюшек, проснат над скърцащите пружини, бе два пъти по-тесен от огромното легло в неговата спалня.

— Тук има ли душ? — Джейк леко я целуна по върха на носа и безцеремонно започна да се съблича.

Ани кимна и му посочи вратата на банята. Улови се, че жадно оглежда великолепно то тяло, изтъкано сякаш само от мускули. То я привличаше неудържимо. Ако бе останал жив, някой ден синът му

също щеше да изглежда като него, помисли си тя с внезапно угризение.

След душа Джейк бе поободрен и почти щастлив. И все пак, от опита с баща си Ани знаеше колко затворен може да бъде един мъж, когато страда. Откровението му в градината на Бетиа нямаше скоро да се повтори. Щеше да ѝ бъде трудно да спи до него, без да получи онова, за което копнееше.

Когато Ани излезе от банята, видя, че Джейк вече е легнал. Косата му още бе леко влажна от душа. Проснат на нейното легло, той пушеше и я наблюдаваше как се бърше. Тя посегна към нощницата си.

— Няма да ти трябва, Ани. — Той изгаси цигарата си и отметна завивките. — Щом ще спим заедно, няма нужда от благоприличие.

Тази нощ, макар че не се любиха, и двамата бяха изпълнени с чувство, много близко до любовта. В интимната прегръдка топлината на Джейк сякаш проникваше в душата на Ани, караше я да се усеща закрияна и обичана, сякаш бе частица от него.

Толкова те обичам, Джейк, безгласно промълви тя, преди да заспи в обятията му. Но се страхувам, че щастието ни няма да трае дълго. Ти трябва да рискуваш отново да загубиш някого. А аз... Не бих посмяла да платя тази цена. Не бива да повтарям грешките на майка ми...

Настъпи хладна и слънчева утрин. Когато Ани откри, че Джейк е напуснал леглото ѝ, за момент се изплаши. Но в следващия миг той излезе от банята съвсем гол.

Тя осъзна, че сигурно изглежда глупаво, коленичила на леглото, с омотаните около нея завивки.

— Приличаш на някоя горска нимфа, изненадана от поглед на смъртен. — В очите му отново проблесна трепкащото синьо пламъче. — Защо не оставиш този чаршаф и не позволиш на очите ми да се насладят на гледката?

Тя бавно изпълни желанието му. Усети как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват от желание.

— Страхотно си хубава — промълви той и коленичи срещу нея на леглото.

Сега и двамата се гледаха в упор. В тази интимна поза Джейк не можеше да скрие, че неговото желание е също тъй голямо като нейното. Той зарови пръсти в русите ѝ коси, повдигна устата ѝ към своята и я обсеби бавно и лениво, сякаш нямаше намерение никога да я освободи. Замаяна от бурните си емоции, Ани не съзнаваше колко съвършени изглеждат сплетените им тела, колко първични и красиви са движенията им. В момента усещаше единствено заливащите я вълни на страстта, странно съчетаващи се с нежността, с която Джейк докосваше гърдите ѝ. Когато той обхвана ханша ѝ и я привлече към себе си, във вените ѝ сякаш се разля огън.

— Щях да полудея от желание по теб! — Ани прокара ръце по твърдите мускули на гърба и раменете му. — Не бях в състояние да мисля за нищо друго, освен отново да те имам!

— Ще ме имаш, скъпа! — Гласът му трепереше от желание.

Джейк я притегли на възглавниците до себе си и раздели краката ѝ с мускулестото си бедро.

— Джейк... — задъхано промълви тя, готова да го приеме.

— По-късно ще имаме време за лудории, Ани. Но сега не мога да чакам. Имам нужда от теб.

Този път нямаше да има бавна и сладостна игра. Но Ани също изгаряше от желание по него, жадуваше да я обладае, могъщ и силен, да я накара да полудее от бурна страст.

Той не се забави. Стори ѝ се, че измина само миг, преди да се притиснат неистово един към друг, треперещи и стенещи, достигнали върха на блаженството.

Най-сетне се успокоиха и слязоха заедно от висините, които бяха достигнали. Душите им още бяха слети, макар върхът на физическото им единение да бе преминал.

— Божичко, колко те обичам! — прошепна Джейк, нежно отмахна влажна къдрица от челото ѝ и целуна Ани по устните.

— И аз те обичам. — Думите ѝ бяха изречени спонтанно, сякаш от дълбините на сърцето ѝ. В този момент тя дори не се сещаше за бъдещето...

Когато отново се събудиха, минаваше четири следобед. Докато Джейк направи закуска от бъркани яйца, препечени филийки и кафе с

мляко, тя излезе и приготви лодката. Скоро той застана на руля до нея, облечен в една от старите непромокаеми винत्याги на баща ѝ. Тя преведе лодката под моста, мина през водната порта и навлезе в канала Минърс, водещ право към блатистото езеро.

— Къде отиваме? — попита той и обви ръка около кръста ѝ. Трябваше да вика, защото свистенето на вятъра заглушаваше гласовете им. Тя се усмихна. Бе щастлива от аромата на въздуха, мокрите пръски по лицето си и усещането на Джейк до себе си.

— На едно тайно и прекрасно място. В дива градина, която би посрамила и градините на Семирамида. Някога там се намирал ловният лагер на баща ми. По онези блатисти ливади се въдят нутрии и мускусни плъхове. Това е езерото Хеч, в което Нед познаваше по име всички алигатори.

Денят бе прекрасен. Пред тях се разстиляше безкрайната гледка на водата и небето. Появяваше бриз, а във върбите, израсли по бреговете, пееха птички. Зад кърмата водата се разбиваше в блестящи капчици.

Навлизаха все по-навътре в дивите блатата на Южна Луизиана. Плаваха под огромни кипариси, покрай самотни островчета, издигащи се над водата. Това бе нов свят, различен от Ню Орлиънс. Тук растяха боровинки и плуваха костенурки, а слънцето лениво се потапяше във водите и искреше с цветовете на дъгата.

Ани леко намали скоростта и накара Джейк да потопи ръка в зеленикавия слой, покриващ повърхността на плиткото езеро край канала.

— Това е патешка трева — обясни тя, когато той извади стиска дребни плаващи водорасли със смарагдов цвят. — Едно от най-дребните цъфтящи чудеса на света. Патиците го смятат за рядък деликатес.

Отново тръгнаха. Зад тях килимът от патешка трева закипя като порой от конфети. Джейк замислено я погледна.

— Ти наистина познаваш езерото, Ани.

— Израснах тук, а и животът на баща ми беше свързан с него.

— Но не и твоят, нали? Питам се дали ще бъдеш щастлива, като размениш това богатство с живота в града и кариерата си на певица.

— Ще бъда. За мен ще е достатъчно понякога да се връщам край езерото, когато имам нужда от неговия покой.

Ани подкара още по-бавно и спря пред криволичеща, обрасла с мъх, просека сред дърветата. Изключи мотора. Лодката се понесе по течението и навлезе в нещо като преддверие на катедрала, изградена от кипариси, изпъстрена с петна от светлина и сянка.

— Погледни напред, скъпи — прошепна тя. — Това е една от перуниковите градини, за които ти разказвах.

На десетина метра пред тях, в ниша, образувана от кипарисите, твърде плитка за лодката им, бяха пръснати стотици прекрасни екзотични сини и лилави цветове, поклащащи се на високи, остри като рапири стъбла.

— Невероятно са красиви! — ахна Джейк и сплете пръсти с нейните. — Зная, че съм банален. Но така го чувствам. Ти беше права да ме доведеш тук, скъпа. Това място притежава чудодейна сила.

Ани безмълвно склони глава на рамото му. Няколко минути стояха мълчаливо и съзерцаваха с благоговение храма на природата. Водата леко се плискаше в корпуса на лодката. В съзнанието им се процеждаше ехото на тихия хор от звуци, обгръщащи езерото.

— Искам да ти кажа още нещо за Лоуръл — рече накрая той, стисна ръката ѝ и се облегна на олющената кожена седалка. — Когато се запознахме, бях млад, на двадесет и седем-осем. Тя беше добра и някак... благовъзпитана, както навярно си се досетила. Искях да се оженим, дори настоявах, когато научих, че е бременна. — Млъкна и запали цигара. — Тя отказа да се омъжи за мен. Беше брокер и кариерата ѝ стоеше над всичко. Веднага след като се роди Джейми, тя получи работа в Хюстън за двойно повече пари, отколкото получаваше. А моята работа и живот бяха тук. И така, тя отведе сина ми със себе си в Тексас...

Отново настъпи тишина. Той бе вперил поглед в дивата красота на перуниките, сякаш бяха балсам за незарасналата му рана.

— Ако някога се влюбя отново, няма да позволя да се случи нещо подобно. — Гласът му бе дрезгав.

Днес болката му не бе така остра и мъчителна, макар Ани инстинктивно да усещаше, че е твърде дълбока.

Тя прехапа устна и запали мотора. Може би обичам Джейк, казваше си тя, но не съм тази, която е в състояние да му помогне да превъзмогне смъртта на Джейми. Ако някой ден той се ожени и стане

баща на друго дете, което да запълни празнината в сърцето му, ще има нужда от жена, на която да разчита.

Замислена и леко натъжена, тя наближи стария ловен заслон на Нед. Построен на малко късче твърда земя, това бе най-обикновен паянтов навес от дъски и ламарина — ненадеждно укритие срещу дъжда и вятъра.

— Баща ми беше откупил за дълги години правата за лов и риболов на това място. Но този месец договорът трябваше да се поднови. Навярно сега ще го вземе някой друг.

— Какъв човек беше баща ти? — съчувствено попита Джейк, изтълкувал погрешно причината за тъгата й.

— Татко ли? — Опита да си представи лицето на Нед. — Уравновесен старомоден човек, с непретенциозни вкусове... Човек, който, ако обикнеше, обичаше за цял живот.

— Така трябва и да бъде. Не ме разбирай погрешно... Не мисля за Лоуръл. В някои отношения тя постъпи разумно, като ме остави. Нашата любов нямаше да трае дълго.

— Сигурна съм, че си прав — нежно го подразни тя. — Навярно не се е налагало да се отклоняваш далеч от правия път — Йоланд е била съвсем наблизо.

— Да не би да ревнуваш, ангелче? — засмя се Джейк. — Не съм ти давал повод.

— Така ли? Аз пък си спомням как въпросната дама се изкачи в апартамента ти с букет азалии преди по-малко от седмица.

— Сигурен бях, че си я видяла. — Усмивката му се разшири. — Наблюдавах те от прозореца, когато Йоланд пристигна. Но тя дойде не заради това, което си предположила. Отби се, за да ми донесе няколко снимки на моя архитектурен проект, току-що завършен в Тулн. О, не отричам, че е увлечена по мен. Но от известно време изобщо не съм се сещал за прекрасната госпожица. Особено след като те срещнах.

— Радвам се да го чуя. — Бе напълно искрена.

— За мен е удоволствие да ти доставя радост. — Пъкна ръка под жилетката й, разкопча няколко копчета на блузата и освободи закопчалката на сутиена й. — Толкова си топла и възхитителна! В целия свят няма по-красиви гърди от твоите. Всъщност дали да не проснем старото одеяло, което взе, върху земята, над която все още

имаш права на собственичка? Или алигаторите ще изгризат пръстите на краката ни?

Макар че се бяха любили преди няколко часа, Ани усети как тялото ѝ отново тръпне от желание.

— Май си струва да рискуваме... — отвърна тя.

Слънцето бе слязло доста ниско, когато накрая се отправиха към Лейк Хеч. Ани отключи водната порта с ключа на Нед. Точно както бе правил той, когато бе малка, тя подсвирна и повика алигаторите по име — Бейб, Малкия Хюи, Дъмплинг и Макс. Сетне ги нахрани с набодени на дълга пръчка парчета сурово пиле.

Искам винаги да му доставям радост, като днес, мислеше си Ани, когато забеляза с облекчение, че обичайният жив поглед се бе завърнал в красивите очи на Джейк. Копнееше да го направи щастлив и никога да не го наранява. Би желала нещата завинаги да останат както сега...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Откакто се бяха върнали в града, Джейк и Ани прекарваха заедно почти цялото си свободно време. Макар че официално все още живееше у Сали и плащаше своята част от наема, Ани прекарваше всяка нощ в голямото легло на Джейк. Бе се привързала към него тъй силно телом и духом, че само мисълта някой ден да се разделят я изпълваше със страх. Искаше й се просто да прекарва топлите пролетни дни във водовъртежа от страст и удоволствие, да се разтваря в любовта му и в старите песни, които пееше в клуба пред все потентузиазираната публика.

И все пак, тя не забравяше задачата си да издирва факти за живота на Соланж. За нещастие не се появяваха никакви нови нишки. Въпреки старателните проучвания на Хари, не бяха успели да открият следите на Мари Арнон — дори още да беше жива. На Ани й бяха останали само спомените на Алфонс Троклер за Соланж като разглежено младо момиче, мечтаещо някой ден да стане певица. Както и разказът на Харолд Дорси за вятърничавата леконравна жена. Прибавени към ролята, която майка й бе изиграла в живота на Нед, тези свидетелства не вещаеха нищо добро за връзката й с Джейк. Ако наистина бе наследила неспокойния дух на Соланж и отдадеността й на кариерата, би било лудост да мечтае за бъдеще с него.

И все пак, усилията й да сдържи чувствата си бяха също тъй напразни, както ако бе опитала да спре вятъра. Засега все още нямаше защо да се тревожи за бъдещето. Обичаше Джейк и в момента не би могла да го изостави.

Междувременно той прекарваше все по-малко време в клуба. Отделяше всяка свободна минута за проекта, възложен му от Стивън Моуръл от Сейнт Питърсбърг. Ани се интересуваше от всичко, свързано с мъжа, когото обичаше. Бе до него, когато той работеше къщи, и наблюдаваше как се оформя завършеният вид на сградата, струваща милиони долари. Центърът „Флорида“ щеше да представлява огромен банково-търговски комплекс, разположен край залива Тампа.

Следващият петък в Ню Орлиънс пристигна самият Стивън Моуръл, за да види чертежите на сградата. По настояване на Джейк Ани помоли за свободен ден в ресторанта, за да присъства на представянето на проекта.

Макар че отначало се чувстваше неудобно, седнала мълчаливо във впечатляващата зала за конференции, Ани скоро забрави притеснението си, погълната от изложението на Джейк. Бе очарована от компетентността и способностите му, както и от безупречната му работа.

Моуръл, очевидно изтънчен и взискателен човек, с голямо богатство и връзки, не криеше одобрението и възхищението си.

— Свършил си дяволски добра работа, Сейнт Арнолд — забеляза той, когато Джейк свърши. — Ти преизпълни своята част от сделката. Да отворим шампанското.

Джон Джейкъбсън вдигна слушалката на телефона и след минута секретарката внесе голяма бутилка пенливо шампанско и четири изстудени чаши. На Джейк се падна честта да го отвори.

— Позволете ми да вдигна тост — любезно каза Моуръл. — За центъра „Флорида“... Нека издигне репутацията ни и ни донесе много пари. — Той вдигна чаша. — А също и за госпожица Ани Дюпре, която бе така мила да прояви интерес към нашия проект и която тази вечер ще ни достави наслада с прекрасния си глас. — С неприкрито възхищение насочи към нея пронизващия поглед на кафявите си очи.

У никого не остана и капка съмнение за намека му, макар Джейк да бе не само делови партньор, но и приятел на Моуръл. С крайчеца на окото си тя забеляза как Джон Джейкъбсън повдигна вежди.

— Аз... Не зная какво да кажа, господин Моуръл — отвърна Ани и хвърли поглед към Джейк. — Зная съвсем малко за архитектурата, но все пак бих желала да присъединя мнението си към вашето и да поздравя Джейк за изключителната работа.

Вуйчото на Джейк я погледна с благодарност.

— Като старши съдружник в нашата фирма, аз от все сърце се присъединявам към вашите поздравления — каза той.

Всички отпиха. Над ръба на чашата си Моуръл фиксираше Ани, сякаш преценяваше дълбочината на чувствата ѝ към Джейк. А може би премисляше дали си струва да я постави на изпитание. Тя усещаше

невъзмутимия му поглед през целия обяд в имението на Джейкъбсънови.

Дано да не отиде по-далеч, надяваше се Ани, докато той я наблюдаваше с израза на човек, свикнал да получава всичко, което пожелае.

— Клиентът ми май много си е паднал по теб — забеляза Джейк с лукава усмивка, докато я настаняваше в корвета си. Бе станало време да потеглят към клуба. — Надявам се, че чувствата ви не са взаимни.

Тя решително положи ръка на мускулестото му бедро.

— Съмнявам се, че се тревожиш истински за мен, Джейк Сейнт Арнолд.

Усмивката му се разшири.

— Права си, не се тревожа. Има няколко много силни аргумента, които са в моя полза.

Погледна го невинно, макар да бе развълнувана от мъжката му самоувереност.

— Ще се изясниш ли?

— С думи? Или би желала просто да ти демонстрирам? — Той се наведе към нея и леко целуна ъгълчетата на нейната уста, като прокара ръка по бедрото ѝ. — Тази вечер, къщи, ще те накарам да го усетиш още по-добре. Но сега би ли приела думите ми на вяра?

Както винаги, страстта ѝ се разгоря от докосването му.

— Да, Джейк — задъхано промълви тя и я обзе слабост само при мисълта за намека му. — О, да! Скъпи, знаеш, че не искам никой друг, освен теб!

Тази вечер Ани пъ по-добре от всякога. Джейк седеше на една маса с Моуръл, Джон и Бетиа.

Отвъд светлините на прожекторите имаше публика, която някога ѝ приличаше на море от безлични лица. Но сега всички присъстващи ѝ се струаха приятели. Изпитваше единствено лека сценична треска и несигурност, които ѝ помагаха да даде всичко от себе си.

Но тя знаеше, че съвършенството, с което пее тази вечер, се дължи на нещо друго. По някакъв недоловим начин изпълнението ѝ се бе превърнало в част от любовта ѝ към Джейк и готовността да му даде всичко. Съзнанието, че друг мъж ѝ се възхищава и завижда на тяхната любов, увеличаваше гордостта ѝ от това себеотдаване. Разказът за пламенната ѝ любов се изливаше заедно с музиката.

След бързото темпераментно парче Ани запя романтична балада. Пееше единствено за Джейк, безсрамно го любеше с гласа, с погледа си, с всеки свой жест. Не се съмняваше, че той изпитва огромна наслада от изпълнението ѝ. Сините му очи искряха, а малките бръчици, които обожаваше, се бяха появили около устата му. Той остави цигарата да догори в кристалния пепелник, без да откъсва поглед от Ани. Когато тя свърши сред буря от аплодисменти и отиде на масата му, Джейк се изправи и я притисна към себе си.

— Ти си ангелът на джаза! — Страстно я целуна. — Толкова те обичам!

Стивън Моуръл и Джон Джейкъбсън учтиво бяха станали на крака. Очите на Бетия одобрително блестяха. Понеже не желаше да се задоволи само с ръкостискане като чичото на Джейк, Моуръл леко я целуна по бузата и отново седна с израз на любезно търпение.

— Нека да обсъдим заедно едно предложение, Ани — подметна той няколко минути по-късно, докато Джейк и роднините му разговаряха с някакъв техен познат, който се бе отбил на масата им. Ани остана безмълвна. Богатият бизнесмен продължи, сякаш бе получил съгласието ѝ: — Всяка година моята и още няколко фирми от Сейнт Питърсбърг организираме пикник и концерт на открито край езерото в Строуб Парк. Макар че ще свири симфоничен оркестър, в общи линии това е поп концерт. Тази година смятахме да включим музика от четирийсетте, макар че в края ще прозвучи традиционната увертюра „1812“, заедно с топовни гърмежи и фойерверки. Сега във Флорида е много красиво. За мен ще бъде чест, ако се съ согласиш да вземеш отпуска и да пееш като солистка на концерта. Разбира се, всички разходи по престоя ти ще бъдат заплатени. Ще ти бъде предоставен някой от моите апартаменти. Сигурен съм, че няма нужда да го споменавам, но заплащането ще бъде твърде щедро.

Ани слушаше мълчаливо. Накрая бавно поклати глава и без колебание отвърна:

— Благодаря ви, но не мога да приема. Поласкана съм от предложението ви. Джейк ми каза, че сте почитател на джаза. Но имам договор... И освен това, в момента наистина няма причина да напускам.

Моуръл сви рамене и се усмихна със своята самоуверена, изчакваща усмивка.

— Естествено, виждам как стоят нещата между теб и Джейк Сейнт Арнолд. Обаче се надявам, че ще помислиш, Ани. Има още цяла седмица, преди да се наложи да сключим договор. Това би бил голям шанс за теб. Освен това имам големи връзки, които ще бъдат полезни за кариерата ти...

На следващия ден Джейк и Ани отведоха Оскар Уошингтън в болница. През нощта жлъчката отново го бе заболяла — този път изглежда щеше да се наложи хирургическа намеса. Но когато следобеда отново се върнаха в болницата, болките му бяха намалели и положението бе овладяно. Оскар се чувстваше твърде неудобно с иглата на интравенозната бутилка, прикрепена към вената на кокалестата му ръка.

— Защо си дошла на това ужасно място, Ани? — Той неодобрително раздвижи глава на възглавницата.

— Искях да те видя — чистосърдечно го увери тя. — Кога ще излезеш оттук? Можем ли да направим нещо за теб?

Оскар сърцераздирателно въздъхна.

— Изглежда ще поостана известно време. Ако действително желаете да ми помогнете, наглеждайте Дебни. Никога не е оставал сам.

— Уредих Джими Дарнъл да спи у вас няколко дни — рече Джейк и пристъпи към него. — Аз самият ще се грижа за Дебни. А ти престани да се тревожиш за него и се съсредоточи изцяло върху възстановяването си. „Изгубения рай“ наистина е изгубен без теб...

Два дни по-късно Ани видя Дебни Уошингтън да рисува с тебешир по тротоара. Беше следобед и той трябваше да е на училище.

— Много хубав портрет на Майкъл Джексън си нарисувал — заговори го тя колкото можеше по-нехайно и наклони глава на една страна, за да огледа по-добре тебеширеното творение. — Но не смятам, че някога ще станеш прочут художник. Жалко.

Дебни, който несъмнено очакваше нравоучителна лекция, любопитно я погледна.

— Как тъй, госпожице Ани? Дядо казва, че ще стана какъвто пожелаея.

— Разбира се — сви рамене тя. — Но само ако си правиш труда да ходиш на училище, за да получиш образование.

Дебни се нацупи и скри ръце в джобовете на джинсите си.

— Знаех си, че ще изтърсите нещо такова. Ама аз ходя... през повечето време. Но днес не мога. Няма кого да заведа за Деня на професиите в класа на госпожица Етингтън.

След подробен разпит се оказа, че Дебни и съучениците му се редуваха да канят членове на семействата си, които да разказват на класа за своите професии. Днес бе негов ред и той бе поканил Оскар. Но дядо му беше в болницата.

— Ще кажа на госпожица Етингтън, че съм бил болен — обясни той. — Нямам други роднини... Само дядо...

— Е... Ти обаче имаш приятели — бавно каза Ани и замислено го изглежда.

— Като господин Джейк?

— Да. И...

— Значи ли това, че ще дойдете?! — Живите кафяви очи на Дебни проблеснаха с внезапен ентузиазъм. — Наистина ли ще говорите пред класа?

— Ще бъда поласкана, ако ме поканиш.

Училището на Дебни се намиреше близо до клуба. Старата двуетажна сграда с керемиденочервена гипсова мазилка бе далеч от улицата, зад едно игрище, скрита в сянката на няколко огромни магнолии.

След няколко кратки приветствени думи, изречени от госпожица Етингтън, Ани се разположи зад учителското бюро и заразказва на тридесетте малчугани, зяпнали я с широко отворени очи какво е да си певица в нощен клуб. Дебни седеше на предния ред и сияеше.

Накрая госпожица Етингтън, червенокоса и луничава, приблизително на възрастта на Ани, даде тон за вълна от ръкопляскания. Ани се обърна към вратата, изненадана от нечий твърде силни аплодисменти. За нейно учудване там стоеше Джейк и се усмихваше одобрително. Точно тогава удари звънецът.

— Как разбра къде да ни откриеш? — попита Ани след няколко минути, докато вървяха към реката, за да купят обещания сладолед на Дебни.

— Джо, един от файтонджиите на Бърбън стрийт, ви е видял накъде отивате. — Сплете пръсти с нейните. Дебни бе избързал

напред. — Ти направи нещо много хубаво за момчето, като се съ согласи да отидеш в училището с него.

Ани сви рамене, леко смутена:

— О, това не беше нищо.

— И все пак, не всеки би го направил. Като те видях пред класа, успях да си те представя като учителка.

Тя не отвърна. Смяташе, че е оставила стария живот зад гърба си.

— Представих си и нещо друго — настоя Джейк. Бяха спрели за момент на ъгъла на Ройъл стрийт, за да изчакат уличното движение. — Няма ли да ме попиташ какво е то?

Толкова го обичам, помисли Ани и се взря в очите му. Силната му ръка, хванала нейната, я караше да се чувства желана и закриляна. С него светът бе по-хубав. Неговото присъствие и внимание я изпълваха с щастие, че живее. Въпреки това не бе сигурна, че иска да чуе онова, което щеше да ѝ каже.

— Мога да си те представя като майка — продължи той. Опасенията ѝ се оправдаха... — Ти ще обичаш детето си. Не само като безпомощно малко бебе, но и като палаво, буйно хлапе на възрастта на Дебни...

Или на Джейми, добави тя наум. Джейк не бе в състояние да престане да страда за сина си. Но макар че сърцето ѝ се бе разтворило за Джейк след откровените му думи в градината на Джейкъбсънови, Ани започваше да се тревожи от посоката на мислите му.

— Никога не съм обмисляла дали да имам собствени деца — възрази тя.

— И аз също, преди да ми се случи. — Пресякоха улицата. — Но сега, ако всичко е наред, съвсем съзнателно ще се постарая да създам свой наследник.

Каквато си беше глупачка, думите му я накараха да се разтопи от копнеж. Във въображението ѝ неволно проблесна картината на тяхната любов, окриляна от стремежа да създадат дете. Видя себе си с брачна халка на пръста, на ръце с неговото дете. Представи си дълбоката му обич към детето им, която щеше да облекчи неговото страдание от загубата на Джейми.

Чувствата и майчинският ѝ инстинкт сякаш се бяха съюзили, за да я победят. Но ако се оставеше на мечтите, които той ѝ внушаваше,

щеше да извърши възможно най-несправедливото нещо. В края на краищата, тя бе дъщеря на майка си, а не ангел, както смяташе той.

Тримата с Дебни минаха покрай художниците, подпрели картините си на желязната ограда, опасваща парка Джексън Скуеър. Влязоха през портата и застанаха пред конната статуя на героя на Ню Орлиънс, който след толкова години все още гордо пазеше града от британците.

На подиума под дърветата свиреше джаз група, край която се бе събрала малка тълпа. Наоколо прелитаха гълъби с надежда да намерят някоя троха. От другата страна на парка народът се бе скупчил около един барабанист. Гърлената свирка на параход процепи въздуха.

— Господин Джейк, госпожице Ани — задърпа ги за ръцете Дебни. — Там заминава „Робърт Е. Лий“! Хайде да побързаме да го видим!

— Върви, Дебни — с усмивка отговори Джейк. — Ти тичаш по-бързо от нас. Ние идваме след теб.

— Добре! — С цялата бързина на малките си крака Дебни излетя от парка и се втурна към кея.

Джейк обгърна с ръка раменете на Ани.

— Просто ми се щеше да остана за минутка насаме с най-хубавото ми момиче. — Повдигна брадичката ѝ така, че тя бе принудена да срещне погледа му. — Нетърпелив съм да го целуна и да разбера защо внезапно стана мълчаливо.

Ани не знаеше какво да отвърне. Стоеше неподвижно с впити в него очи. Бе обзета от противоречиви чувства.

— Значи не искаш да ми отговориш? — Сведе устни към нейните и ги обсипа с многобройни леки обезоръжаващи целувки. — Как да не се възползвам, когато ме гледаш по този начин, Ани? — каза Джейк накрая. — Тази вечер не сме на работа. Хайде да идем да погледаме парахода на Дебни, за да възвърнеш доброто си настроение. А след това ще ти докажа колко си неотразима...

ДЕСЕТА ГЛАВА

За тях бе станало обичайно да се любят надвечер, скрити в апартамента на Джейк от шумотевицата на Френския квартал, който се пробуждаше за нощния живот. Когато и двамата бяха свободни, се качваха горе по негласно споразумение. Сваляха обувките и разкопчаваха горните си дрехи. В началото преднамерено не се докосваха. Задоволяваха се само да се милват с очи, за да продължат момента на очакване. Обикновено Джейк приготвяше нещо за пиене, най-често чай с лед. Тя изтичваше боса след него в кухнята. Облягаше се на бара, покрит с дебела плоча от червен антилски мрамор, и наблюдаваше как Джейк вади от хладилника леда и изстудените чаши. Понякога започваха играта още тук. Джейк я закачаше, като опитваше да свали бельото ѝ, а тя се преструваше, че не иска. Или пък Ани взимаше ледено кубче и неочаквано го прокараваше по мускулите на ръката и рамото му. Надавайки изненадан вик, той я приковаваше към бара, точно както ѝ се искаше.

С напитките в ръце, започваха да се целуват — отначало бавно, като си позволяваха възхитителни и възбуждащи волности със свободните ръце. Целувките им неизбежно се задълбочаваха и ставаха по-разгорещени, а ласките им — все по-предизвикателни и смели. Скоро се налагаше да използват и двете си ръце. Оставяха чашите и се съсредоточаваха върху интимната игра. Ако този ден Джейк пожелаеше да играе ролята на прелъстител, настояваше да останат в кухнята, като на няколко пъти я възбуждаше до трепетния краен предел, преди да я отнесе на ръце в леглото. Когато беше неин ред, а той желаше да бъде пасивен, тя коленичеше и му доставяше също тъй еротични удоволствия.

Крайният резултат винаги бе един и същ. Двамата се озоваваха в голямото му легло под мрежестия балдахин, копнеещи да изтръгнат един от друг мистериозното и жадувано тайнство на любовното единение.

След това се завиваха с леките чаршафи и се унасяха за час-два в блажен сън, притиснати в прегръдките си. По-късно, когато слизаха в клуба, погледите, които си разменяха в задимената препълнена зала, бяха изпълнени със спомени от следобеда. Ти си моя, напомняха ѝ сините му очи от отсрещния край. Да, твоя съм, отвърщаше нейният поглед. Прекрасно е да се усещам обсебена от теб.

Този следобед обаче Джейк се държеше особено, а в сините му очи проблясваше искра, от която Ани се боеше. Тя усети промяната още щом отключи вратата и влязоха в апартамента. Въздухът сякаш бе зареден с електричество.

— Знаеш ли какво означаваш за мен, Ани? — Той положи ръце на раменете ѝ и я изгледа въпросително.

О, Джейк, безмълвно замоли тя, не поемай риска с мен. Моля те, скъпи! Остави нещата такива, каквито са...

Той се наведе и целуна косите, носа, клепките ѝ. Ръцете му покриха гърдите ѝ.

— Толкова си загадъчна! Все още си така далечна, макар че сме толкова близки. Осъзнаваш ли как копнея да те имам истински, да те накарам да ми разкриеш всяка твоя тайна?

Палците му мачкаха зърната ѝ през памучния плат на блузата. Ани изпита болезнено желание. Инстинктивно изви тялото си към неговото и той я притисна силно.

Та аз съм готова за него веднага, помисли си Ани и смисълът на думите му се загуби в горещия поток на страстта ѝ. Може би трябваше да се отдръпне, да си отиде оттук и да изчезне от неговия живот, преди да му е причинила истинско страдание. Но когато я докосваше, тя нямаше сили да се бори със себе си. Бе се превърнала в пленница на собствените си чувства...

Джейк я поведе нагоре по витите стълби. Ани знаеше, че още не се е предал. Той я съблече, сетне свали ленените панталони и бялата си риза и ги захвърли на пода. Застанала пред него с паднала над челото ѝ руса коса, Ани го гледаше със затаен дъх. Днес в очите му гореше сурова решителност. Синият страстен огън, който тя обожаваше, пламтеше по-буйно отвсякога. Нещата между тях наистина се бяха

променили. Ани изпита необясним страх. Ала да се бори срещу порива на любимия мъж бе все едно да се съпротивява на океанския прилив.

Като я целуваше страстно и ненаситно, Джейк я положи на леглото и я покри с твърдото си тяло.

— Там, в парка, говорех сериозно — каза той и внимателно раздели краката ѝ. — Не се преструвай, че не си ме разбрала. Трябва да си сляпа, глуха и няма, за да не усещаш какво изпитвам към теб, да не се досещаш как пламвам само при мисълта, че някой ден бих могъл да те даря с дете...

— Джейк, моля те! — Думите ѝ прозвучаха рязко. Дълбоко в нея обаче се бе надигнал някакъв неподозиран женски копнеж. — Като знай, че ти искаш това, ме караш и аз да го поискам. Но не трябва... Скъпи, още не съм готова да имам дете. А вероятно никога няма да бъда...

— Може би. Но ще те накарам да го поискаш!

Устата му покри нейната и заглуши отговора ѝ. Решително и твърдо като никога той ѝ налагаше с тялото си онова, което не бе пожелала да приеме чрез думите му, заставяше я да му се отдаде до крайния възможен предел.

Сега, когато бяха свързани в едно, Джейк започна да се движи, също както когато свиреше — поддържаше неотклонния ритъм, оставяше чувствата си да проблеснат за миг, сетне навлизаше все по-дълбоко в нея, докато накрая усети, че я е завладял цялата. Понесена към висини, които никога преди не бяха достигали заедно, тя лежеше в прегръдките му, опиянена от вихъра на страстта.

Господи, помогни ми, помисли тя, миг преди да се разтвори в разтърсващата буря на екстаза. Действително искам да имам дете от него, да имам и Джейк! Завинаги!

Разумът ѝ се възвърна, а с него и угриженото мълчание. Джейк, облегнат на възглавниците, изглеждаше някак унил. Той безмълвно пушеше и сякаш чакаше отговор. Тя зарови лице във възглавницата и упорито затвори очи. Джейк като че ли вярваше, че устремът на любовта му ще промени решението ѝ.

Ани се унесе в неспокойна дрямка. Когато се събуди, видя Джейк, разположен удобно в едно от кожените кресла, да оставя

слушалката. Бе гол и се върна в леглото.

— Сега, когато Моуръл одобри окончателния проект за центъра „Флорида“ и съвсем скоро ще обявим търг за построяването му, искам да празнуваме. — Сините му очи отново искряха с обичайния си блясък. — Смятам тази вечер да изхарчим част от печалбата за една истинска креолска вечеря в любимия ми ресторант.

Те се изкъпаха заедно. Джейк вече не изглеждаше замислен. Напротив — бе олицетворение на добро настроение и любезност, сякаш бе решил да сломи у нея всяка съпротива. Тя усети, че е взел някакво решение и си е изградил план на действие, макар още да не желаете да ѝ го разкрие.

Когато влязоха в обзаведеното с вкус фоайе на ресторанта „Арно“, навън вече се бе стъмнило. Докато бе спала, Джейк бе запазил маса. Красив и непринуден, облечен в снежнобяла риза, графитеносив костюм и вратовръзка, той бе посрещнат почтително от портиера и управителя, който увери господин Сейнт Арнолд, че масата е приготвена.

— Тази вечер ще ви сервира Робер — каза управителят, като произнесе името с френски акцент, и ги поведе към уединена ъглова маса близо до прозорците от матово стъкло. Внимателно поднесе стол на Ани, след което добави: — Добър апетит! Надявам се, че ще прекарате чудесна вечер.

Ани се огледа. Имаше късмет, че бе облякла най-елегантния си тоалет, дълга до земята черна права рокля с голяма яка, прихваната на раменете с малки ширити. Ресторантът „Арно“ бе олицетворение на елегантността. Клиентите очевидно бяха богати и облечени изискано. Келнери в смокинги и плисирани жаба сновяха дискретно между масите с безупречно бели покривки. Върху тях имаше вази с букети жълти маргарити, позлатени прибори и салфетки, сгънати като малки пирамиди. Кристални полилеи разпръскваха приказна светлина. Окачените на тавана вентилатори лениво раздвижваха въздуха, разлюляваха листата на палмите в саксиите и заглушаваха едва доловимите и без това разговори на посетителите.

Мъж и две жени от съседните маси им се усмихнаха и ги поздравиха. Някаква ослепителна брюнетка, леко напомняща Йоланд, която вечеряше с възрастен господин, кимна хладно на Джейк и изгледа Ани със завистливо любопитство.

Джейк повече отвсякога приличаше на френски креол. Изглеждаше като у дома си сред това обкръжение, където храната и виното трябваше да се приемат сериозно, макар и с известно изтънчено равнодушие. Малките бръчици около устните му издаваха неговото добро настроение. Менюто им бе върчено с церемониалност, сякаш бе древен папирус с огромно значение, приеман от римски сенатор.

— Усмихни се, Ани — подкани я той. В сините му очи нямаше и помен от предишните проблеми — Това е сложна и възхитителна игра. Най-добре е да не я приемаш навътре и да се наслаждаваш на обстановката. Тук обслужването е безукорно, но заведението не е снобско. Няма дори подноси с хляб и масло. Според креолската традиция няма нищо лошо, ако натрошиш хляба по покривката. В случай че не го направиш, келнерът ще трябва да почиства въображаеми трохи от масата.

По нейна молба той поръча ястията и за двама им. Споразумяха се да си разделят най-пикантните парченца.

— Тази вечер трябва да се оставиш напълно в ръцете ми — каза Джейк. — Искам да се отпуснеш и да ми позволиш да те нахраня.

Всъщност за тази вечер той изглежда бе избрал като тема за разговор удоволствията на хубавия живот. След като донесоха виното, ѝ разказа историята на ресторанта.

— Той има забележително минало. Горе има трапезарии, които се заключват отвътре, за да осигурят възможно най-голяма интимност. Не е трудно да си представиш как са били използвани в разпътното минало на града.

Ордьоврите пристигнаха. Джейк бе поръчал стриди. Ани откри, че умира от глад. Келнерът напълни повторно чашата ѝ със замайващо бяло вино.

— Тези места са част от онова, заради което си струва да се живее — продължи Джейк и вдигна чаша към нейната. — Те са част от равновесието между удоволствието и работата...

Докато се хранеха, той продължи да говори за равновесието — за любовта си към джаза от една страна, и „порядъчната“ си кариера на архитект — от друга. Говореше за контраста между живота в града и онова, което бе открил сред дивата природа на езерото, където Ани бе отраснала.

— Сега, когато видях тази красота, съм убеден, че няма да бъда щастлив да живея само в града — продължи той. — Искam да се връщам там отново и отново, да намирам онзи неповторим покой...

Когато преполовиха вечерята, той поръча втора бутилка вино. Докато говореха и си разменяха хапки от възхитителните ястия, чашата ѝ непрекъснато бе допълвана. Когато чиниите бяха опразнени и поръчаха кафето, Ани се чувстваше свършено отпусната, почти хипнотизирана от думите му.

Постепенно, докато вечеряха и разговаряха, нощта се бе спуснала. Светлините на града вече просветваха празнично през матовите стъкла край масата им. Бръмченето на разговорите на съседните маси леко се бе усилило.

— Винаги съм смятал равновесието за нещо важно — говореше Джейк с дълбок тих глас, хванал ръцете ѝ в своите. — Но понякога забравям, че трябва умение, за да го постигнеш — да вършиш онова, което за теб изглежда най-важно, но също така да обръщаш внимание на другите, не по-малко важни, неща в живота си. Както повечето хора, и аз съм склонен да избягвам промените и криещите се в тях рискове. Преди да се появиш в живота ми, си мислех, че съм успял да постигна задоволителен компромис. Бях обичал и бях загубил следователно, не биваше да си позволявам нови увлечения, ако не исках да изгубя твърде много. В интерес на собствената си безопасност се бях обрекъл на живот без ангажменти, в който липсваха твърде задължаващите удоволствия на любовта... — Потокът на мисълта му се прекъсна, когато келнерът се приближи, като буташе пред себе си количка, отрупана с различни видове ликьор.

Собственикът ви изпраца своите поздрави и се надява, че господин Сейнт Арнолд и прекрасната госпожица Дюпре ще пожелаят да опитат кафе брюло — обяви келнерът. — Той е чувал как пее госпожица Дюпре и много я е харесал. Поръча ми да добавя, че също така много му харесва да вижда влюбени хора...

Джейк леко се поклони в знак на благодарност към собственика, който ги наблюдаваше от отсрещния край на залата. Приготовлението на екзотичното кафе, ароматизирано с портокали, подправки и ликьор, бе цяло представление. Множество глави се обърнаха към тях, когато келнерът запали горелка и смеси по малко от различни бутилки — „Гран Марние“, ром, „Крем дьо банан“ и коняк, с тъмното кафе с цвят

на цикория, поставено в сребърен кафеник. Обели във формата на спирала кората на един портокал, шпикован със зърна карамфил, и запали сместа от кафе и ликьори. След това сръчно гребна лъжица от течността и я изля върху портокала, който за момент проблесна във водопад от синкав пламък.

Кафето, поднесено в малки чашки, бе възхитително.

— Никога не съм предполагала, че кафето може да опие — призна Ани, като допиваше втората чашка.

— Сигурен съм, че добрият ми приятел, собственикът на заведението, е целял тъкмо това. — Джейк се усмихна и прокара пръста си по ръба на своята чашка с преднамерено чувствен жест. — Ако си свършила, защо не си тръгваме? — внезапно каза той и остави чашата настрана. — Искам да отидем някъде, където да мога да те целуна.

След като уреди сметката и остави щедър бакшиш, той ѝ помогна да облече жакета си. Навън свежият въздух я замая. Тя закрачи по-несигурно, колкото очакваше.

— Май те хвана — весело забеляза Джейк и я прегърна здраво през кръста. — Хайде, скъпа... Една нощна разходка ще ти се отрази добре. Искам да те целуна на лунната пътека над реката. Докато Дебни беше при нас, нямаше как да го направим.

Те извървяха седемте къси пресечки от „Арно“ до Джексън Скуеър. Джейк целуваше ухото ѝ и непрекъснато я закачаше. Когато стигнаха до кея, Ани се заливаше от невъздържан смях. Пред тях блестеше лунната пътека, а по леките вълни на реката се полюшваше ярко осветен параход, закотвен на пристана.

— Вече не можеш да се изплъзнеш от мен, Ани. — Джейк я взе в прегръдката си и докосна устните ѝ със своите. — Сега, когато си се отпуснала, ще те накарам да ме изслушаш и ще настоявам за отговор.

— О, не! — възпротиви се тя. Още не искаше да забележи сериозността, скрита в думите му. — Не е честно... Собственикът на ресторанта беше на твоя страна.

— Може би е така — призна той. — Често ходя там. Но той за първи път ме вижда влюбен.

— Е, и аз не оставам свършено безучастна в твоята компания — отвърна тя и обви ръце около врата му.

— Не така, Ани. — В гласа му прозвуча непозната властна нотка. Ръцете му твърдо хванаха китките ѝ. — Ти си признавала, че ме обичаш... Но само когато сме в леглото и се любя с теб. Кажи го сега... Тук... Кажи, че ще ме обичаш цял живот.

Накрая Ани осъзна важността на това, за което молеше той. Та аз наистина го обичам, замаяно помисли тя. И винаги ще го обичам, без значение какво ще ми донесе бъдещето.

— Да, скъпи. — Тя го погледна в очите. — Винаги ще те обичам.

— О, Ани... — Гласът му бе дрезгав от напиралите чувства. Допря буза до нейната. — Разбираш ли какво означава това? Скъпа, няма да имам нищо против, ако през следващите няколко години си заета само с кариерата си. Както се опитах да ти обясня и преди, това, че те срещнах, промени живота ми. Сега разбирам, че ще имам смелостта да те обичам и че детето, което ще създадем някой ден, няма да отнеме мястото на Джейми. След като се оженим и зная, че си моя, няма да ми бъде трудно да почакам...

— Да се оженим?! — Ани се отдръпна от него и го погледна съвършено объркана. — Това ли искаш? Да се омъжа за теб?

В очите му проблесна предупреждение.

— През целия ден знаеше, че ще ти предложи точно това.

— О, Джейк... — Тя извърна лице.

Всички стари съмнения и болки отново бяха завладели сърцето ѝ. Опитът ѝ да открие каква е била Соланж приключи безуспешно. А и сега нещата изглеждаха по-лоши, отколкото преди да научи каквото и да било за миналото на майка си. Най-сетне бе изправена пред дилемата, от която се бе страхувала. Ани бе дъщеря на Соланж. Затова не можеше да рискува да нарани Джейк — дори загубата му да я убиеше.

Красив и безмълвен, той очакваше отговора ѝ.

— Съжалявам, Джейк — най-после прошепна тя. Гласът ѝ бе толкова тих, че той се наведе, за да я чуе. — Знай, че не те излъгах, когато ти казах, че те обичам. Но не мога да се омъжа за теб!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Безмълвни и нещастни, двамата влязоха в тъмния апартамент. Джейк бе изтъкнал всички възможни аргументи против решението ѝ. Бе поискал от нея да му посочи причината за категоричния ѝ отказ. Но когато се бе опитала да му обясни инстинктивните си опасения, не бе успял да я разбере. Вместо това се бе разгневил, когато тя беше настояла, че твърде много прилича на майка си и няма да оправдае надеждите и мечтите му.

— Още от началото имаше право да ме отбягваш — прошепна тя, копнееща да го притисне в обятията си, но решена да се сдържа. — Винаги съм знаела, че съм като нея, макар да се преструвах, че не е така... Дори пред себе си. Не ти трябва от още една Лоуръл, с която да изградиш живота си само за да откриеш отново, че всичко е било напразно.

— Не намесвай майката на Джейми! — гневно изрече той, запали цигара и почти веднага я хвърли.

— Не съзнаваш ли, че изобщо не приличаш на нея? А също и на Соланж. Кой ти е втъпил тези мисли? Баща ти ли? Имах различно мнение за него.

— Не е Нед. — Почти бе овладяла гласа си. — Няма нужда никой да ми казва, Джейк.

— Тогава може би ще ми обясниш какво означава това, че си щяла да съсипеш живота ми, ако се омъжиш за мен? — заплашително попита той.

Ани му обясни как някой ден може да получи примамливо предложение за работа в Ню Йорк, което не ще успее да откаже. Говореше, макар сама да не вярваше на думите си.

— Как можеш да ме обичаш и същевременно да говориш така? — възпротиви се той.

— Точно защото те обичам, не искам да те нараня. Соланж не само е избягала от Нед. Харолд Дорси, човекът, който преди е бил

съдържател на клуба... — Млъкна, за да си поеме дъх, преди да продължи. — Каза ми, че е била... лекомислена.

— И ти смяташ, че си като нея? — Джейк изруга. — И все пак, не мисля, че ще ме напуснеш, Ани. Познавам те твърде добре. Ти също би трябвало да ме познаваш и да съзнаваш, че не бих ти попречил да пътуваш, ако това е важно за тебе, стига винаги да се връщаш при мен. Колкото до тази идиотщина, че си лекомислена... Как може ангел като теб да бъде уличница? А ти наистина си ангел, Ани. Усещам го всеки път, когато си в прегръдките ми...

Сега, в апартамента, думите му отекваха в паметта ѝ. Джейк си наля питие и запали цигара. Този път я изпуши докрай, сякаш бе последната в живота му. Смутена, Ани се чудеше как да постъпи. Повечето от дрехите ѝ бяха в гардероба му. През последните няколко седмици домът му постепенно се бе превърнал и в неин.

— Може би ще се наложи да отида у Сали. Поне за тази вечер — наруши тя тишината.

— Не! — отговори ѝ незабавно. — Не искам да си отиваш.

Тази нощ не се любиха. За първи път тя се почувства неудобно без нощница и взе една от неговите стари ризи. Джейк я изгледа, без да продума, изгаси лампата, целуна Ани и заспа.

О, Джейк, мислеше си тя, докато лежеше будна до него. Не знаеш как копнея да бъда такава, за каквато ме мислиш! Веднага бих приела предложението ти, ако бях сигурна, че връзката ни ще е трайна!

Ами ако се бе оставила да бъде преследвана от миналото и грешките на Соланж само защото не я бе познавала?

На сутринта Джейк излезе рано, защото имаше делова среща в архитектурното бюро. Ани трябваше да поеме смяната си в ресторанта. Следобед се върна в клуба, за да репетира с пианиста, който щеше да замества Оскар до оздравяването му. Но заместникът не се появи. Тя замислено седна пред пианото и си затананика една от меланхоличните песни от Кейджън.

— Здравей, Ани — каза някой.

Тя вдигна поглед и изненадано възкликна:

— Хари! Не съм те виждала от векове.

— Бях по работа — засмя се той. — Освен това прекарах доста време с едно момиче от репортерския екип.

— Но това е чудесно!

Хари обаче долови странни нотки в гласа ѝ.

— Как вървят нещата с Джейк? — попита той подозрително.

Тя сви рамене и се нацупи.

— В момента са неустановени. Положението взе да става твърде сериозно. Аз... Мисля, че бих могла да се справя с него, ако... Ако открия какво всъщност е представлявала майка ми, каква личност е била. Но изглежда никога няма да успея.

За нейна изненада лицето на Хари светна. Той седна пред пианото и каза:

— Имам добри новини. Накрая открихме Мари Арнон.

За момент Ани изгуби дар слово.

— Открили сте Мари Арнон?! — Тя развълнувано сграбчи ръцете на Хари и го засипа с въпроси: — Къде е тя? Спомня ли си майка ми? Ще говори ли с мен?

— Почакай. — Кафявите очи на Хари блестяха иззад очилата. — Най-напред ще отговоря на първия ти въпрос. Тя е в старчески дом в Гретна. Всъщност новата ми приятелка Дженифър я откри съвсем случайно, докато правеше някакви проучвания. Тя ми каза, че госпожа Арнон се е съгласила да разговаря с теб.

— О, Хари! — Безкрайно щастлива от новината, тя го прегърна и звучно го целуна по бузата. — Ти си чудесен! Толкова съм ти задължена!

Нито тя, нито той забелязаха Джейк, който бе влязъл тъкмо навреме, за да види сцената между тях.

— Предполагам, че Джейк е в офиса — каза Хари, когато най-после Ани се отдръпна от него. — Ако искаш, вземи колата ми и тръгни веднага. А Дженифър ще мине да ме вземе.

Ани се настани в спортната кола на Хари. Корветът на Джейк го нямаше. Тя подкара по Сейнт Питър стрийт и пое към магистралата. След около половин час щеше да се изправи пред Мари Арнон. Трябваше да чуе онова, което възрастната жена щеше да ѝ разкаже...

Когато достигна моста на Мисисипи, една мисъл внезапно проблесна в ума на Ани. Повече от всичко на света би ѝ се искало да чуе, че онова, което знаеше за Соланж, не е вярно. Искаше ѝ се Мари

Арнон да каже, че майка ѝ е била неразбрана съпруга, насила заставена да направи погрешен избор. Надяваше се петното върху собственото ѝ име, както и върху това на Соланж, да бъде изчистено, за да получи моралното право да живее с Джейк, както желаше сърцето ѝ.

Сякаш буца бе заседнала в гърлото ѝ, когато паркира в сянката на клонестия дъб пред ниската тухлена постройка на старческия дом. Тук можеха да рухнат всичките ѝ надежди. Непокойна и леко замаяна, влезе в сградата. За нейна изненада, жената на рецепцията изглежда я очакваше.

— Божичко, да, госпожа Арнон говореше само за вас — рече тя. — Разказваше на всички как дъщерята на нейна стара приятелка ще дойде да я види след толкова години.

Те тръгнаха по дълъг, покрит с плочки, коридор към „клетката на госпожа Арнон“, както я нарече жената — отделение, състоящо се от спалня и всекидневна, обитавано от четири възрастни жени.

— Ето това е госпожата, която искате да видите — каза тя, посочвайки с глава слабата старица, седнала в шезлонг до прозореца.

Ани направи крачка, след това още една. Мари Арнон вдигна поглед. Светлосивите ѝ очи проблеснаха, сякаш я бе познала.

— О-о-о... Това сте вие! — Гласът на Мари Арнон трепереше. Тя протегна ръце към Ани. — Толкова много приличате на вашата майка! Бих ви познала навсякъде. Моля... Моля ви, седнете. Извинявам се, че съм заела най-хубавия стол.

Като на сън Ани пристъпи напред и пое ръцете на госпожа Арнон в своите. Макар и крехки и покрити със сини вени, те бяха изненадващо силни. Старицата поклати глава с мила и печална усмивка.

— Малката Ани... Така ви помня... Малка и пълничка, с прекрасна мека руса коса като ангелче. Сега я боядисвате, нали? Като майка ви. И сте също така красива.

Явно хазайката на Соланж имаше добра памет.

— А аз... Аз живеях ли тогава с майка ми в „Оуклийф“? — попита Ани.

— Няколко месеца... Докато баща ви дойде да ви отведе. — Лицето на старата жена помръкна. — Това стана, докато майка ви беше на работа. Нед пристигна с един полицаи и документ от съда. По-късно аз трябваше да разкажа на Соланж какво се бе случило...

По внезапно променения тон на Мари Арнон за Ани не бе трудно да се досети колко разстроена и беззащитна е била майка ѝ тогава.

— А аз... Липсвах ли ѝ? — Чувстваше се като глупачка, но отчаяно ѝ се искаше да узнае истината. — Зная, че въпросът ми е глупав. Но след това никога не съм я виждала. Дори не си я спомням...

— Горкичката! — Мари Арнон съчувствено я потупа по ръката. — Едва ли това ще ви донесе кой знае каква утеха след толкова години, но вашата майка наистина ви обичаше. Освен музиката, единствено вие изпълвахте живота и мислите ѝ. Загубата ви разби сърцето ѝ.

— Тогава защо не е дошла да ме вземе?

— Не можеше да го стори. Съдът беше прехвърлил родителските права на баща ви. Във всеки случай, това беше много отдавна. Тогава съдиите не гледаха благосклонно на нейната професия. А и баща ви беше порядъчен човек, а тя го беше напуснала по собствена воля.

При тези думи Ани стисна очи и си спомни злостното подмятане на Харолд Дорси: „Всяка нощ тя беше с различен мъж...“.

— Била е и с други мъже, нали? — прошепна тя. — Те са били причината да не посмее да се бори с баща ми за мен... И заради тях той не е искал да ме остави при нея.

— Мъже ли? — намръщи се Мари Арнон. — Не разбирам. Доколкото зная, Соланж и баща ви не бяха разведени. А в краткия ѝ живот нямаше никакви други мъже.

— Но Харолд Дорси ми каза...

— Дорси? Онзи негодник, съдържателят на клуба? — Възрастната жена се разтрепери от гняв. — Кажете ми, Ани, какво ви е казал Дорси?

— Твърдеше, че е била уличница. Жена, която прекарва всяка нощ с различни мъже. Аз... Не исках да му повярвам. Но не успях да открия никой друг, който да знае нещо за майка ми. — По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

Мари Арнон я погали по косата.

— Хайде, мъничка, не плачи — утешаваше я тя. — Има си подходящи думи за типове като този Дорси. Но ние сме дами, нали така? Няма да се принизяваме. Позволи ми да ти обясня как стоят нещата в действителност. Твоят мил господин Дорси имаше зъб на Соланж. Макар че работеше в клуба му, тя не му позволи да опетни добродетелта ѝ.

— Значи си е измислил за всички тези мъже само за да си отмъсти? — Ани поклати глава. — Съжалявам, но не вярвам.

— О, не ги е измислил. Майка ти беше красива жена — ти си нейно копие. Когато Соланж пееше, мъжете се тълпяха около нея. А тя все пак беше жена и се радваше на възхищението им. Но никога не е спала с никой от тях. Дори след като Нед те отведе. „Аз още съм омъжена жена, Мари“, казваше ми Соланж. „Дори съпругът ми да си мисли, че съм уличница“. Усещах, че възнамерява някой ден, след като пожъне голям успех, да се върне у дома и да накара Нед да разбере какво е искала да постигне...

Няколко минути двете седяха мълчаливо. Накрая Ани вдигна поглед и срещна съчувствения поглед на старицата.

— Но се е разболяла, нали? — Гласът ѝ трепереше.

— Да. — Погледът на старицата бе зареян надалеч. — Грижех се за нея в пансиона. Но болестта ѝ бързо се влошаваше и се наложи да постъпи в болница. Тя не ми позволи да повикам баща ти или семейството ѝ от Вашри. Няколко пъти ходих да я видя в болницата, преди да почине...

Но Мари бе скътала и по-весели спомени. Разказа за неповторимостта и таланта на своята приятелка, за любовта ѝ към детето, което бе взела със себе си по пътя към постигането на мечтата си...

Когато двете жени се сбогуваха, бе почти шест часът. Ани горещо благодари на старицата за спомените, дори за тези, които я бяха накарали да се разплаче. С готовност обеща да дойде отново. Мари Арнон здраво стисна ръцете ѝ, сякаш с неохота я пускаше да си иде.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че те видях, мила моя! — каза приятелката на Соланж.

Ани се завърна в града, унесена в мисли. Харолд Дорси лъже, радостно си повтаряше тя отново и отново. Въпреки неговото желание да ѝ причини болка, въпреки ревността на Нед, бе узнала, че майка ѝ е била жена със строг морал. При това я бе обичала достатъчно, за да я вземе със себе си. И не бе напуснала баща ѝ с намерението да заживее безпътен живот.

На Ани ѝ хрумна нова мисъл. За Соланж и Нед бе невъзможно да намерят разрешение. Пуснал здрави корени в Хума, край езерото, той категорично бе отказал да последва жена си в града заради кариерата ѝ на певица. Соланж бе живяла затворена в малкото градче, лишена от възможност за изява. Когато накрая не бе издържала и се бе отправила към големия град, ревността на Нед го бе заслепила и не му бе позволила да прозре истината. Никой нямаше вина. И двамата обичаха детето си. Ани дори се досещаше, че любовта между родителите ѝ не бе изчезнала. Раздялата им сигурно е била твърде мъчителна. Но техните различни светогледи и мечти бяха влезли в конфликт...

Душата на Ани преливаше от радост. Тя осъзна колко дълбоко бе желала още от първия миг Джейк да я вземе в обятията си. Той живееше в Ню Орлиънс, а не в Хума, и джазът бе част от живота му. Само преди два дни ѝ бе загатнал, че би идвал с нея край езерото и с готовност би споделил тази част от живота ѝ. Освен това бе заявил, че няма да се възпротиви, ако понякога ѝ се налага да пътува, при условие че винаги ще се връща при него...

Дори някой ден мога да му родя дете, щастливо си помисли Ани. Какво чакам, да настъпи Второто пришествие, преди да му кажа „да“?!

Когато спря откритата кола на Хари на малкия паркинг, корветът бе на обичайното си място. Дали Джейк беше горе? Тя внезапно пламна от желание да сподели какво бе научила. Но след това си спомни, че рисунките за проекта в Сейнт Питърсбърг още не бяха довършени и той надали беше в апартамента. Вече бе седем без двадесет. В двора се носеше музика. На барабаните седеше някой друг, а пианистът все още го нямаше. Джейк трябваше да е в клуба както обикновено.

Но той не бе на обичайната си маса. След миг тя го забеляза, седнал на бара, с чаша уиски в ръка и с гръб към музикантите. До него силно гримирана брюнетка напразно се опитваше да привлече вниманието му.

Нещо не е наред, помисли си Ани. Обзета от лошо предчувствие, тя седна на столчето от другата му страна. Когато Джейк я забеляза, тъмните му вежди леко се повдигнаха.

— Наздраве! — лаконично каза той и надигна чаша. — Не очаквах да те видя тук тази вечер.

— Но... Защо не? — изненада се тя.

— Мислех, че може да сте излезли някъде с Хари — сви рамене Джейк.

— С Хари ли? Не разбирам... Скъпи, аз заех колата му, за да отида до Гретна и да видя Мари Арнон! Тя е там, в старчески дом. Хари я беше открил.

За момент в сините му очи проблесна интерес. След това равнодушно каза:

— Предполагам, че си му била много благодарна.

— Разбира се, че ще съм му благодарна! — Ани положи ръка върху неговата. — Нима очакваш обратното? Джейк, държиш се странно, сякаш криеш нещо.

— Сякаш крия нещо? — Той тихо изруга. — Не се опитвай да ме правиш на глупак, Ани. Днес ви видях как се прегръщате с Хари. Но няма нужда да ми напомняш... Ти си свободна и можеш да се отблагодаряваш както си искаш... И на когото искаш.

За момент тя го изгледа втренчено, като се опитваше да проумее смисъла на думите му.

— Ти мислиш... че Хари и аз... — Ани си припомни следобедната сцена край пианото. — Ти не вярваш на това, нали? — тихо попита тя.

— Има ли значение? — Той бутна чашата си към бармана и поръча още едно уиски. — Снощи ти ми разказа играта. Майка ти е била уличница, затова ти също трябвало да станеш като нея. И си се заела да го докажеш, бог знае поради каква щура приумица. Но не очаквай да се мъкна подире ти и да ти гледам сеира, скъпа. Това е всичко.

Ужасена от думите му, Ани почувства как в нея се надига гняв, упоритият кейджънски гняв, който бе наследила от Нед.

— Може би аз съм тази, която не трябва да се мъкне подире ти! — заплашително каза тя.

— Ако искаш да прекратим договора, от моя страна няма да има никакви възражения. — Той се изправи, без да дочака поръчаното питие, обърна се и се отправи към двора.

Ани го проследи с поглед. Усещаше, че ѝ прилошава. И все пак бе твърде разгневена, за да заплаче. Добре, помисли тя извън себе си от яд. Нека бъде както ти искаш, Джейк. Няма смисъл да настоявам да

изслушаш истината. Не мога едновременно да бъда певица и да съм обвързана с мъж, неспособен на доверие.

По-късно щеше да вземе дрехите си от апартамента му. Понесена от вихъра на възмущението си, Ани изхвърча от „Изгубения рай“. Надявам се, че Стивън Моуръл говореше сериозно, когато каза, че мога да размисля над предложението му, мислеше тя, докато вървеше към дома на Сали. Както и за връзките, с които може да ми помогне!

Бе решила твърдо тази вечер да му се обади!

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

За щастие, когато пристигна в апартамента, Сали я нямаше. Със смесица от облекчение и съжаление Ани успя да набере още от първия път личния номер на Стивън Моуръл. Той все още не бе подписал договор с друга певица.

— Много се радвам, че промени решението си — рече богатият бизнесмен. — Предполагам, че би могла да дойдеш в Сейнт Пит няколко седмици по-рано? Разбира се, ще бъде необходимо време, за да се подготви програмата. Но също така може да ти хареса и промяната на обстановката. Междувременно ти гарантирам работа като певица. Имам дял в едно малко кабаре тук, в Дженъс Лендинг.

Ани остави слушалката с натежало сърце. До изтичането на сегашния ѝ договор оставаха само още две седмици, а Джейк бе заявил, че и без това няма причини да не го прекрати. Какво значение имаше кога ще напусне, щом той искаше Ани да си иде?

Един час по-късно, само по бикини, тя се бе свила в леглото и се чувстваше безкрайно нещастна. Изведнъж някой започна да блъска по вратата.

— Отвори ми! — извика Джейк. Дълбокият му глас бе дрезгав от вълнение. — Дълга ти извинение, скъпа.

Замаяна, тя колебливо откrehна вратата.

— Хари се върна в клуба преди двадесет минути... с новата си приятелка — разкаян призна той. — Някой му беше казал какво се е случило между нас.

— И той ти изясни положението?

— Да, постави ме на мястото ми. Беше ужасно ядосан...

— Аз също съм ти сърдита.

— Имаш пълно право на това, скъпа. Но все пак, кажи, че ще ми простиш и ще дойдеш с мен. Не искам да си отиваш. Никога!

За момент Ани стисна очи.

— Страхувам се, че е невъзможно — призна тя. — Когато каза това... за договора ни... аз позвъних на Стивън Моуръл. Съгласих се

да участвам в концерта му в Сейнт Питърсбърг в края на месеца.

Джейк се втрени в нея.

— Можеш отново да промениш решението си — изрече той и се опита да я привлече към себе си.

— Не, не мога да направя това — възпротиви се тя. — Но не е необходимо да замина незабавно, както той ме помоли. Ще остана, докато изтекат оставащите две седмици от договора ни. Обаче след това трябва да замина. — Решението ѝ беше непреклонно. Джейк усети това.

— Ще го направиш не само защото си обещава, нали?

— Прав си.

Не разбираш ли, безмълвно добави тя, трябва да видя какво ще се случи, ако го направя. Да открия дали нашата любов ще издържи! След като госпожа Арнон ѝ бе казала истината за Соланж, бе готова да поеме риска.

Джейк бе застанал пред нея и я гледаше, сякаш се опитваше да разчете мислите ѝ.

— Кога е концертът? — попита той накрая.

— В събота, след три седмици.

— Добре. След това ще се върнеш в Ню Орлиънс.

— Може би. Още не мога да ти обеща.

Дори на моравата на Бетиа Джейкъбсън, когато ѝ бе разказвал за сина си, на лицето му не бе изписана толкова силна болка.

— Добре тогава, ела с мен вкъщи — помоли той и я прегърна, като преодоля съпротивата ѝ. — Поне ще бъдеш при мен, докато стане време да заминеш...

Тази нощ се любиха бурно и нежно. На Ани ѝ се искаше да заплаче. След това, легнала до него, тя осъзна, че телата им не бяха успели да постигнат предишното единение, което душите им бяха изгубили...

През последните две седмици до изтичането на договора ѝ в „Изгубения рай“ двамата с Джейк живеяха заедно по някакъв нов, непривичен начин. Бяха неразделни и въпреки това помежду им сякаш се бе издигнала някаква бариера, която не можеха да преодолеят. Оскар

излезе от болницата и през последната ѝ вечер в клуба отново седна пред пианото.

— Чух какво се е случило между теб и приятеля ти — каза ѝ той откровено, преди да започнат вечерната програма. — Правиш голяма грешка. Не всеки може да получи това, което ти си намерила.

Ани не се опита да му обясни решението си, може би защото вече не бе сигурна, че разбира самата себе си. Този следобед се бяха любили с Джейк за последен път, а след това дълго бяха останали притиснати един към друг. Вечерта частният самолет на Стивън Моуръл щеше да я чака на летището.

Сърцето ѝ се сви, когато пристъпи и взе микрофона. Джейк седна на барабаните с разхлабена вратовръзка и навити ръкави, разкриващи мускулестите му ръце. Той изливаше в музиката цялото си отчаяние и болка. За голямо удоволствие на публиката следваха едно след друго виртуозни сола. Само Ани и вероятно Оскар и Хари разбираха дълбочината на неговия гняв и тъга.

В целия свят няма друг като него, мислеше си Ани. Беше глупаво да рискува да го загуби. Но положението вече се бе изплъзнало от контрола ѝ. Тя се чувстваше понесена от водовъртежа на събитията, ангажиментите и на собствената си несигурност. Знаеше, че след като пристигне във Флорида, ще бъде разделена от Джейк не само физически. Но трябваше да се изправи срещу неясните си страхове и да ги премахне веднъж завинаги. Трябваше да измие петното на ревността му от сърцето си...

Докато караха към летището, двамата почти не разговаряха. Той положи ръка на коляното ѝ и тя я покри със своята. Но макар че Ани остана външно спокойна, сърцето ѝ се сви, когато видя самолета на Моуръл. След като спряха, към тях приближи униформеният пилот на бизнесмена.

— Може би... — пошепна тя. Когато вдигна устните си към неговите, в очите ѝ заблестяха сълзи. — Може би няма да бъде, както си мислех...

— Ани, не забравяй колко те обичам! — Властно и все пак безкрайно нежно устата му облада нейната. В погледа му се четеше отчаяние.

Тя усети как обожаваното от нея тяло се притиска към нейното, сякаш с физическата сила на любовта си можеше да я задържи. След

няколко секунди Джейк я пусна и прошепна:

— Върни се при мен! — Не очакваше отговор.

Той все още стоеше там, когато самолетът се отдели от пистата и излетя в нощта. О, Джейк, проплака сърцето ѝ от болка, а едва сдържаните дотогава сълзи започнаха да се стичат по страните ѝ. Какво значение имаше кариерата без него?

Но все пак, тя бе дъщеря на Нед Дюпре толкова, колкото и на Соланж. И бе решена да открие по единствения възможен начин какво крие бъдещето ѝ с Джейк...

На летището Клиъруотър в Сейнт Питърсбърг я чакаше самият Моуръл. Той я поздрави с присъщата си приветлива любезност и я качи в лимузината си. Но Ани бе сигурна, че е забелязал подпухналите ѝ очи и се е досетил за причината.

Както ѝ бе обещано, за нея се грижеха като за принцеса. Бе настанена в апартамента за гости, свързан с жилището на бизнесмена на четиринадесетия етаж. Там имаше на разположение перфектно настроен роял Стейнуей. Освен това разполагаше със собствен балкон с изглед към синята шир на Тампа Бей. Лимузината и шофьорът бяха на нейните услуги винаги щом пожелаеше.

Макар че фактически живееше под покрива на Стивън Моуръл, той не направи опит да се възползва от това. Безупречно любезен, бизнесменът ограничаваше повечето от разговорите им в сферата на своя бизнес и нейната професия.

Когато не репетираше със симфоничния оркестър или не беше в компанията на Моуръл, Ани потъваше в дълбините на тъгата си по Джейк. Печеше се на терасата под топлите лъчи на слънцето на Флорида и с часове се взираше в необятните води.

Далеч от самотата ѝ хората караха велосипеди, разхождаха се или поправяха лодките си, наслаждаваха се на бриза, който трептеше в листата на палмите, надвиснали над сънените води.

През краткия период, в който бе пяла в „Изгубения рай“, бе обикнала Ню Орлиънс почти толкова, колкото и Джейк. Градът бе станал и неин дом. Където и да я отведеше кариерата — в Ню Йорк, Далас, даже на ослепителното и луксозно Западно крайбрежие, щеше да ѝ липсва неповторимото колоритно обкръжение на Града на полумесеца, както и присъствието на любимия мъж. Мечтаеше за кроасаните и кафето с дъх на цикория, за дивната пъстроцветна

панорама на Бърбън стрийт. Душата ѝ жадуваше за ласките на Джейк. Знаеше, че без да иска, се е превърнала в негово притежание. Но не бе сигурна, че ще има сили да се върне при него, дори ако пожелаеше да прекрати кариерата си. През изминалата седмица, откакто се бяха разделили, той не ѝ се бе обадил. Може би вече я е отписал, тъжно си мислеше тя.

Когато накрая, в деня на концерта, Ани му позвъни, никой не се обади. Хари не беше в клуба, а и изглежда никой не можеше да ѝ каже къде се намира Джейк. Тя облече бялата, обсипана с пайети, рокля, която Стивън Моуръл бе купил за нея в един от магазините на Бийч Драйв. Среса косата си така, че да падне като сребриста завеса над челото ѝ — както я харесваше Джейк. Тази вечер трябваше да даде всичко от себе си, да направи истинско шоу. След това просто щеше да събере кураж и да поговори с Джейк. Не можеше да избяга от онова, което най-силно желаше.

По време на внушителния поп пикник в Струуб Парк, Стивън Моуръл отведе Ани на вечеря в „Кея“. Бе запазил маса край прозореца в един ресторант за морски специалитети, надвиснал над сините води на залива. Моуръл поръча вино, за да ѝ помогне да се отпусне, и премина направо към същността на намеренията си.

— Вероятно си се питала защо не... Не ти се натрапвах, Ани — каза той и взе чашата си. — От опит зная, че жената винаги усеща интереса на мъжа, затова не се съмнявам, че разбираш чувствата ми към теб.

Изненадана, тя предпочете да замълчи.

— Причината е и отчасти в Джейк Сейнт Арнолд и уважението ми към него — продължи той. — Но има и още нещо. Надявах се, че след като дойдеш в Сейнт Питърсбърг, ще забравиш Джейк и ще видиш у мен мъжа, който може да те съветва и да ти помага. И постепенно ще започнеш да изпитваш към мен някакви чувства. Обаче това не се случи.

— Напълно си прав — откровено каза тя. — Аз много те харесвам. Но съм длъжна да призная, че обичам Джейк от все сърце.

— Тогава, имаш ли нещо против да те попитам какъв е проблемът? — Бизнесменът я изгледа с любопитство.

Изведнъж Ани изпита инстинктивно доверие към любезния си домакин. Тя се реши да свали от плещите си товара на своята самота и

несигурност. Разказа му всичко — за миналото на Соланж и за собствените си опасения, че би могла да повтори грешките на майка си... С треперещ глас му описа облекчението си, когато бе узнала истината, както и безпричинната ревност на Джейк и разкаянието му.

— Джейк и аз останахме заедно до вечерта, когато заминах от Ню Орлиънс — призна тя, като гледаше Стивън в очите. — Но след случая с Хари връзката ни сякаш изгуби нещо, което не знаех как да заменя. Не искам да живея с ревността на Джейк и започнах отново да изпитвам старите страхове.

Стивън Моуръл въздъхна и поклати глава.

— Не разбираш ли как изглеждат нещата за Джейк, Ани? Представи си как ли се чувства той, питайки се какво ли би се случило, ако ти не беше открила хазайката на майка ти и не беше научила истината. Ако бях на негово място, щях да поискам от теб да поемеш отговорността, а не да я прехвърляш върху нещо, което се е случило в миналото.

Ани се втренчи в него, поразена от простотата и логиката на думите му.

— Прав си — бавно изрече тя. — Преди някак си не осъзнавах това. Джейк има право да се чувства предаден. Но... ревността му? Това не е ли същото? Той не ми повярва за Хари, докато сам не се срещна с него. Ако имаме някакъв шанс да бъдем заедно, трябва да си вярваме повече един на друг.

— Сигурен съм, че си права — кимна Моуръл. — Но ми се струва, че нещата щяха да бъдат различни, ако той бе получил уверението ти, че ще се опиташ да запазиш вашата връзка. — За момент млъкна, докато тя обмисляше казаното. След това той остави салфетката си на масата и се изправи. — Извини ме, но трябва да позвъня по телефона. Няма да се бавя.

Когато се стъмни, Ани зачака зад кулисите на импровизираната сцена в Струуб парк. Бе взела решение. Дори ако трябваше да се прибере на автостоп, щеше да се върне в Ню Орлиънс веднага щом свършеше концертът. Стивън бе прав — и Джейк, и Ани не бяха проявили достатъчно доверие един към друг. Каквото и да й струваше

разговорът с Джейк, той бе нищо в сравнение с ужасната перспектива да го загуби.

Когато обявиха нейното име, паркът се огласи от аплодисменти. Тя пристъпи към микрофона и се озова пред трепкащата светлина на стотици фенери, хвърлящи отблясъци върху хората, насядали на одеяла и столове. Както се бяха уговорили с диригента, започна с няколко темпераментни песни, които веднага сгряха публиката. Сетне поде поредица класически парчета от четиридесетте, идеално подходящи на блестящия ѝ глас.

Тя пееше добре както винаги, подкрепяна от мощното богато звучене на оркестъра, както и от решението, което бе взела. Както преди, изпълнението ѝ се бе превърнало в любовна игра с публиката. Ани даваше най-доброто от себе си сега, когато най-после в душата ѝ бе настъпил покой. Винаги щеше да има нужда от тази магия. Но заради нея нямаше да се откаже от мъжа, когото обичаше.

Тя забави темпото и изведнъж гласът ѝ стана секси, замечтан и нежен. Несъзнателно бе избрала песните от тази част за Джейк. Отметна косата си назад и изви тялото си така, както я бе научил той, макар че тази вечер нямаше да чуе музиката ѝ. Обичам те, Джейк, скъпи, помисли си тя. Връщам се при теб...

Разнесоха се оглушителни ръкопляскания. Ани се върна, за да се поклони още веднъж и да приеме поздравленията на диригента. След това отново се скри зад кулисите, далеч от погледа на тълпата.

— Един човек иска да говори с теб — каза Стивън Моуръл, като ѝ подаде ръка, за да я подкрепи по набързо скованите стъпала. Тя се огледа. Предполагаше, че е някой репортер.

И изведнъж го видя. Джейк стоеше в мрака и я гледаше. На лицето му бе изписана безкрайна любов.

— Джейк! — Ани се хвърли в обятията му. — Скъпи! — задъхано промълви тя. Сърцето ѝ лудо биеше. — Мислех си...

— Че ще остана там? Любима, наистина щях да се превърна в най-големия глупак, ако най-добрият ми клиент не ми бе помогнал...

— Стивън ли?!

Джейк кимна и вдигна ръка за поздрав към бизнесмена. В следващия момент сграбчи китката ѝ.

— Хайде! — Той я повлече след себе си през тълпата. — Ако знаеш само как дяволски ми липсваше! Да изчезваме отук!

Заше метена от неочакваната му поява, тя дори не попита къде отиват. Зад тях в нощта се разнесоха встъпителните тонове на увертюра от Чайковски. Бяха изминали няколко пресечки, когато остро то й токчета се заклеши в цепнатина на паважа.

— Джейк, моля те! Не мога да тичам с тази рокля и тези обувки! Той се спря и я притегли към себе си.

— Ако искаш, ще те нося, ангеле мой. — Около устата му отново се появиха бръчиците на усмивката му. — Макар че вече почти пристигнахме.

— В апартамента на Стивън?

Джейк кимна, лукаво усмихнат.

— Тази вечер той ми позвъни — както ми каза, докато сте вечеряли заедно — и ми нареди да тръгвам към летището. По една случайност самолетът на компанията му беше там. Успях да пристигна точно за финалната ти песен.

Двамата стояха пред входа на луксозния блок. Портиерът в стъклената кабинка ги бе забелязал.

— Попитах дали искаш да те нося — напомни й Джейк.

— Страшно ми се иска! — Очите й горяха от любов.

Той я вдигна на ръце и отвори вратата.

— Добър вечер — каза Ани на портиера с пресилена любезност, докато Джейк я носеше към асансьора.

Докато се издигаха нагоре, я целуна. На четиринадесетия етаж едва не забравиха да излязат от кабината.

— Скъпи, нямам ключ. Какво ще правим?

Джейк се засмя, извади малък месингов ключ, пхна го в ключалката и бутна с крак масивната входна врата.

— Самият Моуръл ми го даде и ме предупреди, че ако не използвам апартамента, както трябва, наистина заслужавам да те загубя. — Внимателно я пусна на земята и я прегърна.

Внезапно Ани усети, че бариерата, издигната между тях, най-после е рухнала. Като кибритена клечка, хвърлена в сухи съчки, нежният им допир мигновено се превърна в страстна прегръдка.

— Моуръл ми даде два часа — промълви Джейк, докато смъкваше корсажа на роклята й. — Не е много, за да наваксаме пропуснатото...

— Съвсем недостатъчно е. О, Джейк! Искам те, отново и отново... По два пъти, не, по три пъти за всяка изгубена нощ!

Разсъбличаха се трескаво в трапезарията на Моуръл. Дрехите им бяха разхвърляни по безценните кресла от епохата на кралица Ана. Джейк отведе Ани пред огромния френски прозорец точно когато фойерверките, придружаващи топовните изстрели, запламтяха в небето. До тях достигаха отгласите от празничните викове на тълпата и акордите на музиката.

— Искам те тук, до прозореца — прошепна Джейк. Ръцете му милваха гърдите и копринената кожа на раменете ѝ. — Така ще мога да виждам прекрасното ти тяло...

Той постави на пода няколко огромни възглавници, положи я върху тях и очерта с устни огнена пътека от устата ѝ до сърцевината на нейното желание.

Как жадувах за него, мислеше Ани, понесена по спиралата на опияняващия възторг. Дори да доживееше сто години, никога повече нямаше да ѝ хрумне мисълта да го напусне!

Лежеше, стенеща и тръпнеща под ласките му. Той я покри с тялото си и влезе в нея, за да я поведе отново към върха на екстаза. Двамата полетяха заедно в стремително възторжено единение...

Когато, доста по-късно, изтощени, се отпуснаха на възглавниците, той промълви:

— Ожени се за мен! — Очерта с пръст профила ѝ. — Повярвай, няма да бъда такъв глупак, че да рискувам отново да те загубя!

Все още замаяна от изпитаното удоволствие, Ани почувства как думите засядат в гърлото ѝ. Бе му безкрайно благодарна, че отново ѝ дава възможност за отговор.

— Да, Джейк — съгласи се тя. — Ще се ожения за теб.

— Просто така? Няма ли да спориш?

— Няма. Всички проблеми останаха в миналото. Сега зная всичко, което исках...

Възторгът му от нейния отговор бе огромен и тя помисли, че той отново ще я обладае. Но Джейк стана, намери панталоните си и затършува по джобовете. Когато отново се върна и запали цигара, Ани

бе сигурна, че е търсил запалка. Но на светлината на пламъчето видя, че ѝ подава малка кадифена кутийка. Отвори я с треперещи пръсти.

— О, Джейк! — възкликна тя и извади от кутийката пръстен.

— Подай ми ръката си, скъпа. — Много внимателно той сложи на пръста ѝ пръстена с огромни изумруди и миниатюрни диаманти. — Беше в джоба ми онази нощ, когато се любувахме на лунната пътека. Знаеш ли какво представлява пръстенът?

Изгубена във вихъра на чувствата си, Ани изобщо не можеше да се досети.

— Патешка трева — осведоми я той. Изглеждаше извънредно доволен от себе си. — Смарагдите са листата, а диамантите — водните капки. Освен пръстена, имам един документ...

— Да не е брачно свидетелство?

— В известен смисъл... — Разгърна лист хартия, след което поднесе запалката към него така, че Ани да може да го прочете.

— Ловните земи на Нед... — Тя удивена се втренчи в него. — Но тук пише, че се прехвърлят на Ани и Джейк Сейнт Арнолд!

— Не исках семейството ни да ги изгуби. — Сините му очи блестяха в тъмнината. — Може би някой ден...

Преизпълнена с виденията на въпросния ден, тя отпусна глава на рамото му и продължи:

— Когато нашите деца пораснат...

— ... ще ги водим там — допълни той. Гласът му потреперваше от възнение. — А междувременно...

— ... ще бъде прекрасно самите ние да ходим край езерото.

По-късно Ани щеше да има достатъчно време да му обясни колко ще внимава да не злоупотреби със свободата, която ѝ бе предложил заедно с името и сърцето си. Щеше да му каже колко ще цени разкошния пръстен, както и изумителното съчетание от улиците на Ню Орлиънс и спокойствието на езерата, които щяха да изпълват живота им...

— Искам отново да се любим — нежно прошепна тя и склучи ръце около врата му...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.